

A black and white photograph of a man in a trench coat and fedora, smoking a cigarette, standing in front of a brick wall at night. The man is in profile, looking down, with smoke rising from his mouth. The background is dark with some blurred lights.

Peter Cheyney

**Marea
țeapă**

Peter Cheyney

MAREA ȚEAPĂ

YOU'D BE SURPRISED

by Peter Cheyney

© Wilkey & Brown,

London, England

Traducere din limba engleză:

OCTAVIAN GHEORGHE

Editura Z

București, 1995

CAPITOLUL 1

TIPA

Dacă m-ați putea vedea în acest moment, v-ați amuza teribil, pe bune. Am o moacă aiurită, aflat pe puntea acestui vapor suedez care face zigzaguri în noapte, cu un mic ruliu cauzat de submarinele nemțești.

Nici măcar nu se poate fuma pe puntea acestei șalupe nenorocite, pentru că, dacă aprinzi bricheta în mijlocul negurii ce ne înconjoară, este ca și cum ai dezlănțui un veritabil foc de artificii. Iar nemțorii vor profita imediat de această nesperată ocazie, pentru a-ți trimite discret o mică torpilă.

Stau și mă întreb cui i-o folosi neutralitatea căpitanului, a vasului și inclusiv a mea. Da' vreau să vă mai spun că flăcăul ăsta, pe nume Adolf, este un tip al dracului de grăbit. Războiul abia a început pe continent și el deja face necazuri la toată lumea.

Din când în când, ca să mă mai distrez puțin, mă plimb pe punțile ce înconjoară vaporul. Când ajung la cea acoperită, dau mereu ochii cu o pipiță care mi se tot agață de gât și mă întreabă dacă nu aș putea să o ajut să-și găsească cabina. Trebuie să mă screm ca, de fiecare dată când o văd, să îi plasez câte o scuză, pentru că nu mă atrage deloc surâsul ei, iar ea nu mă scapă din ochi. Mie, cel puțin, tipesa asta mi se pare al naibii de urâtă.

Nu știu dacă v-ați dat seama până acum, dar întotdeauna există o groază de pipițe nasoale, venite nu se știe de unde, poate chiar din întunericul cerurilor, care, pur și simplu, îți cad direct în brațe. Pe deasupra, surâsul lor se pierde întotdeauna în obscuritate. Chestia asta nu se întâmplă niciodată cu fetele strașnice, iar dacă totuși a fost altfel, atunci să fiți siguri că un alt tip s-a împiedicat de ea înaintea voastră.

În ceea ce privește logica feminină, sper că știți, la fel de bine ca și mine, că încă nu există vreun mijloc de a o descoperi. Chiar și indivizii dotați cu un supercerebel au fost forțați să recunoască faptul că sunt depășiți de această chestiune.

Iată un exemplu foarte concludent. Într-o seară, pe când mă aflam la New York, tocmai îi istoriseam unei delicioase păpușele blonde povestea vieții mele. Efectiv, era pasionată de ceea ce îi spuneam și, dintr-o dată, îmi aruncă o privire pierdută cum nici Cassanova n-a primit vreodată și îmi spune:

— Lemmy, ești eroul meu, Marc-Antoniou proprietate personală. Ești bărbatul visurilor mele...

Apoi și-a înfășurat brațele în jurul gâtului meu, le-a încleștat cu pasiune și m-a tras spre ea cu puterea irezistibilă a unui campion de catch. Și-a apropiat buzele fremătânde de ale mele când deodată, telefonul a început să sune în camera vecină.

S-a dus să răspundă, iar în momentul în care a revenit în cameră, am priceput că ceva se schimbase. M-a privit cu aceeași atenție cu care te uiți la un pește mort și mi-a spus, cu un ton care ar fi putut să taie până și maioneza:

— Cară-te, Lemmy Caution! Cară-te de aici înainte de a te lua la palme!

Am întrebat-o ce s-a întâmplat, iar răspunsul ei a fost următorul:

— Mi-a telefonat bărbatu-meu. Se pare că se află în acest moment împreună cu tine la Palatul Sporturilor, iar meciurile de box sunt extraordinare și petreceți o seară foarte plăcută.

M-a fulgerat apoi din priviri și mi-a aruncat printre dinți:

— Oare nu există nimic sfânt pentru voi, masculii?

Ceea ce dovedește cu prisosință că, deși logica concisă și cea feminină par a fi identice, nu se aseamănă de fapt mai deloc.

Cu o mare ușurare, părăsesc cabina și mă duc și torn în mine o porție bună de whisky, ca să îmi scutur puțin lânzezeala, după care mă apuc și fac un tur de punte. Vântul s-a oprit, dar cerul este la fel de negru ca iadul, iar vaporul este scufundat în cel mai dens întuneric. În clipa în care trec prin fața cabinei căpitanului, îl aud cum înjură în suedeză. Chestia asta se aude ca un muget răgușit, care mă umple de satisfacție. Cam asta ar fi, deci, starea mea de spirit la ora actuală.

Intru în cabina radiotelegrafistului. Operatorul este un puști de treabă, care se numește Larsen și are părul blond și ochii albaștri.

— Ce se mai întâmplă, Larsen? întreb eu.

— Nu prea știu, domnule Hickory, îmi aruncă el. Căpitanul crede că va ajunge la Le Havre chiar astă-seară, cam pe la orele nouă. Zicea că totul este O.K., cel puțin până acum și că de aici încolo, pericolul torpilelor a trecut.

Îmi pun cu rapiditate creierul în funcțiune. Poate că aş mai putea afla ceva de la puştanul ăsta palavragiu. În orice caz trebuie să încerc, pentru că eu sunt de părere că nu trebuie să laşi lucrurile să-ţi scape din mână.

— Aşa e, bătrâne, îi dau eu puţin curaj. Uite, am şi eu de expediat două radiograme. Trimite-le în mare viteză, îi mai spun şi mă apuc şi mâzgălesc cele două mesaje.

Domnişoarei Geraldine Perriner, hotel Dieudonne, Paris, Franţa.

Ajung la Paris în noaptea asta, venind de la Le Havre. Stop. Este indispensabil să ne întâlnim, la douăsprezece şi jumătate, în hol la Siedler's Club, rue des Grecs. Stop. Este necesar ca nimeni să nu ştie de acest lucru. Stop. Purtaţi un buchet de trei gardenii, ca semn de recunoaştere pentru mine. Stop. Această întâlnire are consimţământul tatălui dumneavoastră. Stop. Hickory, Transcontinental Detective Agency. Stop. Sfârşit.

Către Rodney Wilks, hotel Rondeau, bulevardul Saint-Michel, Paris.

Ajung la Paris în noaptea asta. Stop. Sunt Cyrus T. Hickory, de la Transcontinental Detective Agency, însărcinat de Willis T. Perriner cu găsirea lui Buddy. Stop. I-am trimis o radiogramă lui Geraldine, pentru a stabili o întâlnire cu ea în noaptea asta, la orele douăsprezece şi jumătate la Clubul Siedler's, pe rue des Grecs. Stop. Să fii şi tu acolo. Stop. Pe curând. Caution, Stop. Identificabil la Biroul Federal de Investigaţii, indice C47. Stop. Sfârşit.

Larsen îmi promite că va trimite imediat aceste radiograme, iar eu mă întorc în cabina mea pentru a trage un puişor de somn. Pentru că trebuie să vă spun că nu-mi place deloc treaba la care m-am înhămat. Iar atunci când nu-mi place o chestie, încerc să mă gândesc cât mai puţin la ea, dormind cât mai mult. Treaba asta nu supără pe nimeni, odihneşte organismul şi, pe deasupra nu costă niciun ban.

Primul meu gând la deşteptare a fost că cineva a încercat să mă lichideze în timpul somnului. Asta pentru că mie mi se pare că mi-a vârât în gură jumătate din covoraşul de lângă pat. După ce întreprind o sumară verificare,

reiese că obiectul cu pricina este chiar limba mea. Treaba asta s-a întâmplat din cauza whisky-ului prost pe care l-am băut.

Mă scol, îmi refac frumusețea fizică și îmi pun pe mine pardesiul, după care mă cațăr pe punte. În toate părțile, în lumina slabă care este permisă la ora actuală, îi văd pe pasagerii care privesc coastele Franței cu un aer ușurat și bucuros.

Îl zăresc pe cabinier, care urcă scara împovărat cu boarfele mele. Mă îndrept către el și tipul mă anunță că vasul va acosta la țărm în circa un sfert de oră. Îi dau un bacșiș, apoi îmi aprind o țigară și mă sprijin de parapet ca să arunc un ochi priveliștii de pe puntea descoperită. Într-un colț, văd o gagicuță, așezată pe un șezlong.

Mă uit la ea stupefiat, pentru că mă întreb cum de-am izbutit, închis zile în șir pe această șalupă și cu ochii scurmând prin toate colțurile, să nu reperez până acum o bucătică atât de tare.

Un bec electric așezat chiar deasupra ei împrășteie o lumină albastră, îndeajuns de puternică pentru a-i cântări silueta, în general, și geometria, în particular. Vă spun cu toată sinceritatea: are o pereche de picioare de te bagă-n vise cel puțin cinci minute.

Picioarele frumoase au un efect neașteptat asupra mea. Un tip care a făcut studii asupra chestiunii și care îmi este amic, mi-a povestit într-o zi că, pe vremuri, în Roma antică, cică exista o tipă care se numea Messalina. Tipa avea bulanele exact ca un compas, iar flăcăii care se îndrăgosteau de ea își făceau hara-kiri din cauza ei. Pe mine unul, lucrul ăsta nu mă încântă deloc!

În timp ce eu plonjez în aceste reflecții profunde, păpușica în cauză își aprinde o țigară. Flacăra brichetei îi luminează trăsăturile, iar eu îmi pun mâna la gură, ca să nu trag un răcnet, pentru că o cunosc foarte bine pe această mimoză. Ea se numește Juanella Rillwater și este o micuță care știe să se descurce în viață. Când bărbatu-său - Larvey Rillwater - are nevoie de un ajutor din partea ei, ea îl sprijină prompt. În general, amândoi sunt specialiști în săltatul seifurilor din bănci, dar parcă v-am mai spus eu asta, cu altă ocazie.

Chestia asta îmi înfige un cui în inimă și mă pun pe reflectat. Mi se pare un pic cam bizar că puicuța asta traversează marea plină de heringi pe aceeași șalupă cu mine.

Dacă ați cunoaște-o mai bine pe Juanella, mi-ați înțelege curiozitatea, pentru că tipa are idei îndrăznețe, iar într-o zi chiar mi-a declarat că are o slăbiciune pentru mine.

Chiar când mă gândeam la trebușoarele astea, vaporul prinde un mic ruliu. Pentru a nu fi văzut, mă agăț de o grămadă de bagaje și simt sub degetele mâinii o mică chitară, un ukulele, pe care îl și scot afară.

Nu știu dacă v-am mai spus că eu sunt un individ mai poetic de felul meu și că atunci când nu alerg în urmărirea indivizilor periculoși, am numai gânduri, cum s-ar spune, diafane. Iar treaba asta se leagă, bineînțeles, și de sexul frumos.

Așa că înșfac instrumentul și-ncep să schițez câteva arpegii. Mă uit în jur. Nimeni, cel puțin în apropierea mea. Mă las atunci comod pe spate și încep să improvizez un cântecel pentru pițipoancă, în care îi zic cam așa:

*Ah! Dacă sărmanul Cassanova
Ar fi putut să te privească, frumoaso
Inimioara lui ar fi fredonat
Și și-ar fi zis: Madonna!
Deși cunosc cu sutele,
Nici când n-am mai văzut o puicuță precum ea!”*

Juanella se apleacă în față, pentru a-și da seama de unde provine această minunată muzică. Nu-și poate da seama și înalță din umeri, nedumerită, iar eu continui cu foc:

*Poeții iubesc floricelele
Iar cartoforii adoră pokerul.
Dar pe mine întotdeauna mă zăpăcește
O pereche de piciorușe superbe.
Acum sunt atât de zăpăcit,
Contemplându-ți geometria
Încât, dacă ai fi premiul unei loterii
Jur că aș cumpăra toate biletele.
Iar dacă într-o zi vei avea nefericirea
Să ai inimioara liberă de orice altul
Eu, care-ți sunt atât de devotat,
Voi veni în cea mai mare grabă să te strâng la piept.*

Pițipoanca își părăsește locul, înalță capul în direcția mea și mă apostrofează:

— Alo! Ce faci acolo? Te crezi cumva Bing Crosby?

Brusc, dintr-o privire, mă recunoaște. Se dă un pas înapoi, ca și cum ar fi uimită de prezența mea la bordul navei și răcnește:

— Ia te uită! Să mă pici cu ceară dacă ăsta nu este Lemmy Caution! O, Lemmy, faptul că te întâlnesc pe tine este prima bucurie pe care o am în această călătorie nenorocită...

— Nu mai răcni atât de tare, Juanella, îi arunc eu. Și dacă nu te deranjează, încearcă să uiți că mă numesc Lemmy Caution, pentru că acum nu sunt oficial, ca de obicei. Acum sunt domnul Cyrus T. Hickory, reprezentant al firmei *Transcontinental Detective Agency of America*.

Cobor cele câteva trepte care ne despart și mă apropii de ea. Îmi spune în față:

— Este pentru prima dată în viața mea când aud că un copoi federal călătorește dându-se drept sticlete particular. Ca să faci treaba asta, în mod cert ai un motiv extraordinar!

— Poate că da, poate că nu, i-o întorc eu. În tot cazul, aș vrea să știu ce cauți *tu* pe vaporul ăsta. În primul rând, știi prea bine că, după ce ai obținut anul trecut din partea Curții Federale de Justiție suspendarea condamnării soțului tău pentru că m-a faultat în afacerea cu gazele de luptă, v-ați angajat amândoi să nu părăsiți teritoriul Statelor Unite. Acest lucru tu îl încalci în clipa de față. În al doilea rând, în calitate mea de membru al Biroului Federal de Investigații, aș dori să știu ce intenționezi să faci în Franța. Băieții de aici au destule necazuri cu războiul, fără să te mai aibă și pe tine pe cap. Iar în al treilea rând, când te-am zărit acum o oră, mi-am spus în gând că ești și mai frumoasă decât erai înainte - ceea ce, fie vorba între noi, nu-i de ici, de colea.

Ea surâde și-și îndreaptă o șuviță de păr rebelă, pe care vântul i-o tot flutură. Apoi se apropie de mine și îmi spune cu o voce pe care o vrea seducătoare:

— Lemmy, aș dori totuși să știi un singur lucru. Crezi oare că un mare crai, care are farmec doar când își intră în pielea lui de copoi federal, ar putea să uite de tot și să redevină uman și gentil? Crezi tu oare că o biată femeie amărâtă ca mine, care are în spatele ei un trecut atât de trist, dar pe care îl regretă în fiecare oră a zilei și, în special, în ceasurile dimineții, nu s-ar putea corecta? Și nu crezi tu oare că, în acest caz, detectivul ar trebui să se rușineze alături de ea?

— Ascultă-mă, Desdemono, îi ripostez eu, făcând apel la tot sângele meu rece, precum și la cunoștințele din opera lui Shakespeare de care dispun la momentul respectiv. Dacă toți flăcăii căroră le-ai jucat tu scena asta a pasiunii s-ar ține de mână, șirul lor ar putea face ocolul lumii. În ceea ce mă privește, n-am nici cea mai mică intenție să rămân ca o găină pe puntea acestui blestemat de vapor, când vântul suflă atât de puternic în jurul nostru, pentru că mi-e tare frică să nu ne scufundăm.

— O.K., am înțeles, spune ea. Cred că și tu ești la fel ca mai toți.

Apoi, adoptând o voce miorlăită, mi se lamentează:

— De ce oare numai Larvey mă iubește? Oare numai soțul meu poate să aibă o inimă sinceră pe acest pământ?

La care adaugă pe un ton dramatic:

— Și toată viața mea va continua așa?

Înainte ca eu să pot schița cel mai mic gest de apărare, se repede la mine, îmi înlănțuie gâtul cu brațele și mă îmbrățișează cu frenezie, de parcă ar fi fost ultima zi pe care o mai avea de trăit pe lume.

În fine, izbutesc cu greu să mă eliberez din jugul mâinilor ei și să o așez pe șezlong.

— Ascultă, Juanella, zic eu. Toată treaba asta este foarte cinstită, dar nu te va avantaja cu nimic.

— Nu cred asta, îmi răspunde. Voi avea totuși o amintire frumoasă: aceea de a-ți vedea toată fața murdară de ruj de buze.

Îmi pun creierul să funcționeze în regim de solicitare maximă, pentru că Juanella este o tipă care știe ce face și pot să fac pariu că toată această comedie este jucată pentru a mă împiedica să-i pun întrebări jenante. Tac și mă mulțumesc să-mi extrag batista din buzunar, încercând să-mi curăț fața de petele de ruj. În schimb, după ce mă privește precaut, cu coada ochiului, Juanella mi-o trânteste:

— Spune-mi, te rog Lemmy, niciodată nu se știe când glumești sau nu? Erai serios acum cinci minute?

Stă chiar în fața mea și arată atât de umilită și de abătută, încât ar putea să miște chiar și inima unei statui de bronz masiv.

— Aș vrea să știi, reia ea, că-mi este indiferent cine încearcă să fie rău cu mine. Oricine poate fi, cu excepția ta, pentru că eu simt ceva pentru tine.

— Las-o moartă, Juanella, îi răspund. Eram cât se poate de serios când îți puneam întrebările alea, pentru că mi se pare că ar fi o coincidență

extraordinară ca tu să te afli pe același vapor cu mine. Și mai vreau câteva lămuriri precise în această privință.

În loc de replică, începe să râdă.

— Nu fi idiot, Lemmy. Dacă mă aflu la bordul acestui nenorocit de barcaz, este numai din cauză că nu am putut lua un altul. Nu prea mai ai posibilitatea de a alege astăzi, din cauza afurisitului ăsta de război, care complică toate lucrurile.

Se întrerupe o clipă pentru a mă privi mai bine, după care continuă:

— Și-apoi, vezi tu, mai este și un alt lucru. Aș vrea ca Larvey să nu poată să mă găsească acum, după ce am roit-o de-acasă. De asta, când am auzit că au locuri libere pe nenorocitul ăsta de vapor de transportat margarina, m-am decis pe loc și mi-am cumpărat bilet.

— Să-nțeleg de aici că te-ai certat cu Larvey, Juanella? De fapt, ce naiba ai făcut cu el până la urmă?

— Absolut nimic, numai că Larvey a început brusc să se intereseze de o păpușică blondă și atunci m-am hotărât să nu-i dau ocazia de a mă găsi acasă, când o să vină să-și ceară iertare.

Încuviințez, dând din cap de câteva ori, dar în sinea mea nu înghit niciun cuvânt din toată istoria asta, pentru că știu că Larvey Rillwater, după cum îl cunosc eu, este atât de înnebunit după Juanella, încât nici prin gând nu i-ar trece să se uite după alte fuste.

Pe punte lumea a început deja să se agite pentru că nava este pe cale să intre în port. Îmi surâde destul de mult ideea de a pune piciorul odată pe pământ tare.

— Bănuiesc că sunt considerată prea indiscretă dacă îndrăznesc să-l întreb pe domnul Cyrus T. Hickory cu ce gânduri vine în Franța?

— Chiar așa, i-o retez eu. Dar tu, Juanella, unde ai de gând să locuiești la Paris?

Ezită o secundă înainte de a-mi răspunde, apoi îmi toarnă cu un aer sută la sută nevinovat:

— Nu știu încă unde voi sta, pentru că încă nu m-am decis. Cred că o să arunc o privire prin împrejurimi, înainte de a-mi alege hotelul.

— Atunci va trebui să fie una scurtă de tot, pentru că dacă tu ieși primul tren spre Paris, tot n-ajungi acolo înainte de miezul nopții. Și aia nu este deloc o oră la care să te tot zgâiești prin dreapta și prin stânga, dar probabil că știi la fel de bine ca și mine lucrul ăsta.

Ea încuviințează dând din cap.

— Îmi voi petrece noaptea asta la Le Havre și îmi voi continua călătoria începând de mâine dimineață.

— O.K., Juanella, replic eu. Dar lasă-mă să-ți dau și eu o informație confidențială. Știi că nu ai dreptul să călătorești decât cu aprobarea Curții Federale de Justiție?

— Ei, și ce-i cu asta? Ce te face să crezi că nu am aprobarea Curții?

Acest răspuns mă lasă cu gura căscată. Evident, nu mai am ce să mai spun în fața unui asemenea tupeu.

— Ei bine, Juanella, spun eu ca să închei într-un fel. Fii o fetiță cuminte și ai grijă de piciorușele tale atunci când ajungi pe țărm!

Ea surâde, arătându-și cu cochetărie gulerul hainei de blană.

— O.K., prostănac mare ce ești! Mai este încă un lucru pe care aș vrea să ți-l spun. Când îmi voi termina aranjamentele la Paris, îți voi trimite o vorbuliță la „American Express”. Ți-ar face plăcere să vii într-o seară la mine, să bem un păhărel împreună?

— Mai curând în două seri decât doar într-una, frumoaso, răspund eu, dar ce va spune Larvey, când va afla de treaba asta?

Juanella înalță din sprâncene către mine.

— Cred că-ți dai seama că n-am să-i spun nimic. Și atunci, cu excepția situației în care ar deveni fachir sau ar citi în cafea, el nu ar avea de unde să știe ceva despre treaba asta. O femeie are nevoie să-și mai schimbe ideile, din când în când.

Juanella îmi strânge mâna și pleacă, iar eu mă îndrept către locul unde-mi sunt depozitate bagajele.

Fie vorba între noi, vă spun sincer că nu-mi place deloc treaba asta cu Juanella. S-ar putea ca totul să nu fie decât o simplă coincidență, dar îmi amintesc cu precizie că Larvey, împreună cu frumoasa lui păpușică, au fost văzuți în New York, cu puțin timp în urmă, în compania unor indivizi bănuți a fi amestecați în niște istorii tenebroase cu răpiri de persoane. În tot cazul, eu nu cred nici cât negru sub unghie ce mi-a înșirat aici pipița asta.

Acum, vaporul a fost tras la chei, iar pasagerii încep să coboare la țărm.

Brusc, îmi trece prin minte o idee. Îmi iau una dintre valize și îi dau zece dolari cabinierului, pentru ca să treacă el prin vamă restul bagajelor mele și să le urce în tren. Apoi mă duc la cabina radio a lui Larsen, unde îl găsesc doar pe ajutorul său.

— Poate îmi dai vreo idee, îi spun eu tipului. Pe vaporul ăsta călătorește o tipesă care se cheamă Juanella Rillwater. Nu știi, din întâmplare, dacă ea a

trimis sau primit cumva radiograme pe parcursul călătoriei?

Îmi spune că nu știe nimic despre treaba asta, dar se pare că șeful său, Larsen, ar fi primit un mesaj pentru persoana cu numele ăsta și nu cu mult timp în urmă. Îi întind puștiului o bancnotă de 20 de dolari, spunându-i că m-ar interesa foarte mult să arunc și eu un ochi pe mesajul ăla. Se uită în clasorul cu radiograme, dar nu găsește nimic. Îmi spune în schimb că Larsen are obiceiul să țină mesajele prin buzunare și de a le clasa mult mai târziu, când le mai găsește pe acolo. Tipul mă sfătuiește să revin în cel mult o oră, pentru că Larsen nu va întârzia mult.

Îi spun că totul este O.K. și profit de timpul cât stau pentru a mă duce puțin pe chei, ca să văd ce face Juanella, dar țărmul geme de lume și nu o văd nicăieri pe păpușică în înghesuiala asta.

Urc din nou pe bord. Larsen a revenit și el la cabină și îmi dă o copie a mesajului respectiv. Pe măsură ce îl citesc, un surâs mi se așterne pe față. Am avut o inspirație deosebită, cerând să văd acest răvășel.

Domnișoarei Juanella Rillwater, la bordul navei Fels Ronstrom. Stop. Cyrus T. Hickory, de la Transcontinental Detective Agency of America va sosi la Paris în cursul nopții. Stop. Încearcă să îl contactezi. Stop. Sunt extrem de curioasă în privința lui. Stop. Noroc. Stop. Prietena ta. Stop. Sfârșit.

Ia te uită, pare-se că cineva a citit radiograma mea adresată Geraldinei Perriner și i-a cerut Juanellei să nu mă piardă din ochi. Nu degeaba bănuiam eu că surâsul ei ascunde ceva necurat.

Mi se pare evident că persoana care a expediat radiograma ignoră faptul că eu aș putea s-o cunosc pe Juanella și că ea, la rândul ei, mă știe. Deci, ei habar n-au că Lemmy Caution este la bordul navei și nici nu se îndoiesc cu privire la identitatea lui Hickory. Dar Juanella, care m-a observat, se ține deoparte, visătoare. Aceasta este poate șansa pe care am folosit-o în ultimul moment.

Când părăsesc hotelul, ceasul este douăsprezece și un sfert, iar eu mă îndrept direct către rue des Grecs. I-am telegrafiat în prealabil Geraldinei Perriner că mă va putea găsi jos, pentru că acesta este un loc în care nici eu,

nici ea nu putem fi recunoscuți. Pe deasupra, treaba asta îi va fi utilă și lui Rodney Wilks.

Tot mergând, îmi ordonez în minte toate detaliile acestei afaceri și mă întreb ce a aflat din toate astea Buddy Perriner. Îmi frământ mintea pentru a înțelege de ce puicuța asta de Geraldine procedează așa cum a făcut până acum. Oricum, toată afacerea asta este încâlcită și necurată.

Iată toate lucrurile, așa cum s-au întâmplat ele: Buddy Perriner, un puștan de 21 de ani, este fiul lui Willis T. Perriner, magnatul oțelului din Pittsburgh. Domnișoara Geraldine este sora lui și este cu cinci ani mai în vârstă decât el.

Atât Buddy, cât și Geraldine, sânt niște copii răzgâiați. Obișnuiți să-și permită orice fel de fantezii, ei îi au ca prieteni doar pe reprezentanții acelei faune speciale care există întotdeauna în jurul copiilor de bani-gata. Și iac-așa, Geraldine s-a îndrăgostit de un rus care se dă drept conte și care se cheamă Serge Nakorova. Într-o zi, fata îi declară lui papă Perriner că vrea să se mărite cu cazacul. Magnatul oțelurilor este gata-gata să facă un mic atac de apoplexie și îi zice fetei că dacă nu încetează povestea cu cazacul, nu va mai primi un cent din partea lui.

În plus, o va trimite și la balamuc.

Frate-său, Buddy, nu se potrivea nici el cu opiniile lui taică-său referitor la contele Serge, pe care îl considera un tip fermecător.

În fine, până la urmă, Geraldine a trebuit să-i spună iubitului său că dacă se va mărita cu el, bătrânul Perriner va închide robinetul cu lovele. La chestia asta, flăcăul îi răspunde că treaba cu pricina nu îi afectează cu nimic sentimentele față de ea și că, chiar dacă ea ar fi chelneriță într-o bodegă, el tot ar iubi-o cu aceeași pasiune. Totuși, a sfătuit-o cu înțelepciune să încerce să-l îmblânzească puțin pe taica Perriner și a decis că amândoi să se mai oprească puțin din ritmul nebun al declarațiilor de amor. Foarte pasionant până aici, nu credeți?

Iar în mijlocul acestei istorii de amor ruso-american, se întâmplă că junele Perriner este retras brusc din circulație.

La început, taică-său a considerat că asta este una dintre fugile lui obișnuite de maimuțoi precoce, dar nu a fost cazul, de data asta. Puștanul a dispărut cu desăvârșire de pe toată suprafața globului!

Și iată că, exact în același moment, domnul Adolf se apucă și el și începe să complice lucrurile, decizându-se să invadeze Polonia și declanșând războiul în Europa.

Atunci contele Serge adoptă o atitudine eroică. După ce a dat pe gât câteva cani cu vodcă, respectivul anunță că se va imbarca pe primul vapor care merge spre Franța, pentru a se angaja în Legiunea Străină, după care o roiește rapid din New York.

Deci, Geraldine îl pierde pe cazacul ei, iar Buddy a dispărut de tot. Atunci, bătrânul Perriner începe să răscrolească cerul și pământul. Solicită Biroului Federal de Investigații să-l caute pe Buddy, iar șeful cel mare îi încredințează această misiune colegului meu Rodney Wilks, un tip care știe să iasă oricând din rahat.

Înainte ca Wilks să înceapă să se agite, o nouă lovitură de teatru: Geraldine dispare de la New York și, o săptămână mai târziu, telegrafiază de la Paris tatălui ei, anunțându-l că a plecat să îl caute pe Nakorova, căci ea nu poate trăi fără el.

Wilks își închipuie acum că a prins întreaga afacere. El este convins că toată povestea are la bază un scenariu bine pus la punct și crede că Buddy a roit-o primul spre Paris, acolo unde ocaziile de a te destrăbăla nu lipsesc deloc și unde urmează să se întâlnească cu Nakorova și cu Geraldine. Rodney consideră că ideea tinerilor aștia este că papă Perriner va fi atât de zguduit de dispariția lui Buddy, încât îi va păsa prea puțin de căsătoria Geraldinei cu cazacul ei și că, după aia, aflând că băiatul este bine-mersi, bucuria sa va fi atât de expresivă, că le va da celor doi iubiți binecuvântarea sa și, o dată cu ea, vreo două milioane de dolari.

Atunci Wilks s-a dus la Paris pentru a vedea dacă teoria sa stă în picioare, dar asta nu pare a face lucrurile să meargă mai bine. Pe deasupra, șeful cel mare se angajează ca toată povestea să fie descâlcită, așa că-mi dă mie sarcina să-l contactez pe Wilks la Paris și să preiau eu toată treaba.

Întotdeauna mi-a plăcut să cred că cel mai bine este să mergi pe față. În timpul călătoriei m-am gândit nu mai la lucrurile astea și m-am hotărât să port o discuție sinceră cu Geraldine, pentru a-mi da seama dacă ipoteza lui Wilks este fondată sau nu.

Toate astea și, în plus, un mic amănunt: nu am intenția să mă prezint în fața ei ca fiind Lemmy Caution, de la Biroul Federal de Investigații. Asta în niciun caz. Voi fi domnul Cyrus T. Hickory, un pârlit de detectiv particular și am să vă dezvălui și de ce am să procedez așa.

Dacă Geraldine, Serge și cu Buddy au venit la Paris pentru a obține în felul acesta autorizația lui papă Perriner în chestia căsătoriei, în niciun caz nu vor avea încredere într-un copoi federal. Dacă ei ar ști că F.B.I.-ul își

bagă coada în această afacere, li s-ar tăia respirația și ar șterge-o, iar eu aș pica de fraier. Dar dacă ei vor fi convinși că eu sunt doar un detectiv particular, angajat de papă Perriner să îl găsească pe Buddy, poate vor considera că merită să-mi spună adevărul și să-mi umple buzunarele, pentru a-mi ține gura.

Și-acum știți, la fel de bine ca și mine, amănuntele întregii afaceri.

CAPITOLUL 2

ÎNCĂ UN PĂHĂRUȚ

Este ora douăsprezece și jumătate când ajung și eu pe rue des Grecs. Îmi holbez ochii atât cât mă țin puterile, pentru a putea zări umbrele, căci la Paris camuflajul este camuflaj adevărat, iar rarele lumini care se mai întrezăresc au o nuanță albăstrie.

Întotdeauna am fost sedus de orașul ăsta atunci când i-am fost oaspete. Există, fără îndoială, ceva al lui care mă atrage și care mă face să-l iubesc, dar nu aș putea spune ce anume. Totuși, în seara asta plutește ceva în atmosferă care mă face să am niște idei aproape lugubre. Cu toate astea, și o știți foarte bine, eu nu sunt o fire prea impresionabilă, iar dinții nu-mi clănțane de frică prea des. Sunt convins că starea asta a mea provine de la umbrele ciudate aruncate de luminile albastre... Și apoi, asta se leagă al dracului cu temperamentul meu mistic.

Personal, sunt o fire foarte sensibilă la atmosferă. Cred cu tărie că pot să simt toate cheștiile astea. Evident, și sexul frumos este extrem de sensibil la ele. Femeile reacționează cu o promptitudine aproape diabolică la stimulii excitanți. Când ele trebuie să simtă ceva, parcă au la dispoziție cel puțin o pereche de antene parabolice.

Am cunoscut odată un cabinier al unei băi publice care era foarte sensibil la atmosferă. Mă aflam la Agua Caliente, în California, și eram trimis acolo în interes de serviciu, deși până la urmă m-am simțit foarte bine.

Cum vă spuneam, Agua Caliente înseamnă, pe spaniolește, „Apa fierbinte”, dar vă rog să mă credeți că prin împrejurimi ăia nu auziseră de așa ceva în viața lor.

Acolo am cunoscut o pipiță, convinsă că este înnebunită după mine. Tipa era o spanioloaică căreia i se citea firea pe față și care avea ascuns în permanență la jartieră un mic pumnal care măsura doar 15 centimetri lungime. Această fermecătoare ființă, care prefera faptele vorbelor, se numea Conchita.

Ei bine, tipesa noastră avea o amică, o puicuță de care eu mă debarasasem discret cu o săptămână mai înainte și care jurase să se răzbune pe mine odată și-odată. Prilejul nu s-a lăsat prea mult așteptat, așa că se duce la Conchita și-i șoptește la ureche cum că eu îi fac ochi dulci unei

puicuțe care cântă și dansează la Cazinoul din oraș. Evident, când aude așa ceva, Conchita începe să vadă roșu înaintea ochilor, se suie în podul casei și scoate de acolo un revolver cu șase focuri, pe care probabil că bunicul ei îl folosisese cu succes pe vremea cruciadelor, după care pleacă în căutarea mea.

La ora aia eu eram pe cale să fac un duș rece la stabilimentul băilor din localitate, când băiatul de la cabine, cu care mă împăcam foarte bine, vine și-mi spune că Conchita viermuiește prin oraș ca o iapă în călduri și că el are impresia că acest lucru nu ar fi de foarte bun augur pentru mine. Tipul mă asigură că el simte lucrurile astea, pentru că este făcut ca un fel de barometru și că subconștientul lui i-a suflat la ureche că o furtună este pe cale de a veni aici.

Atunci îmi pun și eu în stare de funcționare cerebelul, după care nu mai pierd nicio secundă. Iau o cuvertură mexicană și mă înfășor în ea, iar pe cap îmi pun sombrero-ul prietenului meu, cabinierul, după care îmi iau costumul cel nou în carouri, de care eram foarte mândru și i-l ofer unui gagiu care îl admirase și care era și el la baie în acel moment, spunându-i că i-l fac cadou.

Flăcăul ăla s-o fi gândit că poate sunt un pic țăcănit, pentru că numai cu o noapte înainte lăsasem în fața lui pe masă după o furtunoasă partidă de poker, tot conținutul buzunarelor mele, deși știa că mi-am dat seama că a trișat tot timpul.

După asta, îi spun „pa” din mers băiatului de la cabine, o iau la fugă spre gară și sar în primul tren.

Câteva zile mai târziu, am citit în ziare cum că în Agua Caliente, un individ înțolit într-un costum în carouri a fost doborât cu două focuri de revolver, în plină piață publică. Acest lucru dovedește clar că a fost bine să am încredere în barometrul băiatului de la cabine.

Tot mergând, mă gândesc la domnișoara Geraldine. Am impresia că această puștoaică are un sex-appeal extraordinar și că este un pic incomodă din cauza asta. Dacă lucrurile stau așa, se pare că la Paris voi face și un pic de sport.

Ajungând la Siedler's, a cărui intrare se află în fundul unei curți, văd că locurile nu s-au schimbat deloc de când am fost aici ultima dată. Îmi imaginam că această crâșmă este plină, dar mă înșel de data asta. Vestibulul - decorat cu mobilier turcesc și luminat slab - este plin cu genul de tipi obișnuiți în astfel de localuri. Cea mai mare parte dintre ei au un vast cazier

judiciar, iar cei care încă îl mai au intact, sunt pe cale să facă tot ceea ce este necesar pentru a și-l păta.

Îi pasez tipesei de la garderobă pălăria și pardesiul și mă îndrept spre partea sălii unde se găsesc câteva mici separeuri, mobilate cu câte o măsuță turcească și scăunele. În cel mai îndepărtat dintre ele văd o femeie așezată în fața măsuței, pe care se află un buchet din trei gardenii.

Deci asta este Geraldine!

Ei bine, aș putea afirma, fără nicio remușcare, că Nakorova nu are gusturi prea rele! Păpușica asta are tot ce-i trebuie ca să te scoată din minți. Este potrivită de înălțime și poartă o rochie neagră foarte strâmtă. Pielea ei este de aceeași culoare cu cea a laptelui pasteurizat. Are niște ochi mari, părul roșcat și, cu siguranță, cel ce a coafat-o este un mare maestru.

Vă jur că dacă ar fi vorba să cad într-o mină părăsită, împreună cu păpușica asta, nu m-aș grăbi deloc să chem pe cineva să ne scoată de acolo. Poate că nici nu aș răspunde strigătelor salvatorilor, care ne-ar căuta disperăți.

Intru hotărât în separeu și mă apropiu de pipiță:

— Bună seara, îi spun, cu cea mai caldă voce pe care am avut-o vreodată. Sunt Cyrus T. Hickory și mă bucur foarte mult să vă cunosc, domnișoară Perriner.

Mă privește și surâde. Tipa are un zâmbet care l-ar înnebuni pe orice individ sentimental, iar când vorbește, vocea ei este joasă și dulce. Are o vorbă molcomă și articulează atent fiecare silabă, precum crainicele de la radio.

— Luați loc, domnule. Sunt încântată să fac cunoștință cu dumneavoastră.

Propun ca, înainte de orice, să sărbătorim acest eveniment și chem chelnerul, căruia îi comand un whisky pentru mine și un cocteil pentru ea.

În timp ce acesta se duce să aducă băuturile, eu trag paravanul separeului, după care mă așez din nou pe scăunelul meu. Îi ofer o țigară Geraldinei, îmi aprind și eu una și încep:

— Domnișoară Perriner, desigur că veți fi de acord să trecem cât mai repede la scopul întâlnirii noastre, fără a ne mai învârti nu știu câte ceasuri în jurul cozii!

— Sigur, domnule Hickory, răspunde ea. Și cred că pot să vă economisesc timpul. Cunosc prea bine sentimentele pe care tatăl meu le nutrea față de Serge. Îl detesta, pur și simplu. Și știți de ce? Doar pentru că

el era rus și mai era și nobil, pe deasupra. Tata este foarte bătrân și are oroare de titlurile nobiliare. De altfel, el se încăpățânează să creadă că Serge este doar un aventurier, care tânjește după averea familiei Perriner.

Scutură scrumul țigării, făcând să clipească diamantele inelelor de pe degete.

— Totuși, el se înșeală totalmente, adăugă ea, și nu mă crede când îi spun acest lucru. Poate că totuși vă va crede pe dumneavoastră. Cel mai bine ar fi să-l vedeți neîntârziat pe Serge. Cu acest prilej, veți putea verifica personal toate afirmațiile sale, pentru că el n-are nimic de ascuns.

— Ideea n-ar fi așa de rea, domnișoară Perriner, și voi reflecta la ea, spun eu. Dar, pe moment, treaba nu se reduce numai la atâta. Ați uitat de dispariția fratelui dumneavoastră, Buddy?

Brusc, îi dau lacrimile.

— Nu-i corect din partea dumneavoastră, domnule Hickory, mi-am făcut destul sânge rău cu el. L-am iubit *prea mult*, dar am senzația că el este acum în afara oricărui pericol. De altfel, nu este pentru prima oară când Buddy fuge de-acasă. A mai plecat de cel puțin zece ori până acum.

— Aveți un pic de dreptate și dumneavoastră, i-o întorc eu. Dar plecarea asta nu seamănă deloc cu celelalte. La fiecare dintre disparițiile sale anterioare, nu au trecut niciodată mai mult de două săptămâni fără a se afla vreo veste de la el. Nimeni însă nu a mai auzit în ultima perioadă vorbindu-se despre Buddy, de parcă ar fi dispărut de pe fața pământului.

— O știi prea bine, zice ea. Dar mă întreb...

— Ce anume? îi iau eu vorba din gură.

Se apleacă spre mine.

— Vedeți dumneavoastră, domnule Hickory, eu nu m-aș mira deloc dacă l-aș vedea la un moment dat pe Buddy apărând îmbrăcat în uniformă militară.

— Aha! Vreți să spuneți că vă gândiți că el s-ar fi putut angaja în armata franceză sau cea britanică. Dar de ce să se fi ascuns astfel de cei ce îl caută?

Ea ridică din umeri cu un aer dulce.

— Ascultați-mă, domnișoară Perriner, cred că a venit momentul să îmi explicați sincer totul. Tatăl dumneavoastră aproape că a înnebunit din cauza dispariției fiului său. De asemenea, își face griji și din cauza dumneavoastră, dar el crede, în tot cazul, că tot ce poate fi mai rău este să vă căsătoriți cu cazacul. Mai este și treaba cu Buddy și, dacă ați putea vedea

în ce stare era tatăl dumneavoastră când am părăsit eu New York-ul, ați lua altfel lucrurile în considerare.

Las să se aștearnă o tăcere de câteva secunde, după care reiau:

— Mai este și altceva la mijloc. Tatăl dumneavoastră și-a băgat în cap o idee tâmpită și, după ce vă voi spune despre ce este vorba, s-ar putea să fiți mai puțin înnebunită după Serge al dumneavoastră..

Ea devine atentă.

— Spuneți-mi, vă rog, domnule Hickory!

— Ei bine, iată despre ce este vorba. Tatăl dumneavoastră mi-a povestit că Buddy începuse serios să-și vadă de treabă la oțelăriile din Pittsburgh, în momentul în care Nakorova vă cunoștea pe dumneavoastră la New York. Până aici, totul este foarte bine. Iată însă că rusul se îndrăgostește de dumneavoastră, că și dumneavoastră sunteți înnebunită după el și că i-l prezentați pe Buddy. Ancheta efectuată de agenția Transcontinental a demonstrat că, începând din acel moment, contele a încercat, prin toate mijloacele, să se apropie cât se poate de mult de Buddy. El a început să frecventeze aceleași medii și să copieze comportamentul fratelui dumneavoastră. În acest moment al evenimentelor, putem spune că Nakorova petrece mai mult timp în compania lui Buddy decât a Geraldinei.

Tipa rămâne impasibilă, iar eu continui:

— Atunci, vedeți unde ajungem? Domnul Perriner este absolut convins că pasiunea lui Nakorova pentru dumneavoastră nu era decât o prefăcătorie. Singurul scop al acestuia era acela de a se apropia de Buddy pentru a face o combinație, care urma să se încheie prin răpirea lui și solicitarea unei răscumpărări colosale, în schimbul punerii lui în libertate.

Geraldine înalță din umeri.

— Este absolut grotesc. Vă garantez, domnule Hickory, că această idee este absolut ridicolă și pot să afirm că dacă cineva îl cunoaște pe Serge, nu s-ar mai îndoi de faptul că tot ceea ce ați afirmat este, pur și simplu, grotesc.

— O.K., zic eu. Vom vedea, dar mai spuneți-mi ceva. Nakorova mai vizitase Statele Unite înainte de această călătorie, în cursul căreia l-a cunoscut pe Buddy?

— Nu. Aceasta a fost prima lui vizită în America.

— Am să verific.

Reflectez timp de o secundă și reiau:

— Când ați primit radiograma mea - aceea pe care v-am trimis-o de pe Fels Ronstrom, pentru a vă fixa întâlnirea de aici - erați singură?

— Nu, îmi răspunde ea cu un aer încântat. Serge era cu mine. Cinam împreună la hotel.

— Și i-ați arătat scrisoarea?

— Da, de ce nu? se miră ea.

Răspunsul ei mă face să mă înveselesc în sinea mea.

— Spuneți-mi, domnișoară Perriner, n-ați întâlnit vreodată o cucoană care se cheamă Juanella Rillwater? O cucoană foarte elegantă, foarte frumoasă, un pic vulgară, dar extrem de șmecheră? Soțul ei se numește Larvey Rillwater.

— Nu, spune ea. Nu-i cunosc pe niciunul din acești indivizi.

— Bine, aprob eu, după care îmi mai aprind o țigară.

— Nu avem de ce să ne tracasăm în privința antecedentelor lui musiu Nakorova, reiau eu, pentru că această treabă i-a fost încredințată unui coleg de-al meu, care se numește Rodney Wilks. Agenția l-a trimis aici de o perioadă de timp, special pentru trebușoara asta, pe care cred că a și terminat-o deja. I-am trimis și lui o radiogramă prin care îi fixează o întâlnire aici, chiar astă-seară. Ar trebui să pice dintr-un moment în altul. M-am hotărât să abordez această problemă cu dumneavoastră în modul cel mai deschis, iar Wilks va putea cu siguranță să vă ofere pedigreeul micului dumneavoastră prieten.

Ea înalță din nou din umeri și surâde.

Mă ridic, îmi cer scuze pentru că voi lipsi câteva minute, după care ies din separeu și mă îndrept către vestibul. Acolo îl întreb pe portar dacă un domn scund, cu un cap rotund și simpatic, nu a intrat cumva în restaurant în cursul acestei serii. El îmi răspunde că nimic nu este sigur, pentru că o mulțime de oameni au intrat și au ieșit din local, dar că un domn asemănător descrierii mele a intrat în urmă cu vreo jumătate de oră mai înainte.

Mă duc din nou la separeul unde mă așteaptă Geraldine.

— Wilks nu este aici, o anunț eu. Să-l mai așteptăm un pic, pentru că trebuie să pice dintr-un moment în altul. S-ar putea să-i fie foarte greu să nimerească această bombă, din cauza camuflajului.

Ea încuviințează dând din cap și își alege o poziție mai confortabilă în fotoliul ei. Îmi strivesc chiștocul în scrumieră și duc mâna la buzunarul interior al hainei, scoțându-mi tabachera. Făcând acest gest, simt cum mânăca mea agață ceva fixat de marginea spătarului de la fotoliu.

Mă uit și ceea ce văd îmi dă un șoc interior, pentru că este vorba de un ac de cravată pe care i-l făcusem eu cadou lui Rodney, în urmă cu patru ani,

când lucram împreună la afacerea Băncilor din America de Vest. De atunci, el a purtat în permanență acel ac la cravată.

Nu spun nimic și îmi desprind mâneca agățată, după care scot tabachera și mă servesc cu o țigară.

Căutându-mi bricheta, îmi îndrept din nou privirea spre ac. Acesta este complet înfundat în tapițeria brațului fotoliului. Oricare ar fi fost persoana care l-a înfipt acolo, acest lucru a fost făcut în mod expres, cu un scop anume.

O privesc pe Geraldine. Stă în continuare în fotoliu, cu ochii pe jumătate închiși, având un aer aproape fericit. O întreb dacă vrea să mai bea ceva, dar mă refuză. Îi spun că mă duc să comand ceva pentru mine și ies afară din separeu, în căutarea chelnerului.

Traversez apoi holul, îmi comand un pahar și mă îndrept spre garderobă. Într-o franceză stâlcită, încep să fac puțină curte pipitei din spatele tejghelei, aruncând în același timp o privire discretă către rândurile de pălării din spatele ei.

Fiecare dintre noi are obiceiul de a-și aranja într-un anume mod pălăria, după gust. Rodney are un mod foarte original de a-și deforma borul acesteia, lovindu-l mereu, întotdeauna marginea pălăriei sale este ridicată într-un fel straniu, care îi accentuează aerul de puștan.

Deodată, recunosc la capătul celui de-al treilea șir pălăria sa de culoarea ardeziei. Deci Rodney a venit cu adevărat la întâlnirea pe care i-am fixat-o și se pare că încă nu a părăsit clubul. Este sigur acum că el a înfipt acul în brațul fotoliului, pentru ca eu să-l văd și să-mi dau seama de venirea lui aici. Acest lucru mă face să cred că el este în imposibilitate de a mai ieși din clădire.

Mă reazem de zid, fumând și punându-mi mintea la treabă. După asta, mă duc la Geraldine și îi spun că am făcut o comandă telefonică cu hotelul lui Wilks, pentru a mă interesa de acesta. Ea îmi răspunse că totul este foarte bine, din punctul ei de vedere, iar eu mă întorc spre hol și trec în micul pasaj care duce spre toaletele pentru bărbați. În fundul încăperii cu chiuvete zăresc o mică ușă întunecată, la care se ajunge coborând câteva trepte. După ce închid ușa toaletei în urma mea și răsucesc întrerupătorul, mă îndrept spre ușiță.

Locul în care pătrund este de fapt o mare debara, unde se păstrează servetele murdare care urmează să fie trimise la spălătorie.

Rodney se află și el aici, în spatele unei grămezi de prosoape murdare. Este chircit și, privindu-i buzele cu atenție, disting la colțul lor o mică pată brună.

Mă dau la o parte, îmi aprind o țigară și încep să mă gândesc la faptul că, de-acum, Rodney nu va mai putea face niciodată anchete.

Niciodată nu mi-au plăcut treburile de genul ăsta. Un romancier ar exclama, la auzul acestei istorisiri: „Penibil!”. Rămân așa, fără să mă mișc, timp de un minut sau două. Mă uit la Rodney, care va lipsi de-acum din rândurile noastre. Tipul ăsta cumsecade este acum în drum spre țara în care toți polițaii de treabă se odihnesc. Nu trebuie să se mai gândească la Geraldine Perriner, ceea ce eu tocmai fac în acest moment.

Ridic o stivă din coșurile cu prosoape, pentru că, dacă cineva intră aici, să nu poată vedea corpul lui Rodney, după care mă întorc în sala chiuvetelor și mă apuc să-mi refac frumusețea. Asta este ocupația mea preferată când trebuie să reflectez profund.

Câteva lucruri mi se par evidente. Primo, Rodney Wilks a fost otrăvit la club și secundo, nimeni nu știe acest lucru, cu excepția autorului asasinatului. Pe moment, mi se pare aproape sigur că tipesa asta de Geraldine a dat lovitura. O mică doză de suc de morgă în paharul lui Rodney, turnată la adăpostul paravanelor separeului, a fost de ajuns.

Probabil că Rodney s-a simțit rău de la început. Fără îndoială, otrava care s-a răspândit lent în trupul său nu l-a putut împiedica să gândească. Poate că, la început, el a crezut că a fost doar drogat. În orice caz, el nu se simțea bine și a încercat să plece, dar a vrut să-mi semnalizeze într-un fel trecerea lui pe acolo. Din acest motiv, el și-a înfundat acul în stofa brațului fotoliului, sperând că eu îl voi vedea și îl voi recunoaște, după care s-a îndreptat clătînându-se către toaletă.

Faptul că el se clătina nu a constituit nicio clipă vreun motiv de uimire pentru personalul clubului. Băieți care să se clatine pe picioare - acest lucru era cât se poate de normal la Siedler's. Atâta timp cât ei nu provoacă nici un scandal, nimeni nu-i bagă în seamă. Văzute din acest punct de vedere, lucrurile mi se par cât se poate de probabile.

Acum însă, care ar putea fi motivul asasinării sale?

Motivul pentru care Geraldine s-ar fi decis să-l suprim pe Rodney pare destul de convingător. Ea știa, fără îndoială, că el răscolise trecutul cazacului și că descoperise lucruri supărătoare, pe care urma să mi le împărtășească și mie.

Și cum ea își dorește această căsătorie mai mult decât orice pe lume, era necesar să îl facă pe Rodney să dea colțul, pentru că, dacă acesta turna ceea ce știa, papă Perriner urma să facă ceea ce promisese; adică le tăia fondurile.

Ce ziceți de treaba asta?

Totuși, lucrurile, așa cum par ele să fie, nu mă satisfac, pentru că anumite amănunte nu se potrivesc la fix. De la început, pipița asta ar fi înfruntat riscuri enorme turnându-i lui Rodney otravă în pahar. Închipuți-vă ce s-ar fi întâmplat dacă acesta murea fără a fi apucat să părăsească separeul? Încă un lucru: de unde știa ea ce și cât anume descoperise Rodney? Cum de era ea sigură că el era de la F.B.I., pentru că Rodney, în mod cert nu i-ar fi spus nimic înainte de apariția mea? El ar fi dat o raită prin tot localul și m-ar fi așteptat într-un colțișor retras, până ar fi văzut că apar și eu.

Deci, e mai mult ca sigur că ea i-a vorbit prima. Probabil că a trebuit să inventeze o gogoasă oarecare, pentru a-l convinge pe Rodney să vină să se așeze în separeu, în acel fotoliu din fața ei. Desigur că a avut grijă în prealabil să tragă toate paravanele, pentru a nu fi văzută de vreun martor indiscret tocmai când îi turna otrava. Ea știa că drogul, înainte de a-l ucide, îi va provoca o stare de greață, astfel încât el să fie tentat să iasă afară, la aer curat.

Dar, tot privindu-mă în oglindă și încercând să mă conving singur că mă apropii de pista reală, îmi dau seama că astea sunt doar niște fleacuri lipsite de importanță. Pentru că, în fine, puicuța asta nu mi-a spus decât că rusnacul ei este un om cum rar întâlnești pe lume și că ea nu poate înțelege cum de se poate deschide o anchetă împotriva lui pentru a i se răscoli trecutul. În schimb, ea știe al dracului de bine că după moartea lui Rodney eu nu aș mai acorda același interes amănuntelor legate de Nakorova, pentru că bătrânul meu prieten nu mai este pe această lume. Deci, în mod clar, scopul ei este acela de a-mi abate atenția către alte chestiuni decât iubitelul ei.

În mod clar, Rodney a fost înlăturat pentru că el trebuia să dispară cât mai repede. Trebuia lichidat cu orice risc, înainte ca eu să ajung la Siedler's. Iar motivul pentru care s-a făcut această mică crimă este faptul că Rodney știa

câte ceva despre vânătorul ăsta de zestre de Nakorova și amanta sa, iar acele lucruri mi le-ar fi dezvăluit imediat.

Există acum posibilitatea ca altcineva să-l fi aranjat pe Rodney, înainte de sosirea Geraldinei la Siedler's. Dar această posibilitate mi se pare mult prea neînsemnată și nici n-o iau în considerare. Din ceea ce mi-a spus portarul, Rodney nu sosise decât cu puțin timp înaintea mea, exact cât i-a trebuit Geraldinei să-l repereze, să-l atragă în separeu și să-l execute.

Acum simt o idee care pulsează în căpățâna mea - o idee drăcească - și care cred că ar putea să lege între ele toate amănuntele întregii afaceri.

Poate că, la urma urmei, bătrânul Perriner nu se înșelase atât de tare! Să presupunem că la început, Nakorova ar fi contactat-o pe Geraldine cu intenția de a o seduce și apoi de a se căsători cu ea. El știa că ea este un copil răsfățat, căruia tatăl îi îndeplinește toate dorințele și se gândea că acesta va fi de acord până la urmă cu căsătoria.

Dar el și-a dat seama foarte curând că s-a păcălit, deoarece bătrânul nu se lăsa convins absolut deloc. Din fericire, el mai are un as în mânecă. Se gândește că, dacă cineva l-ar răni pe tânărul Perriner, poate că va obține rezultatul mult așteptat. El îi va putea prezenta bătrânului o notă de plată de două milioane de dolari, pentru răscumpărarea lui Buddy. Evident că nu contele personal va prezenta această factură, ci un altul va îndeplini acest mandat și astfel el va putea să rămână în ochii celorlalți un conte rus sărac, neînțeleș și îndurerat.

Ei, atunci nu ar fi corect ca indivizii însărcinați cu prezentarea cererii de răscumpărare să fie tocmai Juanella și Larvey Rillwater?

Dacă această ipoteză ar fi justă, s-ar putea explica așa și prezența Juanellei la bordul lui Fels Ronstrom, precum și scopul călătoriei ei în Franța. Tot asta ar explica și textul radiogramei pe care a primit-o la bordul navei, semnată „Prietenă ta”.

Geraldine mi-a zis că Nakorova mi-a citit mesajul și cred că radiograma adresată Juanellei este compusă de el însuși.

Să mai presupunem, în continuare, că Rodney Wilks ar fi descoperit toate aceste treburi și să mai amintim ipoteza că ar fi avut loc un accident în cazul lui Buddy. Contele nu ignoră deloc faptul că se apropie periculos de mult de scaunul electric și că viața sa depinde de Rodney, pe care trebuie să-l facă inofensiv.

Cât despre Geraldine, care îl iubește cu pasiune pe micul ei cazac, sunt sigur că ea a putut să-l curețe fără remușcări pe Rodney, gândindu-se că o

face pentru amantul ei. Cunosc destul de bine femeile pentru a ști că, dacă sunt suficient de mult legate de un tip, ele sunt gata să facă orice ca să-l păstreze numai pentru ele.

Revin în separeu, Geraldine mai este încă acolo, arborând același dulce surâs. Cel de-al doilea pahar mă așteaptă pe masă, dar uit să mă ating de el și îi comunic tipei că mă neliniștește absența lui Wilks.

— Am fost și i-am telefonat la hotel. Mai sunt încă două-trei locuri în care el s-ar putea afla la ora asta, dar văd că este imposibil de găsit și zic să nu-l mai așteptăm prea mult.

Geraldine își ia mantoul de pe scaunul alăturat și îl pune pe umeri.

— Atunci ce facem, domnule Hickory?

Surâd cu amabilitate.

— Nu-i a bună, îi spun eu, dar mă văd silit să întrerup treaba aici. O să traversez din nou oceanul ăla plin de heringi, atâta timp cât submarinele nemțești încă mai așteaptă aici. Nu-i așa că v-a supărat faptul că noi am fi vrut să ne vedem acum cu logodnicul dumneavoastră? Totuși, să știți că îmi doresc al dracului de mult să-l cunosc pe flăcăul care are norocul să fie iubit de o fată drăguță ca dumneavoastră - fie el și un conte rus.

Treaba asta o înveselește.

— Dar de ce nu? Să mergem la el. Sunt convinsă că va fi foarte fericit să vă cunoască. Mă duc să-i telefonez.

Ieșim în hol și mergem către cabina telefonică. Când deschidem ușa, văd că nu este un aparat cu fise, ci unul cuplat la centrala telefonică a clădirii. Închid ușa în urma ei, mă îndrept către chelner și îi arăt o bancnotă de cincizeci de dolari.

— Dacă există o derivație a aparatului din cabină și mă duci la ea, bancnota asta o să fie a ta.

Tipul râde.

— Pe aici, domnule, răspunse el, și pe mine mă amuză să ascult convorbirile cucoanelor.

Traversăm holul și mă duc într-un birou gol, unde-mi arată aparatul pe o masă. La rândul meu, îi pasez cei cincizeci de dolari și el se cară afară.

Ridic receptorul. Îmi este de ajuns să ascult timp de cinci secunde și mă lămuresc complet. Convorbirea nu mai durează mult, închid și ies în hol,

așteptând-o pe Geraldine.

Am sosit la fix, căci ea tocmai iese din cabină. Cred că v-am mai zis că această păpușică este încântătoare, așa că nu mai repet, deși acum prezența ei are niște efecte stranii asupra mea.

— Serge este încântat să ne vadă și ne așteaptă la el, spune ea.

Portarul cheamă un taxi. Când acesta trage la scară, o ajut pe damă să urce și mă așez lângă ea. Afară este întuneric ca într-un mormânt, iar Geraldine profită de ocazie ca să se apropie de mine, și genunchiul ei se lipește de al meu. Am vaga impresie că surâde singură în întuneric.

— Trebuie să fie pasionant să fii detectiv particular. Spuneți-mi, domnule Hickory, aveți parte uneori de senzații foarte tari?

Râd, îi zic că da și că uneori sunt chiar prea tari.

Se mai apropie un pic de mine, astfel încât îi aud respirația. Folosește un parfum subtil, care ți se suie repede la cap.

Cu toate astea, eu nu mă clintesc din loc. Am și eu micile mele momente de slăbiciune în fața femeilor și sper să le mai am, din când în când. Dar îmi vine să vomit când mă gândesc să o îmbrățișez pe această cuconiță și cred că mai curând aș prefera să iau în brațe o șerpoaică cu clopoței.

CAPITOLUL 3

FOC DE ARTIFICII

Ceasul este aproape unu și jumătate când taxiul se oprește lângă un imobil cu o fațadă frumoasă. Coborâm, după care eu plătesc cursa, iar tipa deschide uriașa poartă și urcăm împreună cu ascensorul până la etajul al doilea. Străbatem un culoar până la capăt, iar ea sună la ușa din fund.

Locul ăsta este ultra-șic. Covoarele sunt groase, iar ornamentele coridorului sunt luxoase, lucru care mă face să cred că flăcăul ăsta nu duce lipsă de parale.

Geraldine mai sună de două sau trei ori, dar nu se întâmplă nimic. Se întoarce spre mine și surâde, dând din umeri uimită.

— Serge este incorigibil, spune ea. Când l-am căutat la telefon, mi-a zis că stă și ne așteaptă, dar se pare că a plecat de acasă. Cred că o să revină dintr-un moment în altul.

Acestea fiind zise, scoate o cheie din poșetă și descuie. Intră prima în casă și răsucesce comutatorul din hol. O urmez și închid ușa în urma mea.

Ne aflăm într-o cameră foarte mare, care are tavanul foarte jos. Decorațiunile și mobilele sunt parcă luate din filme. Este un lux orbitor; tavanul este acoperit cu un tapet negru, iar în mijlocul podelei este întins un covor gros alb, care măsoară cel puțin 30 de metri pătrați. Când pășesc peste el, am impresia că merg pe un câmp acoperit de zăpadă.

Focul este aprins în șemineu, iar storurile ferestrelor sunt trase. Două fotolii mari, tapițate în alb și auriu, sunt așezate de fiecare parte a căminului. În fața focului se află un divan imens, cu tapițerie identică cu cea a fotoliilor. Răspândite prin încăpere se mai află și câteva perne și diverse astfel de fleacuri colorate, frumos asortate cu restul mobilierului, care indică faptul că persoana care a supravegheat amenajarea acestei încăperi are bun-gust.

Un miros de parfum, greu și remanent, plutește în încăpere și mă face să mă gândesc la povestea celor 1001 de nopți.

Îmi dezbrac pardesiul și îl las pe un scaun. Geraldine se îndreaptă spre o masă mare încărcată cu sticle și pahare și îmi toarnă un whisky, iar ei își oferă puțină vodcă. Apoi își dă jos mantoul de blană și se îndreaptă spre mine, care m-am așezat cu spatele la foc.

Ajunsă lângă mine, îmi întinde paharul și mă privește printre gene.

— În sănătatea dumneavoastră, domnule Hickory, îmi spune.

Surâd.

— Sunteți foarte drăguță, domnișoara. O privesc și iau o înghițitură din paharul cu whisky. Regret, totuși, profund faptul că Serge nu este aici. Oare de ce o fi plecat, tocmai când trebuia să vorbesc cu el?

Îngenunchează în fața șemineului, pentru a zgândări jarul și sunt obligat să constat că această damicelă⁽¹⁾ are tot ce vrei ca geometrie, în general, și ca rotunjimi și curburi, în special.

Stând în continuare în genunchi, își întoarce capul spre mine și îmi spune:

— Serge este fantezist și de asta îl ador. Oamenii cu imaginație mă înnebunesc. Cu cât sunt mai capricioși, cu atât îi ador mai mult. E ciudat, dar asta este.

Se ridică și se întoarce spre mine, cu un mic surâs întipărit pe figură. Dintr-o dată, realizez că gagica asta, în mod cert, se droghează.

— Sunteți capricios, domnule Hickory? mă întreabă dintr-o dată.

— Nu, copila mea. Am o groază de defecte, dar nu și pe ăsta, deși bănuiesc că ai crezut că Rodney Wilks ar fi fost așa. Poate că l-ai găsit chiar prea capricios pentru siguranța dumată și a domnului Serge, nu?

Geraldine se îndepărtează brusc cu un pas și se așează pe divan. Încă surâde, totuși, dar zâmbetul ei este fals, ca cel al unei păpuși de cârpă, după care îmi aruncă:

— Ce vrei să spui cu această frază spirituală?

Îmi scot tabachera, iau o țigară și mi-o aprind, apoi o privesc încordat.

— Ei bine, spun eu, dacă dumneata ești Geraldine Perriner, atunci eu sunt amanta lui Musolinni. Ți-ai jucat bine astă-seară mica ta comedie de la Siedler's, dar să știi că la mine nu ține. De fapt, l-ai omorât acolo pe Rodney Wilks. I-am găsit cadavrul în debaraua cu prosoape și șervete murdare de la club. El s-a dus acolo pentru a muri, după ce tu i-ai turnat în pahar puțin suc de morgă. Totuși, te-a păcălit chiar în situația asta, pentru că mi-a lăsat un mic mesaj, înainte de a muri.

— Adevărat? răspunde ea cu dulceață în glas. Și ce spunea în mesaj?

— Nu zicea nimic, pentru că mesajul lui era un ac de cravată pe care-l înfipsea în brațul fotoliului pe care am stat. Îi dăruisem mai demult acest ac de cravată și el s-a gândit că dacă-l văd, am să înțeleg totul.

Spunând asta, scot acul de cravată din buzunar și i-l arăt.

Geraldine înalță din sprâncene, după care se ridică și merge la masa cu băuturi. O supraveghez atent, așa cum ar fi procedat un motan cu pisica lui. Deschide o sticlă, își aprinde o țigară, după care se întoarce și mă privește, aplecată peste masă. Este la fel de rece și calmă ca o baltă înghețată în timpul iernii.

— Mă interesezi foarte mult, îmi aruncă deodată. Se pare că ai o inteligență care nu se întâlnește prea des la detectivii particulari.

Trage un fum de țigară și îl expiră pe nările fremătânde. Sub această aparență congelată, ghicești că se ascunde o tigroaică.

Se îndepărtează de masă și se apropie de mine, oprindu-se la mijlocul covorului alb. Este splendidă în această postură.

— De ce spui că nu sunt Geraldine Perriner? mă întreabă.

— Oh, este foarte simplu, răspund și îi povestesc treaba cu cele două telefoane. Vorbești rusește și poate că ești chiar rusoaică. Fără îndoială că vorbești atât de lent pentru a nu face cumva greșeli.

— Nu. Aici te înșeli puțin; sunt franțuzoaică.

— Te felicit, poate asta îți va purta noroc. Aș vrea să asist la procesul tău, ca să ascult cum vei explica faptul că l-ai ucis pe Rodney din prea multă dragoste și simpatie. Dar tare mi-este teamă că nu va fi admisă povestea cu crima pasională - în ciuda faptului că ne aflăm în Franța. O să iei maximum de pedeapsă, păpușico.

— Se poate să fie și așa cum zici tu, încuviințează ea.

Se îndreaptă spre șemineu și își aruncă în flăcări restul țigării. Rămâne nemișcată și gânditoare timp de o secundă. Plănuiește ceva, după cum văd eu cu coada ochiului.

Stă așa aproape două minute și treaba asta începe să mă enerveze. Este al dracului de frumoasă și, în aceeași măsură, la fel de sigură de ea. Se răsucesc apoi și vine spre mine, privindu-mă drept în ochi. E atât de aproape de mine, încât pot să-i aud respirația, iar parfumul ei face să mă treacă toate căldurile... Am vaga impresie că, dacă un tip inspiră prea mult timp acest parfum, în mod sigur el va face o groază de prostii.

În fine, își deschide gura și vorbește, iar vocea ei este caldă și joasă. Există ceva, în modul ei de adresare, încât oricine o ascultă cu încântare. Nu știu dacă vă dați seama de ce vă spun, dar în vocea ei este ceva care te gădile în capul pieptului.

— Ai ceva care-mi place, îmi spune. Ești inteligent și gândești repede. Și pentru că mi-e puțin teamă de tine și de ceea ce mi-ai putea face, mă

interesezi din ce în ce mai tare.

Îi trimit un mic surâs.

— Hai să discutăm afaceri, îi spun. Ei bine, eu nu cer nimic în plus față de ce am zis mai înainte.

Se întoarce încet spre masă, ia un pahar gol și-l umple cu whisky și sifon. Apoi mi-l aduce și mi-l întinde cu un gest ca de ofrandă, care lasă să se înțeleagă că eu sunt un cavaler mult-iubit, după grația gesturilor.

— Bea-l fără să clipești, domnule Hickory. Nu-i nimic otrăvitor în acest pahar.

Surâde. A redevenit aceeași de dinainte. Acum stă chiar în fața mea și mă privește drept în ochi.

— Da, prietene, reia ea. Hai să vorbim despre afaceri, cum ai spus prea bine mai înainte. Eu am să-ți spun ceea ce pot oferi și nu te teme că ne-ar întrerupe cineva, pentru că Serge nu va reveni aici astă-seară. În orice caz eu nu-l aștept.

Îmi sorb dintr-o înghițitură tot paharul.

— Ce păcat, îi spun eu. Dacă ar fi rămas acasă, am fi putut trage un chef strașnic toți trei.

Mă întrerupe, protestând.

— Vorbesc foarte serios. Aș vrea să știi că am aici o sumă considerabilă de bani și că ea se află la dispoziția ta. Aș vrea, de asemenea, să mai știi că sunt eu însămi la dispoziția ta. Mă includ și pe mine în preț, numai din cauza atracției deosebite pe care o am față de tine. N-am crezut niciodată că pot simți pentru un bărbat tot ceea ce simt pentru tine.

Nu-i răspund deloc și simt că mă strânge gulerul de la cămașă și mi-e al naibii de cald. Încerc totuși să-mi revin în fire și să gândesc. Oare puicuța asta încearcă doar să câștige timp? Se bizuie doar pe reîntoarcerea lui Nakorova, care va veni să joace marea scenă a salvării? Încearcă oare să mă prostească sau, dimpotrivă, este sinceră? Efectiv, prezența ei mă hipnotizează.

În fine, reușesc și eu să schițez un surâs în colțul gurii.

— Domniță, spun eu, ai face mai bine să o lași moartă, pentru că eu obișnuiesc să-mi termin logic treburile în care mă bag. O groază de damicele au încercat până acum să mă seducă, dar nu știau că eu nu mă încurc cu tipe în cursul orelor de serviciu sau, în fine, nu prea des... Poate că dacă tu nu l-ai fi otrăvit pe bietul Rodney, m-aș lăsa dus de tendințele mele sentimentale și n-aș rezista farmecelor tale. Cred că, în vremuri normale,

trebuie să fie foarte greu pentru un bărbat să învingă o femeie în treburi de genul ăsta. Dar aici mai intervine și altceva, pentru că duri mai găsești și la F.B.I.

La auzul vorbelor mele ea coboară capul.

— F.B.I.-ul, murmură ea. Deci ești de la F.B.I. Exact așa cum credea și Serge, care consideră că această afacere este mult prea importantă pentru ca F.B.I.-ul să nu-și bage coada. Deci tu ești un copoi federal?

Încuviințez din cap.

Atunci, cu un ton incolor, mă întrebă simplu:

— Asta te împiedică să-mi accepți propunerea?

— Nu-i nimic de făcut, păpușico, răspund eu. Să terminăm cu trăncănelile și pregătește-te să vii cu mine.

— Bine, face ea, aruncându-mi un surâs delicios. Și unde vom merge?

— O să facem o mică plimbare cu taxiul până la Siguranță. Vreau să te prezint la câțiva băieți de acolo, pe care îi cunosc. Niște tipi foarte simpatici și cumsecade, de felul lor. Mi-au zis că acum celulele de la ei sunt extrem de confortabile.

Merge și-și ia de pe fotoliu mantoul de blană și se îmbracă cu el. Deodată se apleacă și își privește picioarele, își ridică puțin fusta în față și exclamă:

— Doamne, cum pot să arăt cu un fir de ciorap agățat! Nu pot să merg cu tine așa, cu un ciorap rupt. Pot să-mi schimb ciorapii?

— Nu-ți schimbi nimic, păpușico. Chiar dacă ai avea sutienul sfâșiat în bucățele și chiloții puși cu fundul în față, nu vei ieși din cameră fără mine. De altfel, să mergem, pentru că nimeni nu o să se uite acolo la ciorapii tăi!

Geraldine îmi răspunde:

— Ești foarte drăguț, dar nu înțelegi nimic din toate treburile astea. Totuși, în fine,... mă obligi să...

Își moaie un deget în salivă, după cum am văzut că procedează majoritatea femeilor când li s-a dus un fir de la ciorap, se întoarce cu spatele la mine și își ridică un pic rochia.

Mă văd obligat să o privesc, pentru că nu trebuie să o scap din ochi. Ei bine, vă jur că are o gambă care ar lua ușor premiul întâi la orice concurs, iar eu sunt tocmai pe cale să las ochii în jos, când brusc, îmi dau seama de truc. În susul pulpei, fixat de jartieră, se vede un mic pistol automat, din oțel de culoare albăstruie.

În clipa în care îl văd, sar deoparte. V-am mai zis că parchetul camerei e acoperit cu un covor alb. Deci, în secunda când ea dă să-și scoată automatul

din inedita lui ascunzătoare, plonjez către marginea covorului, pe care o apuc cu ambele mâini și trag brusc de ea.

Mi-am pus în joc toate micile mele forțe, iar tipa a alunecat pe jos din prima. Totuși, în cădere, a mai apucat să tragă, iar eu primesc un glonț în partea de sus a brațului stâng. În ciuda faptului că arma este de calibru mic, șocul mă face să cad. Aș putea să jur că micuța asta folosește gloanțe ultrarapide.

Până să mă ridic, ea este deja la ușă și stinge lumina. Acum am dat-o în bară, pentru că nu pot s-o văd, iar ea știe unde m-am prăvălit. Pe deasupra, șemineul este chiar în spatele meu, așa că mă retrag în dosul divanului, ca după un paravan.

— La revedere, iubirea mea, îmi aruncă Geraldine și trage trei focuri spre locul pe care abia îl părăsisem, după care aud ușa trântindu-se.

Mă reped în vestibul și văd ascensorul coborând. De data asta se pare că am ieșit prost...

Aprind lumina și îmi torn ceva de băut, după care îmi dau jos haina și îmi examinez rana. Glonțul m-a atins în partea superioară a brațului stâng, trecând foarte aproape de arteră. Dacă luăm în considerare faptul că în timp ce trăgea, tipa era pe cale să alunece, trebuie să admiteți că această puicuță știe să se folosească binișor de o armă de foc.

Îmi bandajez brațul cu batista, strângând nodul cu dinții, după care îmi mai torn încă un pahar cu whisky și îl caut pe Erouard la telefon, dar mi se răspunde că urmează să sosească.

Atunci mă așez în fata focului și încep să mormăi toate calificativele pe care le cunosc - în engleză, franceză, chineză, turcă, portugheză și arabă - și care se pot acorda acestei putori. Și, deoarece mi se pare că încă nu sunt destule, mai inventez și eu.

N-are nici-o importanță faptul că această târâtură este al dracului de mișto...

Sunt orele trei dimineața când Erouard și cu mine ajungem la Siedler's Club, îmbarcați într-o mașină a poliției.

Acest Erouard este un tip șic. Este inspector-șef la Siguranța Națională^[2], are simțul umorului și mi-a zis că afacerea asta reprezintă o schimbare

plăcută pentru el, care de la declanșarea războiului, nu se mai ocupă decât cu vânătoria de spioni.

Am trecut înainte pe la ambasada Statelor Unite, unde mi-am dezvăluit identitatea și am obținut o solicitare oficială către poliția franceză de a fi lăsat în largul meu în cursul acestei partide. Scopul meu era, mai curând, obținerea asigurării că presa nu va sufla nimic despre asasinarea lui Rodney Wilks, un lucru care ar putea crea inconveniente.

Erouard a fost încântat când i-am cerut să nu pună gheara pe puicuță, asta în cazul în care Siguranța ar reuși să o identifice pe undeva. Veți înțelege mai târziu de ce procedez așa.

Dacă pipița asta este amanta lui Nakorova și dacă poliția îl înhață pe acesta, rusnacul se va apuca și va ciripi tot ce știe și atunci combinația pe care încercăm noi să o punem la cale va cădea. Geraldine Perriner - cea adevărată - va înnebuni din cauza dispariției iubitului ei, iar noi vom rămâne să ne învârtim în cerc.

Erouard a înțeles că am dreptate și este de acord cu mine că singurul lucru pe care urmează să-l fac este să o las pe pipița asta să creadă că m-a terminat.

Brațul mă doare al dracului de rău, dar doctorul care m-a consultat mi-a spus că nu vor apărea complicații și rana se va cicatriza rapid. Evident că nu sunt foarte vesel când ajung la *Siedler*'s.

O dubă a poliției este deja parcată aici. Erouard îmi spune că vor scoate cadavrul lui Rodney Wilks într-unul din coșurile cu rufe murdare, pentru a nu atrage atenția trecătorilor.

Când intrăm în local, încă mai este destulă animație. Venind din sala restaurantului, ne izbesc sunetele muzicii orchestrei. Avem, pentru început, o mică discuție cu patronul, pentru a-i spune ce intenționăm să facem, după care, mergem și o căutăm pe tipesa de la garderobă.

Erouard îi arată cu degetul pălăria lui Rodney și începe să o întrebe dacă își mai amintește la ce oră a venit proprietarul acesteia. I-l descrie pe Rodney după portretul verbal pe care i-l făcusem eu mai înainte, insistând asupra faptului că prietenul meu își purta întotdeauna fetrul cu borul din față ridicat - lucru pe care îl practică prea puține persoane.

Avem noroc, pentru că tipa își amintește de Rodney, tocmai pentru că i s-a părut haioasă pălăria acestuia și pentru că el avea o mutră de păpușă. Tipa ne mai spune că și-l amintește pe băiat pentru că i-a oferit cincizeci de franci bacșiș. Erouard insistă asupra motivului unei asemenea generozități,

iar tipa ne răspunde că a făcut pentru el o comandă telefonică. Venind la club în jurul miezului nopții, spune ea, tipul căutat de noi a rugat-o să-i facă legătura cu hotelul Dieudonne. Ea a folosit aparatul din fața ei, deoarece el o rugase să îi spună în șoaptă telefonistei numele hotelului.

Acest amănunt mă face să reflectez intens și să mă întreb de ce Rodney nu a fost el însuși în cabina telefonică, pentru a ține cât mai secretă conversația sa. Dintr-o dată, îmi dau seama că Rodney nu vroia să iasă afară din hol. El vroia să fie acolo, în cazul în care dama în chestiune ar fi ajuns mai devreme ca el să fi terminat de vorbit. Dacă ar fi stat în cabină, ea ar fi putut veni, fără ca el să o vadă.

Erouard o întreabă apoi dacă a auzit ceva din discuția purtată de Rodney și ea zice că da, dar numai un pic.

Rodney i-a spus persoanei de la celălalt capăt al firului să nu vină aici în cursul acestei nopți și că îi va explica mai târziu de ce trebuie să procedeze așa.

O.K. Acum parcă mai poți înțelege ceva. Rodney știa că putoarea care a tras în mine trebuia să vină la club la ora douăsprezece și jumătate și a vrut să o împiedice pe adevărata Geraldine Perriner să vină. Ca să facă asta trebuia să aibă un motiv foarte serios.

Deci, el ajunge la timp la Siedler's și îi telefonează Geraldinei Perriner din hol, în loc să utilizeze cabina, pentru a fi sigur că nu o scapă pe damicela care trebuia să pice dintr-un moment în altul. În ce scop a făcut el toată treaba asta? Pentru că vroia să o împiedice pe Geraldine să vină, deși știa că trebuia să mă întâlnesc cu ea și că urma să pic și eu acolo pe la douăsprezece și jumătate.

Ei bine fraților, totul este foarte clar. Socoteala vine cam așa: Rodney descoperise o chestie legată de femeia care l-a ucis. Poate că ea îi spusese lui că are informații importante despre afacerea de care ne ocupăm noi. Rodney a trebuit să se gândească că ar fi mai bine ca eu să știu toate ițele poveștii înainte de a o cunoaște pe Geraldine și atunci i-a telefonat fetei să nu vină și a spus că o să sune el mai târziu.

O.K. Pițipoanca sosește mai devreme și ține la vedere cele trei gardenii. Le are pe masă pentru că intenționează după ce îl va fi expediat pe lumea cealaltă pe Rodney, să mă aștepte pe mine și să se dea drept Geraldine Perriner. Îl face pe Rodney să intre într-un separeu, știind că trebuia să îl curețe rapid, înainte de venirea mea și înainte ca acesta să apuce să-mi sufle câte ceva.

Fata îi toarnă otrava în pahar, știind că la început efectul acesteia va fi o senzație de leșin și greață, care îl va obliga pe Rodney să se ducă la toaletă. Trucul i-a mers, pentru că Rodney a putut ajunge până acolo, unde a dat în primire. După asta, tipa mă așteaptă calmă, pentru că eu sunt al doilea la rând pe lista ei.

Beau un pahar împreună cu Erouard și ne cărăm de acolo. Am convenit cu el să-mi trimită la hotel o legitimație de polițist pe numele meu. El este de părere că asta mi-ar fi de ajuns pentru a nu întâmpina niciun fel de probleme. Afară chem un taxi și îi dau șoferului adresa hotelului Dieudonne.

Pe drum, mă gândesc la Geraldine Perriner și mă apucă o sfârșeală de la stomac, pentru că experiența pe care tocmai am avut-o în această seară mi-a mai retezat un pic din toată siguranța în privința cunoștințelor mele despre sexul slab. În tot cazul, nu-mi mai permit să mă umflu în pene până nu se va termina toată această afacere. Puicuțele care vor apărea în cursul acestei afaceri vor fi supravegheate de ochiul meu atent, chiar dacă ele ar fi îngerițe din cer.

Întotdeauna am remarcat că întâmplările sunt marcate de cifra trei. În această noapte, eu am întâlnit trei puicuțe - Juanella Rillwater, care este brunetă; asazina lui Rodney, care este roșcată și iată-mă în fața Geraldinei Perriner, care este blondă.

Este încă puțin adormită și un pic surprinsă - așa cum ați fi și dumneavoastră, dacă ați fi smulși din pat în toiul nopții.

Stă chiar în fața șemineului, în salonul apartamentului ei din hotelul Dieudonne. M-am parcat într-un fotoliu și savurez o țigară. Faptul că brațul meu stâng este prins cu o eșarfă l-am pasat lejer pe seama unei căderi pe puntea vaporului, din cauza camuflajului, căci vreau să fiu extrem de prudent cu cucoana asta. Nu i-am suflat o vorbuliță despre ce s-a întâmplat de la începutul nopții și până acum, dar îi povestesc că am stat de vorbă cu Rodney Wilks - un coleg de-al meu - și că eu l-am rugat să anuleze întâlnirea lor de la Siedler's Club.

O întreb dacă a avut vreodată ocazia de a-l întâlni pe domnul Wilks și îmi spune că nu și că nu a auzit niciodată vorbindu-se despre el.

Atunci încep eu să îi povestesc despre afacerea noastră. Îi povestesc aceleași dulcęgării ca și celeilalte puicuțe de la Siedler's. Natural, sunt domnul Cyrus T. Hickory, de la agenția de detectivi particulari „Transcontinental”, însărcinat cu afacerea asta de către tatăl ei. Îi mai spun că bătrânul Perriner își face sânge rău și adaug că poate exista o legătură între Serge și dispariția lui frate-său, Buddy.

Când îmi termin micul meu speech, ea tace timp de un minut, se ridică și își ia țigările de pe masă, își aprinde una și îmi oferă și mie. Apoi se așează pe un scaun în fața mea și mă privește.

După poziția în care se află, nu pot constata decât că puicuța asta are o pereche de picioare foarte frumoase. Dar înainte ca gândurile mele să se canalizeze în această direcție, simt o durere ascuțită în brațul stâng, ceea ce îmi amintește, exact la timp, că nu este bine să ai încredere în puicuțe care au picioare frumoase, căci se pare că, de fapt, ele nu vor să ți le arate mai îndeaproape.

Toate puicuțele pe care le-am întâlnit în noaptea asta au niște piciorușe de înaltă clasă, lucru care începe să mă impresioneze. Treaba asta mă face să mă simt un pic dezarmat, timp de cinci minute, alături de tipa asta cu gambele perfecte.

Geraldine începe să vorbească lent, ca și cum ar fi cântărit de la început fiecare cuvânt, pentru a-i întări importanța.

— Domnule Hickory, cred că tatăl meu nu înțelege nimic din toată această poveste. Să nu credeți cumva că îl blamez și este foarte scuzabil faptul că se înșeală, dar există un lucru pe care el continuă să îl creadă, anume că Serge urmărește un interes ascuns, însă el este un om de o moralitate extraordinară.

Îmi zic în gând: „Spui prostii, frumoasa mea și-ți închipui că așa stau lucrurile. Dacă ți-aș povesti treaba cu frumoasa rusoaică, care intră la Nakorova acasă cu propria ei cheie, ai gargarisi mai puțin despre cazacul tău!”

— Pe scurt, zic eu, vreți să spuneți că nu există nici o legătură între pasiunea pe care contele o are pentru dumneavoastră și dispariția lui Buddy?

— Exact. Și nu credeți deloc că toți cei care gândesc invers sunt influențați de faptul că Buddy îi arată prea multă prietenie lui Serge? Acest lucru ar trebui să fie în favoarea lui Serge. Știți bine, domnule Hickory, că

în America, atunci când un străin pețește o fată bogată, se spune despre el că nu e decât un aventurier oarecare.

— E-adevărat, încuviințez eu, așa este firea noastră. Dar dacă Nakorova nu este un aventurier, ar trebui să-i vină foarte ușor să demonstreze acest lucru. Un flăcău care e în regulă cu totul are și toate referințele necesare. El are o familie, relații, o firmă, un cont în bancă...

Ea își ridică sprâncenele.

— Ei bine, spune ea, Serge dispune de toate astea. De altfel, domnule Hickory, când îl veți cunoaște pe Serge, vă veți schimba părerea despre el, în mod sigur.

Îmi surâde și continuă:

— Iar când o veți vedea pe sora lui, nu veți înceta cu elogiile despre familia Nakorova.

Ceva în bila mea începe să ticăie.

— Și chiar are o soră atât de drăguță?

— E una dintre ființele cele mai frumoase care pot fi întâlnite vreodată, domnule Hickory, spune ea. Știu bine că toate femeile din lume doresc să-și schimbe culoarea părului. Cred că asta e o veritabilă manie, dar vă asigur că așa da tot ce am pentru a avea un păr ca al Edvannei Nakorova. Are cel mai frumos păr roșu Tițian care există pe lume, iar firea ei este la fel de admirabilă ca și părul.

Vă dați seama că trebuie să întreprind eforturi serioase asupra persoanei proprii pentru a rămâne calm. Așadar, puicuța care are la ea diverse piese de artilerie - și de care nu s-a sfiit să se folosească, îndreptând asupra mea un tir de baraj, după ce anterior îl curățase pe bietul Rodney Wilks - este chiar sora lui Serge. Putoarea aia, care cică are o față superbă, un păr nemaipomenit și o fire adorabilă!

Conchid, în sinea mea, că o relație cu o gorilă-femelă aflată într-o criză de furie ar fi parcă mai puțin periculoasă, dar acum nu am niciun chef să mă amuz, așa că îi spun Geraldinei:

— Este foarte posibil, domnișoară Perriner, dar faptul că Serge are o soră încântătoare nu spune nimic. Am cunoscut oameni din pleava societății care aveau niște surori superbe.

Ea îmi surâde.

— Serge nu e bogat, dar nici sărac nu se cheamă că este. Pot să vă declar cu toată sinceritatea că dacă tatăl meu nu va fi de acord cu această căsătorie

și-mi va tăia toate resursele financiare, acest lucru nu-l va afecta pe Serge, pentru că putem trăi foarte bine din veniturile lui.

Încuviințez, dând din cap.

— În tot cazul, nu sunteți căsătoriți încă și cred că nu o să faceți acest lucru până nu-mi termin și eu ancheta, nu-i așa?

Cu ocazia asta îmi trag singur și un șut în fund - în gând, bineînțeles - pentru că eram pe cale să uit că eu sunt domnul Hickory, detectiv particular.

— Trebuie să înțelegeți, domnișoară Perriner, o iau eu tare, ca să dreg ceva din lucruri, agenția a primit instrucțiuni precise din partea tatălui dumneavoastră. Sper să fie primul care se va bucura, dacă voi putea face un raport favorabil referitor la logodnicul dumneavoastră.

Ea surâde din nou.

— Sunt sigură de acest lucru, domnule Hickory. Oh, dar sunt o gazdă deplorabilă. Am uitat să vă întreb dacă beți ceva. Serviți un whisky, nu-i așa?

— Asta e o invitație pe care nu o refuz niciodată, răspund eu cu amabilitate. Geraldine se ridică și se îndreaptă spre o masă de unde îmi aduce un whisky cu sifon, destul de tăricel.

— Aș vrea să vă mai întreb ceva, domnișoară Perriner. Când ați primit radiograma mea - cea pe care v-am expediat-o de pe bordul lui Fels Ronstrom, pentru a vă cere să ne întâlnim la Siedler's Club, ați arătat-o cuiva?

Ea cascadează ochii, uimită.

— Da, lui Serge. El tocmai lua masa aici cu mine, iar radiograma a sosit exact când noi tocmai terminam de mâncat.

Acest lucru mă lămurește perfect. El dovedește astfel că radiograma pe care Juanella Rillwater a primit-o pe vapor fusese expediată de Nakorova, după ce Geraldine îi arătase mesajul de la mine.

Lucrul cel mai prost este faptul că nu pot să pun gheara pe Juanella înainte ca ea să intre în contact cu rusul. Totul se va duce de râpă, dacă tipa asta se va apuca să îi spună că eu nu sunt Cyrus T. Hickory, ci un flăcău de la F.B.I., incomparabilul Lemmy Caution, dar eu aș vrea ca treaba asta să nu se întâmple așa de repede.

Căzut pe gânduri, îmi golesc paharul și îmi aprind o altă țigară.

— Scuzați-mă că sunt așa de curios, domnișoară Perriner, dar ar mai fi unul sau două lucruri de lămurit.

— Întrebați-mă ce vreți, domnule Hickory și eu voi încerca să vă ofer tot sprijinul meu.

— Ați întâlnit vreodată o femeie pe nume Juanella Rillwater? Sau poate că o cunoașteți sub alt nume, dar vă pot face o descriere a ei, spun eu și mă apuc să-i fac un portret sumar al Juanellei.

— Nu, nu cunosc nici-o persoană ca aceasta.

O privesc drept în ochi iar ea îmi susține privirea. Am impresia că ființa asta nu mă minte, așa că mă ridic în picioare.

— O.K., domnișoară Perriner, vă las în pace acum. Mă doare și brațul foarte tare și mă simt rău, așa că trebuie să mă instalez în altă parte, la mine la hotel.

Merg către ușă și mă întorc brusc către ea, pentru a-i arunca:

— Domnișoară Perriner, hai să facem un târg. Să ne promitem reciproc că nu ne vom ascunde intențiile și că nu ne vom săpa pe la spate unul pe altul.

În timp ce eu îi susur această gingașă propunere, îmi spun că sunt un mincinos de prima clasă, cel puțin, pentru că dacă i-aș dezvălui măcar una dintre intențiile mele, cred că ar face o jumătate de duzină de crize de nervi succesive.

Se ridică și ea. Este îmbrăcată cu un gen de neglijeu cu o dantelă ușoară în față. Vă jur că pipița asta a făcut tot ceea ce a putut numai ca să-mi placă. Cel puțin mie, îmi place la nebunie cum arată.

Rupe din nou tăcerea:

— Voi fi foarte sinceră cu dumneavoastră, domnule Hickory. Tot ceea ce-mi doresc este ca toată această poveste să fie încheiată cât mai curând, astfel încât să mă pot căsători cu Serge, fără a-l supăra pe tatăl meu. Evident, și eu am destule griji în privința sorții lui Buddy, dar cred că, totuși, nu i s-a întâmplat nimic și că va reapărea mai curând.

Îi răspund că și eu sper tot așa și îmi iau pălăria de pe fotoliu, când ea îmi spune:

— Domnule Hickory, v-am răspuns, după cum ați văzut, la toate întrebările pe care mi le-ați adresat. V-ar deranja dacă v-aș întreba și eu ceva, la rândul meu?

Spun că nu și mă întreb ce oare ar putea să-mi zică.

— Sunteți căsătorit?

Stă în fața mea și mă privește. Uite o chestie tare cu adevărat! Oare de ce păpușica asta vrea să știe dacă eu sunt căsătorit sau nu? Trebuie să o fac să

revină cu picioarele pe pământ.

— Da, spun eu cu toată hotărârea de care dispun. Am o nevastă drăguță și șapte plozi, care mă așteaptă la o fermă din Milwaukee.

— Oh, ce interesant! Dar soția dumneavoastră nu se simte prea dezolată, pentru că stați departe de dânsa și o vedeți atât de rar? Ar trebui să fie penibil pentru ea!

Înalt din umeri.

— Ce vreți? întreb eu. Nu putem să facem nimic. Sunt detectiv particular și trebuie să-mi fac meseria, ca să-mi pot câștiga existența.

— Vă place meseria dumneavoastră, domnule Hickory?

Mă întreb ce-o fi vrând să zică cu asta și îi surâd.

— Nu știu, nu m-am gândit niciodată la treaba asta. Întotdeauna am avut meseria asta.

— E o profesie bună? pistonează ea din nou.

Înalt din umeri.

— Așa și-așa. De ce?

Îmi surâde angelic.

— Va trebui în curând să reluăm această discuție și sunt sigură, domnule Hickory, că putem să ne ajutăm reciproc. Nu aș vrea să vă ofensez, dar cred că agenția dumneavoastră nu vă plătește pe cât meritați.

Micul ei surâs încă persistă pe buze. Am înțeles, în fine. În câteva secunde, puștoaica asta îmi va întinde un bilet de o mie de dolari pentru ca să fiu înțelegător și să fac tot ce spune ea.

— Sunteți extrem de amabilă, domnișoară Perriner și foarte drăguță, totodată. Dar aș vrea să nu mai vorbim astă-seară despre aceste lucruri. Pot să trec mâine pe la dumneavoastră?

— Sigur, domnule Hickory. Reveniți mâine, e foarte bine. Aș vrea să-l cunoașteți pe Serge și veți vedea că este un om minunat.

Îi urez noapte bună și ies. Afară, agăț un taxi liber și mă îndrept spre Grand Hotel, unde nimeni nu-l cunoaște pe Lemmy Caution.

În timp ce mașina rulează în întunericul dens, mă gândesc la cazacul ăsta, care are o soră atât de drăguță și care a dezlănțuit o pasiune atât de nebună în inima Geraldinei, încât și-a pierdut complet busola.

Îmi imaginez că rusnacul ăsta este un tip în genul soră-sii. Un bărbat irezistibil, atunci când intenționează să vrăjească pe cineva. Probabil asta este o specialitate a familiei Nakorova - farmec și seducție pe toate fronturile.

CAPITOLUL 4

GRESAJ

Când mă scol, este aproape ora prânzului, iar afară soarele strălucește puternic. Brațul mă doare al dracului, dar, la urma urmei, putea fi și mai rău. Tratatamentul ăla de armăsar pe care mi l-a aplicat ieri seară doctorul mă face să mă sui pe pereți de durere, dar cred că, cu un pic de noroc, voi scăpa teafăr și de data asta.

Mă așez în capul oaselor pe pat și sun după o cafea, după care mă pun pe reflectat. Am impresia că situația, cel puțin până acum, nu este prea strălucită, iar soarta nu este în favoarea mea.

Rodney Wilks, care găsisese în mod cert ceva putred în toată această poveste, a fost dat deoparte și nu va mai putea ajuta pe nimeni de acum încolo, iar Edvanne Nakorova s-a retras cu toate onorurile de pe câmpul de luptă.

Pipița asta, care deja a omorât un om și care a încercat să facă aceeași chestie neplăcută și cu persoana mea, se află acum în libertate, undeva prin Paris, dracu' știe pe unde. Precis că acum mă caută, cu limba atârându-i de-un cot, având gata pregătită mica sa artilerie de jartieră. Sper că tunulețul ei să o zgârie, când va încerca să-l pună din nou în funcțiune.

Vă gândiți poate că am fost un fraier, când l-am rugat în mod special pe Erouard să nu întreprindă cercetări în privința ei, cel puțin pe moment, dar eu cred că asta este singura metodă rațională de a juca în această partidă, după cum se prezintă acum situația.

Pe scurt, niciun obstacol nu se ivește acum la orizont în fața micuței noastre. După ce ea l-a lichidat pe Rodney, a încercat să facă același lucru și cu mine. Doi morți pe zi - iată un mod de viață care micuței i se pare foarte normal!

Și atunci, ce este oare de fapt în spatele întregii afaceri? Pentru ce indivizii ăștia se amuză împușcând lumea încoace și încolo?

Să presupunem că Rodney Wilks a descoperit că Nakorova e autorul răpirii lui Buddy și că i-ar fi putut dovedi Geraldinei acest lucru. În fața acesteia, Serge ar fi putut să se disculpe doar susținând că a trebuit să recurgă la această metodă numai pentru a face presiuni asupra bătrânului Perriner, deoarece acesta e înnebunit după micuță. Fetița n-ar fi ezitat nici

măcar o secundă să-l creadă și să-l ierte, după care s-ar fi măritat val-vârtej cu el, iar Buddy nu ar fi recunoscut apoi nici picat cu ceară că a fost răpit de cumnatu-său.

În acest caz, cine oare l-a ucis pe Rodney?

O altă chestie. Care este rolul Juanellei Rillwater în toată această poveste stranie? Simt că tipa asta-mi scapă printre degete. Când a să pun din nou mâna pe ea, voi aranja în așa fel încât să avem împreună o mică explicație, de-o să iasă praful din ea.

Exact în clipa în care catadicsesc și eu, sătul de atâta gândire, să mă ridic din pat, intră și Erouard în cameră. Dacă nu ați mai auzit niciodată de el, o să vă încânt spunându-vă că acest polițai este un băiat subțirel, poartă ochelari și un mic barbișon, care îi conferă mai curând un aer de profesor decât de vânător de ticăloși. În ciuda aspectului său fizic înșelător, își cunoaște foarte bine meseria.

Am mai lucrat cu el o singură dată, într-o afacere cu niște escroci internaționali și ne-am înțeles foarte bine, pentru că are o imaginație foarte bogată. Când ai asta, ai totul și chiar mai mult.

Mai comand o ceașcă de cafea și pentru el. Erouard se așează pe un fotoliu din cameră, își sprijină capul cu o mână și apoi îmi zice:

— Bătrâne, în dimineața asta am avut o lungă discuție cu prefectul poliției și l-am convins să facă ceea ce mi-ai cerut. Nu i-a surâs însă prea mult ideea de a o lăsa în libertate pe Edvanne Nakorova, dar a sfârșit prin a ceda, în cele din urmă.

— Bun, deci totul merge așa cum am vorbit! mă bucur eu.

— În întregime, completează el. Astăzi vreau să fac o mică anchetă discretă în privința activității din Franța a celor doi Nakorova. De asemenea, cei de la Siguranță se vor ocupa de găsirea bârlogului Juanellei și nu o vor scăpa din vedere. Imediat ce voi fi în posesia adresei acestei nostime tipe, ți-o voi comunica de urgență.

Îi mulțumesc călduros, iar el stă încă un pic să-și bea cafeaua și apoi se cară.

Rămas singur, mă duc la fereastră și privesc în stradă. Marile bulevarde sunt inundate de un soare strălucitor, iar câteva gagicuțe bine dotate trec pe trotuarul din față.

Mereu m-am întrebat ce oare le face pe femei mai frumoase în timpul războaielor, căci trebuie să existe și pentru asta un motiv. Într-o zi când voi

avea destul timp la dispoziție, voi reflecta neapărat la această problemă, însă, până una-alta, mă duc să mă culc un pic, deoarece mă simt cam obosit.

Când mă deștept, este ora trei și jumătate, iar primul lucru pe care îl fac este să mă duc la baie și să fac un duș. Mă plimb un pic apoi prin cameră, așteptându-l pe doctor, care-mi spune, după o sumară examinare, că totul este O.K. El îmi garantează că într-o zi sau două nu voi mai avea nevoie să port brațul în eșarfă.

Imediat după ce acesta pleacă, telefonul începe să sune. Este Erouard, care mă anunță că omul său a descoperit-o pe Juanella. Demoazela a tras la un hotel elegant - Hotel Sainte-Anne - care se află pe strada cu același nume. Tipa s-a înscris la recepție abia azi-dimineață, deși bagajele îi sosiseră încă din cursul nopții trecute. Treaba asta arată cât se poate de clar că își pregătise de dinainte povestea cu petrecutul unei nopți la Le Havre. Ea trebuie să fi ajuns la Saint-Lazare cu trenul care pleca cu o jumătate de oră mai târziu decât al meu și a dormit undeva, prin împrejurimi.

Trebuie neapărat să mă întâlnesc cu ea cât de curând, pentru a pune la punct o serie de lucruri, asta este foarte clar. Între timp, termin cu îmbrăcatul, dau pe gât o gură de coniac, pentru a-mi forma o anumită stare de spirit, după care iau un taxi și mă duc la hotelul Saint-Anne. Acolo îi explic pămpălăului de la recepție că sunt domnul Cyrus T. Hickory și că vreau să o văd pe doamna Juanella Rillwater. Tipul îi dă un telefon în cameră, după care îmi spune să urc.

Juanella arată splendid astăzi. O găsesc așteptându-mă într-un mare salon, care comunică direct cu dormitorul ei. Stă în fața ferestrei, îmbrăcată ca atunci când vrea să dea gata pe un nătăfleț sentimental. Mă întreb uimit cum poate să-i stea atât de bine cu Țoalele de pe ea. Știu prea bine că a locuit o bună perioadă de timp la Paris, împreună cu bărbatul ei, unde i-a mers bine și s-a adaptat ușor. Totuși, lumea pe care ei doi o frecventau nu era, cu siguranță, de cea mai bună calitate. Treaba asta arată că unele persoane au instinctul în sânge și altele nu.

Ochii îi strălucesc foarte tare și, fie vorba între noi, arată sută la sută senzational. Cum intru, îmi aruncă un surâs care mi-ar face inima să bată de trei ori mai repede, dacă n-ar trebui să mă gândesc la alte lucruri.

— Ce mai faci, domnule Hickory? Puțin whisky pentru Lemmy al meu, care nu l-a gustat încă?

Îmi las pălăria pe un scaun și intru direct în subiect:

— Nu te excita degeaba, porumbițo. Aș vrea, pentru început, să știu cine ți-a dat ție voie să-mi pronunți numele mic? Îți recomand să-ți păstrezi rolurile astea pentru nătăfleții care nu te cunosc. Și asta nu pentru că tu și cu Larvey al tău m-ați tras pe sfoară anul trecut, ci pentru că prea te crezi inatacabilă. După câte știu eu, după toată istoria aia cu gazele de luptă, tu și cu Larvey v-ați liniștit cât se poate de mult, ceea ce nu înseamnă că n-ați rămas niște bandiți lipsiți de scrupule. Ca să vezi că totuși n-am prejudecăți, o să gust chiar un pic din minunatul tău whisky și te rog să-mi torni măsura mea obișnuită, micuțo, aia de patru degete.

— O.K. Să știi că nu trebuie decât să vorbești ca să te ascult. Doar știi că te simpatizez foarte mult. Când te afli în preajma mea, niciun alt bărbat, de pe lume nu mai prezintă importanță. Iar dacă ții neapărat să nu-ți mai spun pe nume, dragă Lemmy, să știi că-ți voi urma întocmai cerințele. Ești mulțumit, micul meu Lemmy?

Se duce și deschide o ușiță, în spatele căreia pot să văd, frumos aranjate, diverse sticle de coniac, gin și whisky. Se pare că puicuța noastră își închipuie că Parisul ar putea fi asediat și-și face provizii de pe-acum, deoarece se dă în vânt după licorile de genul ăsta.

Îmi toarnă un pahar de whisky și mi-l întinde, își înfinge între buze o țigară, o aprinde, după care mi-o așează mie în colțul gurii. Este un gest natural pentru tipesa asta și îl face întotdeauna cu atâta gentilețe, încât nu te poți supăra pe ea. Apoi se duce în fața oglinzii și începe să-și aranjeze părul.

— Prea bine, păpușico. Știu foarte bine că geometria ta este perfectă și nu-i nevoie să te chinui, făcând pe contorsionista. De altfel, să lăsăm astea deoparte, pentru că e vremea să vorbim cu sinceritate.

Să răsuțește către mine.

— O.K. Îmi convine așa, dar vreau să știi, domnule Hickory, că, în ceea ce mă privește, este absolut necesar să știu cine ești în realitate. Dacă ești Cyrus T. Hickory de la agenția de detectivi Transcontinental, te rog să fii foarte politicos cu mine, pentru că nu-mi plac păsările de soiul ăsta.

Se așează pe un scaun și îmi aruncă un surâs adorabil.

— Iar dacă ești Lemmy, reia ea, marele meu Lemmy, frumosul meu copoi, atunci poate că-ți voi răspunde la unele întrebări.

— Juanella, ai un tupeu inegalabil.

— Tot ce-i posibil, încuviințează ea.

— O.K. Atunci, spune-mi ce cauți la Paris?

Mă privește lung. Are un aer atât de inocent, încât aproape că îi dau lacrimile în ochi.

— Aș vrea să-ți spun ceva, Lemmy, ceva extrem de confidențial. Ei bine, să știi că nu cunosc motivul pentru care mă aflu aici.

— Ascultă-mă, iepurașule, n-o să stăm să ne jucăm acum de-a uliul și porumbeii. Oi fi tu foarte frumoasă, dar dacă mă interesau femeile, aș fi fost în limbă după tine. Pentru mine însă contează doar meseria, iar femeile nu mă interesează deloc, așa că nu te osteni să mă faci să mă dau la tine.

— Lasă-mă să râd, ripostează ea. Chiar ți-e frică de femei? Atunci, ce făceai anul trecut cu Georgette?

— Îți închipui o groază de lucruri, Juanella, dar relațiile noastre erau pur profesionale și trebuie să înțelegi că aceste lucruri fac parte din meserie, cum ar fi, de pildă, și faptul că pot să par că sunt sedus de farmecele unei femei. De multe ori trebuie să procedez așa, ca să am succes în anchetele mele.

— Atunci, aș vrea să știu de ce nu te desparți la fel și de mine și vreau să mai aflu ce-mi lipsește, în comparație cu celelalte femei asupra cărora ți-ai făcut tu micile tale anchete?

— Juanella, te rog, nu te înfuria. Știi bine că nu-ți lipsește nimic și că ești mai bine făcută decât multe femei, lucru pentru care bărbatul tău te adoră. Știi bine că Larvey este nebun după tine.

— Și ce te privește pe tine treaba asta? Ce, nu am și eu dreptul să-mi schimb un pic ideile, din când în când? Am citit într-o carte că este necesar pentru femei să-și mai schimbe uneori și ideile, nu numai toaletele.

Remarcați, vă rog, faptul că puicuța asta a început să pedaleze pe tema că eu am glumit mai înainte, împiedicându-mă astfel să mai pun întrebări.

Brusc, se ridică și vine spre mine și mi se așează pe genunchi, cu brațele încolăcite în jurul gâtului meu. Deodată, îmi plantează un sărut pe gură care-mi taie răsuflarea. Se ridică apoi, se duce către fereastră și mă privește cu aerul drăgăstos al unui motan care este pe cale să înfulece o pereche de canari.

Ghiciți însă ce fac eu acum, în starea în care sunt?

Nimic mai simplu: mă ridic în picioare.

— O.K., Juanella! Nu vrei să-mi spui nimic, ba chiar mă iei la mișto. Fii atentă însă la ceea ce-ți spun eu acum: dacă nu ești prudentă, s-ar putea să-ți rupi picioarele.

— Mie nu-mi stă în fire să fiu prudentă și nu mai stau să-ți spun tot felul de povești - cel puțin, pe moment - pentru că sunt foarte înfuriată pe tine. Este vorba de antagonismul sexual și asta pentru că am nevoie de tine, *mister* Caution, așa cum am avut nevoie întotdeauna.

— O.K., Juanella, fă cum îți poștește inimioara, dar îți spun drept că, dacă mi te pui în drum, o să-ți aplic cu pantoful meu nr. 45 șaptezeci și două de lovituri, exact în locul la care te gândești acum și să nu-mi spui după aia că nu te-am prevenit.

Se apropie de mine, cu ochii scânteind de furie, dar, încet-încet, fața i se destinde și surâde. Brusc, ia un aer visător.

— Oh, cât pot să te iubesc, îmi murmură ea. Lemmy, în ziua în care ți se va face dor de mine, caută-mă și voi veni imediat, spune ea și se apropie din nou de mine.

Iar eu, ce credeți că fac? Nu veți ghici niciodată: îmi iau pălăria și mă car.

Am dat chix cu Juanella, iar atitudinea ei mă intrigă la culme. Modul ei de a proceda cu mine mă face să bănuiesc că ține ascuns în mânecă un as, pe care îl va scoate, când eu i-aș forța mâna. Puicuța asta are minte, deși nu ignoră deloc faptul că riscă foarte mult încercând să mă tragă pe sfoară. Aș putea să-i fac o viață grea, atât ei, cât și soțului ei, din clipa în care s-ar reîntoarce în S.U.A. - cel puțin, dacă are ceva pe conștiință - și trebuie neapărat să aflu despre ce este vorba.

Încep să mă scarpin cu înverșunare în cap. Nu am avansat deloc în afacerea asta împruțită și acum nu cunosc mai multe decât știam când mă aflam pe bordul lui Fels Ronstrom. Și, dacă Rodney Wilks nu s-ar afla acum la morgă și dulcea de Edvanne nu s-ar fi jucat puțin cu mine, confundându-mă cu o țintă de tir, aș putea crede că am venit la Paris așa, de plăcere, ca un simplu turist.

Mă mai enervează și chestia cu Geraldine. O fi oare puicuța asta atât de curată pe cât se pare? Aș da foarte mult să știu dacă ea are habar sau nu de soarta lui frate-său.

Dintr-o dată, îmi vine o idee, din care sunt convins că ar putea ieși ceva. Mă arunc imediat într-un taxi și mă duc la agenția „American Express”, unde discut direct cu șeful cel mare, căruia îi arăt insigna și îi spun cine

sunt. Până la urmă, consimte să expedieze pe banii mei, o cablogramă cifrată, al cărei text sună așa:

*Directorului Biroului Federal de Investigații
Ministerul de Justiție, Washington, D.C., S.U.A.*

Vă rog să îmi furnizați de urgență informații referitoare la situația financiară de la Paris a Geraldinei Perriner. Stop. Câți bani lichizi avea și de ce credite dispunea, în momentul în care a părăsit New York-ul? Stop. Pentru ce Biroul de Pașapoarte i-a acordat viza pentru Franța Juanellei Rillwater, aflată în regim de supraveghere impus de către Curtea Federală? Stop. Situația de aici foarte vagă. Stop. Rodney Wilks a fost asasinat. Stop. Colaborarea cu poliția franceză obținută prin intermediul ambasadei SUA. Stop. Cer instrucțiuni suplimentare. Stop. Caution, cod de identitate F.B.I.-C47. Stop. Sfârșit.

Directorul de la „American Express” este un tip da treabă și mi promite să-mi dea răspunsul la mesaj îndată ce acesta va veni.

Acum mă simt ceva mai bine, pentru că am început să văd ceva mai precis și voi lansa în practică o a doua idee care mi-a trecut prin cap.

Caut un taxi și îi spun șoferului să mă ducă la hotelul Dieudonne, unde intenționez să port o mică discuție cu Geraldine.

Se întâmplă ceva foarte ciudat: de când mă aflu la Paris, îmi petrec aproape tot timpul așezat pe un scaun în fața unei păpușele.

Iată-mă acum din nou în fața Geraldinei, făcând tot ceea ce îmi stă în putință ca să semăn cu Cyrus T. Hickory, luând mutra pe care ar fi adoptat-o acesta, de câte ori ar fi fost mângâiat pe burtică.

Pentru că se apropie seara, Geraldine trage storurile de la fereastra cea mare, iar eu profit de moment și o studiez în ansamblu și pot să vă spun că îmi place linia corpului ei.

Ceea ce are ea mai încântător, fără discuție, este părul. Geraldine este o blondă veritabilă, iar culoarea șuvițelor ei nu este făcută din sticlură. Vă asigur că, în ansamblu, merită să o vezi pe puicuța asta. Când te uiți la ea, de sus până jos, ochii îți sunt mângâiați de ceea ce văd.

Am adoptat un aer neîncrezător, nervos și, sper, impresionant. Deși nu este chiar atât de ușor, eu fac tot ce pot.

Îi repet povestea cu soția și cei șapte plozi, sperând că a înghițit această minciună gogonată. Mi se face rău când mă gândesc cum ar trebui să arate un tip care are o nevastă în Milwaukee și șapte plozi, pe deasupra. Din această cauză sunt obligat să fac puțin apel la imaginația mea și să inventez diverse amănunte, pentru că nu cunosc pe nimeni care să fie într-o situație atât de nenorocită.

Îmi țin pălăria în mână și lovesc fără oprire borurile cu degetele, așa cum am văzut că fac băieții nervoși.

— Aș putea spune că sunt foarte mulțumit de faptul că ați acordat puțin interes sorții soției și copiilor mei, domnișoară Perriner. Nu v-am spus prea multe despre ei pentru că eram foarte obosit, dar m-am gândit mult la ceea ce mi-ați zis referitor la agenția „Transcontinental”, care nu răsplătește așa cum ar merita un om de încredere ca mine.

Ea părăsește fereastra și vine către mine. Surâde, iar ochii îi sunt plini de dragălășenie.

— Asta din cauză că eu însămi sunt nerăbdătoare să mă mărit, domnule Hickory, așa că mă gândesc și la ceilalți. Sunt sigură că soția dumneavoastră suferă din cauza deselor absențe pe care vi le impune natura profesiei.

Îmi aplec capul, plin de vinovăție.

— Bănuiesc și eu acest lucru, dar așa a fost să fie. Ne-am cam obișnuit să trăim separat.

Geraldine nu spune nimic aproape un minut, după care reia:

— Îmi închipui că, dacă ați putea - și cred că ar fi posibil - v-ați lăsa cu plăcere de meseria asta de detectiv particular și ați pleca să trăiți în Milwaukee.

Încuviințez, dând din cap cu energie.

— Dacă ați ști! Știu prin împrejurimi un mic magazin alimentar pe care l-aș putea cumpăra, dar asta numai dacă aș dispune de banii necesari. Of, ce mi-ar mai plăcea să stau și să vând ciocolate și sifoane! Și mă mai și întrebați dacă aș vrea să scap de meseria asta nenorocită de detectiv particular!

La auzul acestor vorbe, se aplecă spre mine cu ochii strălucind:

— Ei bine, și de ce n-ați face-o, domnule Hickory?

Eu încep să râd cu ceva în voce care ar trebui să mimeze disperarea.

— De ce? arunc cu obidă în glas. Unde ar putea găsi un amărât ca mine cei 10.000 de dolari care mi-ar trebui ca să fac o treabă ca asta?

— Am să vi-i dau eu, mă anunță ea după care lasă să treacă o pauză de un minut, - pentru ca lovitura de teatru să aibă răgazul necesar să-și îndeplinească efectul asupra domnului Hickory. Apoi reia:

— Domnule Hickory, să vorbim deschis. Eu intenționez să vă fac o propunere. V-am mărturisit deja că am încredere totală în Serge, care mi-a oferit toate dovezile posibile în privința situației sale și a vieții lui anterioare. Sunt absolut sigură că el este destul de bogat pentru a putea să-mi satisfacă toate dorințele, în cazul în care tatăl meu ar suprima renta lunară pe care mi-o acordă. Iată atunci în ce ar consta propunerea mea: intenționez să vă ofer suma de o sută de mii de franci. În această seară voi aranja o întrevedere între dumneavoastră și Serge, pe care îl veți întâlni și vă veți forma o opinie în privința lui. Părerea dumneavoastră despre el trebuie să fie excelentă. După asta, va trebui să plecați imediat la New York, pentru a-l înștiința pe tata că decizia de a mă mărita cu Serge este irevocabilă. De asemenea, va trebui să îi mai spuneți că, după părerea dumneavoastră, Serge este un om cu o reputație excelentă și cu un caracter ireproșabil. Ce ziceți, cădem la învoială?

— Bineînțeles că sunt cu totul de acord în această privință. Când pot să-mi iau și eu partea de bani din toată treaba asta?

Geraldine surâde auzind vorbele mele. În ciuda acestui lucru, am impresia că aerul său fericit este superficial și că, pe deasupra, a fost și un pic prostită.

— Am banii aici, spune ea, mă duc să-i aduc. Vin imediat.

Iese din cameră, iar eu îmi aprind o țigară. Este o meserie interesantă profesiunea domnului Hickory, adică vreau să zic că ar fi într-adevăr foarte interesant să fiu cu adevărat domnul Hickory.

După nici un minut, Geraldine revine și îmi întinde două teancuri de bancnote. Mă bucur mult de tot când văd că banii sunt nou-nouți, în bancnote mari, de cinci mii de franci.

— Iată o treabă bine făcută, domnișoară Perriner, spun eu. Pentru suma asta sunt în stare să fac orice fel de raport, despre orice persoană doriți. Dar, pentru liniștirea conștiinței mele, aș vrea să-l văd doar o dată pe logodnicul dumneavoastră, pentru a nu-l minți pe domnul Perriner, când îi voi spune că am făcut cunoștință cu Serge.

— Este foarte bine. Spuneți-mi atunci unde aş putea să vă găsesc şi vă promit că îl veţi putea cunoaşte chiar de astă-seară.

Îi dau adresa mea, pe care şi-o notează cu atenţie, după care îmi întinde mâna.

— Pentru moment, ne vom despărţi un pic, domnule Hickory. Nu mă îndoiesc că pot să am toată încrederea în dumneavoastră.

— Absolut toată încrederea, domnişoară, îi întăresc eu convingerea. Voi fi la fel de fidel convenţiei noastre precum sunt de sigur că mă numesc Cyrus T. Hickory.

Acestea fiind zise, îi strâng mâna şi plec.

Afară îmi permit, în fine, să zâmbesc cu gura până la urechi, pentru că toată treaba mi-a reuşit perfect.

Prind un taxi liber şi mă duc glonţ direct la Siguranţă, unde Erouard mă primeşte imediat. Când intru la el, tocmai stă în spatele biroului, iar micul său barbişon ţinteşte drept spre mine.

Bag mâna în buzunar şi scot cele douăzeci de bilete de cinci mii de franci pe care mi le-a dat Geraldine.

— Ăştia-s banii pe care mi i-a dat tipesa, îl anunţ. Sunt hârtii noi-nouţe care au fost încasate de la vreo bancă, în mod cert. Ai putea să afli de unde au fost retrase?

Erouard apasă pe butonul unei sonerii.

— Bătrâne, exclamă el, *asta* e realmente ceva simplu!

CAPITOLUL 5

SERENADĂ ÎN TREI

După ce plec de la Erouard, mă vâr într-o cafenea, pentru a mă odihni nițel. Beau unul sau două pahare de vermut, ca să îmi refac tonusul. De altfel, este deja vremea aperitivului, căci a trecut binișor de șase. Dar, cum eu nu am prea mult timp de risipit pe fleacuri, sar într-un taxi care mă lasă chiar la hotelul Rondeau, unde locuise Rodney Wilks.

Chestia asta e un gen de pensiune de familie, foarte discretă, aproape de bulevardul Saint-Michel. Intru în hol și cer să vorbesc cu proprietarul. Peste câteva clipe, o cuconiță rotunjoară, cam între două vârste, apare și mă întreabă ce poftesc. Îi arăt legitimația de polițist pe care mi-a dat-o Erouard și îi spun că am venit să plătesc nota domnului Wilks și să iau lucrurile lui, pentru că el nu mai poate trece pe acolo. Tipa mă duce la etajul al doilea și îmi arată camera. Când intru, văd valiza lui Rodney așezată într-un colț. O apuc și o pun pe pat, după care încep să înghesui în ea lucrurile lui, aflate în șifonier. Proprietăreasa mă privește câteva secunde, apoi își cere scuze și mă lasă spunând că dacă mai am nevoie de ceva, o pot găsi în biroul ei.

De îndată ce părăsește camera, renunț la comedia cu strânsul boarfelor și încep să mă uit puțin în jurul meu. Trag sertarele, dar aspectul lor îmi risipește orice urmă de îndoială. Cineva a venit aici și a răscolit totul.

Este imposibil să te îndoiești de treaba asta, pentru că Rodney era tipul cel mai pedant pe care l-am cunoscut vreodată. Era atât de al dracului de ordonat și tipicar, încât uneori te apucau nervii când stăteai în preajma lui. Nu era genul de om care să-și lase pe unde apuca chiștoacele țigărilor. O să vedeți de ce vă spun toate astea.

Ei bine, sertarele pe care tocmai le-am deschis sunt complet răvășite, iar în șifonier, cele două haine au căptușeala mânecilor tăiată. Cineva le-a sfâșiat, ca să vadă dacă nu cumva este ascuns ceva pe-acolo.

Într-un colț al camerei există și un mic birou. Când mă uit mai bine la el, văd că sertarele au fost forțate, pentru a se căuta hârtiile pe care ar fi putut să le ascundă acolo Rodney, lucru care mă încântă la culme.

Toate astea confirmă ipoteza mea, conform căreia Rodney a descoperit ceva foarte serios și că cineva a mirosit treaba asta.

Agățată de zid, deasupra șemineului, se află o mică aplică din lemn sculptat, cu o mică poliță pentru ținut hârtiile, pe care se află câteva scrisori adresate domnului Rodney Wilks, domiciliat la hotelul Rondeau. Plicurile sunt deschise, iar într-unul din ele se află o factură de la o spălătorie-curățătorie. De asemenea, în celelalte plicuri mai este și o factură pentru niște cărți, de la o librărie din strada Clichy și alte mărunțișuri de acest gen. Este evident că flăcăii care au trecut înaintea mea pe aici nu au fost interesați de treburile astea.

Iau toate hârtoagele și le pun pe birouaș, aprind lumina și încep să mă uit la ele cu mare atenție. Pe dosul unui plic văd câteva cuvinte mângălite de Rodney cu creionul și nu prea înțeleg ce rost au ele. Iată textul scris:

„Înainte de patru încercări. Îl vrei sec? În ce cantitate?”

Sunt, pur și simplu, nedumerit. Ce vor să spună cuvintele astea, dacă au, într-adevăr, vreun rost, pentru că Rodney nu era un tip care să se amuze mângăind hârtii la întâmplare?

Bag plicul în buzunar. Am vaga impresie că este inutil să mai stau și să mai cotrobăi prin cameră, pentru că, dacă era ceva interesant pe aici, în mod cert l-au găsit tipii care au trecut înaintea mea.

Strâng toate boarfele lui Rodney și le înghesui în valiză; după care cobor în biroul proprietăresei. Îi spun grăsuței că voi trimite pe cineva să se ocupe de valiză și să achite nota de plată.

În acest timp, cuconița mă întreabă dacă America va intra în război, la care eu îi răspund că încă nu m-am hotărât în acest sens, dar că îi voi scrie îndată ce voi lua o decizie. Mai schimbăm câteva glume, după care eu mă topesc.

Mă întorc pe jos la hotel și îmi vin din nou în cap cuvintele scrise de Rodney pe marginea plicului. Doamne, ce tâmpenie! În mod sigur, ele au un înțeles ascuns și puteți fi siguri că Rodney nu le-a scris ca să nu le uite, deoarece el avea o memorie de elefant.

„Înainte de patru încercări. Îl doriți sec? În ce cantitate?” Cu excepția primei propoziții, restul de vorbe le-ar putea spune orice chelner care tocmai servește pe cineva la bar.

Când intru în hotel, dau nas în nas cu un curier din partea lui Erouard, care mă așteaptă cu un pachetel. În pachet se află cele douăzeci de bancnote de cinci mii de franci și un bilețel de la Erouard, care spune cam așa:

Dragă Lemmy,

Am descoperit rapid proveniența bancnotelor. Biletele astea au fost retrase azi-dimineață de la „Credit Lyonnais”, a cărui sucursală se află pe strada Henri-Martin. Contul este deschis pe numele contelui Serge Nakorova și banii au fost retrași în baza unui cec.

Cu prietenie și mereu la dispoziția ta,

Felix Erouard.

O.K. Din treaba asta reiese că de dimineață Geraldine a luat legătura cu rusnacul ei, ca să-l anunțe că mă poate mitui și că îi trebuie ceva lovele în acest sens, la care Nakorova se duce glonț la bancă și aduce rapid marafeții. Sigur, de aici însă nu reiese clar dacă banii sunt chiar ai lui sau sunt primiți de la micuță. Oricum, treaba asta am s-o lămuresc când voi primi de la Washington un răspuns la cablograma mea.

În orice caz, este de presupus că Geraldine și cazacul ei sunt bine legați unul de celălalt, pentru ca ea să arunce așa de ușor cu banii ăștia. Ceea ce mă intrigă și mă face să mă gândesc este faptul că ea este înțeleasă cu Nakorovii în privința poveștilor obscure care sunt la mijloc și pe care eu nu le înțeleg pe moment. Îți vine să crezi că tipa este atât de înnebunită după cazac, încât nu o înspăimântă nimic, ceea ce pe mine nu mă incintă extraordinar. Pentru că atunci când o femeie îl vânează pe un tip, sunt prea puține lucruri pe care ea s-ar abține să le facă pentru a-i place acestuia.

Urc în cameră și-mi torn obișnuita mea porție de whisky fără sifon, după care mă-ntind pe pat. Treaba asta îmi face bine la braț, care încă mă mai zgândăre un pic. De altfel, acum trebuie să mă pun să reflectez mai serios la situația de față.

Un lucru este sigur și anume că, dacă voi continua să pozez în domnul Cyrus T. Hickory, Geraldine se va aștepta ca eu să am o întrevedere cu Nakorova, după care să mă duc val-vârtej la New York, pentru că, dacă nu aș proceda astfel, ar considera că nu-mi respect obligațiile și atunci ar intra la bănuieli și, mai mult ca sigur, se va de la fund, împreună cu rusnacul ei.

Deci, trebuie să fac ceva, și asta cât mai repede.

Mă ridic și-mi pun pardesiul, după care părăsesc camera, încuind ușa în urma mea. În momentul în care ajung la ieșire, telefonul sună, iar recepționera mă cheamă, spunându-mi că sunt căutat de către contele Serge Nakorova. Îi smulg tipei receptorul din mână și, peste o secundă, o voce profundă de bas îmi vorbește de la celălalt capăt al firului. Este una dintre acele voci pline și cordiale, pe care eu le găsesc simpatice. Mi-l închipui

foarte clar pe flăcăul ăsta, deschizând mult gura la fiecare cuvânt pe care îl pronunță și învărtindu-l cu toată limba, înainte de a-i da drumul în aer.

— Alo, domnul Hickory? întreabă vocea. La aparat este colonelul-conte Serge Nakorova, la ordinele dumneavoastră.

După tonul lui, aş putea crede că deja a lipit tocurile cizmelor, adoptând o poziție de drepti de toată frumusețea.

Tipul continuă, spunându-mi că-i pare rău de deranj și că ar fi preferat să vină personal la hotelul meu, dar trebuie să plece neîntârziat la Saint-Claude, de unde se va întoarce abia la lăsarea serii.

— Știți pentru ce am venit la Paris, nu-i așa, colonele? îl atac eu direct.

Încuviințează și adaugă că este foarte mulțumit de venirea mea și că în schimb, îl deranjează faptul că viitorul său socru se îndoiește de persoana lui. Totuși, ține el să-mi comunice, se bucură de faptul că lucrurile sunt pe cale să se aranjeze.

— Domnule Hickory, intenționez să ofer un supeu astă-seară, în cinstea sosirii dumneavoastră aici. Vom avea astfel ocazia să vorbim și să vă ofer lămuririle pe care le așteptați. Totodată, veți putea face cunoștință cu asociații mei, iar compania ne va fi întreținută de niște femei cu adevărat încântătoare, care ar fi foarte bucuroase să vă cunoască.

Îi spun că totul este O.K. și el propune să ne întâlnim la orele unsprezece la „Cafeneaua Cazacilor”, din apropiere de Place Pigalle. Acolo va fi rezervat pentru noi un salon complet, iar meniul va fi comandat special. Conte adaugă că speră ca ora să nu fie prea târzie pentru mine, dar îi este efectiv imposibil să se întoarcă la Paris mai devreme.

Îl asigur că totul este perfect, îi mulțumesc, apoi închid, îmi aprind apoi o țigară și mă gândesc intens timp de cinci minute. Dacă tipul ăsta spune adevărul - și, de altfel, de ce n-ar face-o? - și se duce, cu adevărat, la Saint-Cloud, atunci, în cazul în care Geraldine nu va merge cu el, aş putea avea cu această pipiță o mică discuție intimă, pe terenul ei.

Sar într-un taxi care mă duce direct la hotelul Dieudonne, unde îl întreb pe recepționar dacă miss Perriner este în cameră. Acesta îmi spune că o să sune și o să se intereseze, dar eu remarc că tocmai asta nu doresc, după care îi arăt legitimația de la poliție. Vreau să văd singur dacă domnișoara este aici sau nu, îi mai zic, după care mă duc la lift.

Ajuns în fața ușii camerei, ascult câteva secunde. Dincolo se vorbește, dar nu pot distinge mare lucru. Râd în sinea mea când recunosc vocea

Juanellei, după care deschid ușa fără să bat mai întâi, așa cum este politicos, nu-i așa?

— Ura, puicuțelor! Cum o mai duceți voi? le salut eu vesel din pragul ușii.

Geraldine și Juanella stau așezate la o măsuță pe care se află numai un pahar, chiar în fața Juanellei. Geraldine tocmai și-l duce pe al ei la gură, în momentul în care mă vede și este atât de uimită de vederea mea, încât aproape că se îneacă.

— Încântată să vă revăd, domnule Hickory, îmi spune ea, după ce i se mai potolește tusea. Receptionerul nu m-a anunțat însă că urci în cameră.

Îmi pun pălăria pe un scaun și încep să râd.

— Chiar eu am cerut să nu fiu anunțat, domnișoară Perriner și mă felicit pentru asta. Dacă nu aveam ideea asta excelentă, pariez că doamna Rillwater ar fi ieșit pe ușa din spate.

Trag și eu un scaun spre mine și mă așez pe el, după care reiau:

— Apropo, domnișoara Perriner, parcă îmi amintesc că mi-ați spus că nu o cunoașteți pe micuța asta și că nu ați întâlnit-o niciodată în viață.

— Ceea ce este perfect adevărat, domnule Hickory. Nu am mai întâlnit-o niciodată pe dânsa, iar astăzi și acum este prima oară când o văd. Totuși, nu pot să înțeleg atitudinea dumneavoastră. Credeam că ne vom înțelege reciproc și nu considerați că ar trebui să lămurim într-un mod cât se poate de amical treaba asta?

— Greșeală, mare greșeală, îi răspund eu. Și asta pentru că prietenul dumneavoastră, domnul Cyrus T. Hickory, de la Transcontinental Detective Agency of America a murit. Înțelegerea dumneavoastră cu el nu mai este valabilă, pentru că el este mort și îngropat.

— Mort! Dar ce înseamnă gluma asta?

O privesc pe Juanella, care stă așezată cu picioarele încrucișate și fumează tăcută, având chiar aerul că se amuză.

— Nu, îi spun eu Geraldinei, nu-i nici o greșeală, pentru că nu a existat niciodată vreun Cyrus T. Hickory. Doamna Juanella, aici de față, mă cunoaște prea bine. Mă numesc Lemuel Caution și sunt agent al Biroului Federal de Investigații.

Geraldine se albește toată și se uită cu gura căscată la Juanella, care se mulțumește să ridice din umeri. Scot din buzunar suta de mii de franci și o pun pe masă.

— Iată-ți banii, Geraldine. I-am acceptat doar pentru că vroiam să știu de unde provin. Acum am aflat, așa că ia-i înapoi!

— Acum înțeleg... Acum înțeleg... se bâlbâie ea.

— Micuțo, îi spun, cunosc destul de bine viața încât să înțeleg destule lucruri. Printre altele, am înțeles că ești atât de căzută în fund după cazacul tău, încât nu mai știi ce faci. Dar, după treaba asta cu mituirea mea, am impresia că bătrânul Willis T. Perriner poate nu se înșela când zicea că există o legătură între căsătoria ta cu Nakorova și dispariția lui Buddy. Se poate, la fel de bine, ca tu să nu știi nimic din toate aceste murdării. Probabil că dacă noi îți vom oferi dovezi, vei refuza să le accepți - atât de înnebunită ești după rusnac. Ascultă însă cu atenție ce-ți spun: atâta vreme cât eu nu-ți voi permite, tu nu te vei mărita cu acest cazac. Și să știi că nu Cyrus T. Hickory îți dă învoirea, ci domnul Caution, care este un tip ce nu poate fi prea ușor manevrat.

Ochii Geraldinei scânteiază de ură.

— Domnule Caution, sunt majoră și liberă și nu dau socoteală nimănui de ceea ce fac. Mă voi căsători cu Serge Nakorova și nici dumneata, nici F.B.I.-ul și nici chiar tatăl meu nu veți putea face nimic împotriva mea.

Pipița este acum înfuriată și îi stă foarte bine așa. Ca să fiu sincer, am o slăbiciune deosebită pentru femeile colerice, pentru că eu cred că asta le face mai excitante.

Îi arunc o privire Juanellei. Are un aer foarte sarcastic și mă întreb ce ar mai ține în mână tipa asta. Mă aplec și îmi sting chiștocul țigării în scrumieră, după care mă întorc spre Geraldine:

— Ascultă-mă bine de tot. Te înșeli amarnic, pentru că eu mă angajez să împiedic căsătoria ta cu Nakorova!

— Formidabil! exclamă ea disprețuitoare. Și pot să știu și eu cum vei face treaba asta?

— Simplu, datorită relațiilor strânse care există între polițiile internaționale. Dacă mă duc la Siguranța Națională și le spun câteva vorbe, niciun primar din Paris nu va accepta să vă officieze căsătoria, pentru că vor primi ordinul respectiv din partea Ministerului de Interne.

Înălță din umeri a neputință.

— Sunt sigură, domnule Hickory, că veți ajunge până acolo. Ei bine, chiar dacă veți reuși să vă puneți în practică amenințarea, nu veți izbuti să mă împiedicați să trăiesc alături de el. În orice caz, să știți că acest lucru îl voi face.

— Nu veți face nimic, pentru că, dacă va fi necesar, îl voi băga chiar eu la pârnaie pe rusnac, sub un pretext oarecare. De asta ce mai spui, domnișoară?

Își lasă capul în jos, iar umerii i se curbează un pic, după care se uită la Juanella și îi spune:

— Totul este îngrozitor! Ce-o să ne facem?

Juanella o privește și îi adresează un surâs care se vrea reconfortant, după care se întoarce spre mine:

— Lemmy, am vaga impresie că te bagi unde nu-ți fierbe oala.

Ridic din umeri.

— Nu înțeleg ce vreți voi să spuneți. Ce mister tot încercați să ascundeți de mine și de ce nu vreți să jucați cu cărțile pe față?

Le privesc pe rând și continui:

— Care-i rolul tău în toată povestea asta, Juanella? Dacă nu-mi spui tu, să știi că, mai devreme sau mai târziu, voi descoperi singur.

Mă răsucesc apoi către Geraldine:

— De ce ai încercat să mă mituiești, când încă mai credeai că sunt Hickory?

Ele tac, așa că mă ridic și îmi iau pălăria.

— Vedeți prea bine că nu pot să am nici cea mai mică urmă de încredere în voi, așa că ascultați-mă cu atenție. Știu că diseară vom participa cu toții la un mic supeu. Ei bine, acolo va trebui să mi se ofere toate explicațiile necesare, iar pentru cazul în care cineva va prefera să ne jucăm de-a poligonul de tir, anunț de pe-acum că în împrejurimi vor fi aduși mai mulți copoi de la poliție. Vă spun că ar fi mai bine să aflu ceea ce este de aflat, căci altfel...

Mă duc până la ușă, o deschid, dar în prag mă mai întorc o dată:

— Pe curând, drăguțelor, le mai arunc cu un surâs larg pe figură.

— Sper să te rostogolești cu cabina liftului și să-ți rupi picioarele, îmi urează cu amabilitate Juanella. Așa am fi și noi sigure că avem parte măcar de cinci minute de liniște.

— Într-o zi, cât de curând, o să-ți dau bătaia aia pe care ți-am promis-o, îi răspund eu. Sau, ca să mă exprim mai delicat - pentru că tu ești o fetiță bine crescută - îți voi provoca intenționat o serie de plăgi în zona inferioară a mușchilor tăi lombari...

Mă întorc la hotel, urc în cameră și mă trântesc un pic pe pat. Brațului meu îi merge, indiscutabil, mai bine, la fel ca și moralului meu. Motivul pentru care mă simt mai încântat este faptul că mi-a trecut prin cap o idee, care poate că mă va scoate la liman. Iată despre ce este vorba:

Geraldine mi-a spus, la prima noastră întâlnire, că frumoasa Edvanne este sora lui Serge. Ei bine, dacă stai să te gândești, lucrurile devin interesante, pentru că vă amintiți că, în timp ce eu și cu Edvanne aveam noaptea trecută o întâlnire atât de fructuoasă în apartamentul lui Serge, i-am povestit că o auzisem vorbind rusește la telefonul de la Siedler's, de unde eu trăsesem concluzia că este rusoaică. Însă, ea a negat, spunându-mi că este franțuzoaică.

Nu uitați că, în acel moment, ea nu-și închipuia că voi părăsi acel apartament altfel decât cu picioarele înainte. Ea se decisese foarte serios să mă trimită la o mică întâlnire cu Rodney Wilks, așa că nu avea niciun motiv să mă mintă.

Vă dați seama acum? Dacă ea este franțuzoaică, cum naiba să mai fie și sora lui Nakorova?

În plus, sunt mulțumit și de lovitura pe care le-am dat-o Juanellei și Geraldinei, acum o jumătate de oră, când le-am vorbit de explicația generală pe care o voi cere astă-seară, după supeu. Le-am dezvăluit că voi dispune în apropiere câțiva flăcăi din poliția pariziană, dar nu am nici cea mai mică intenție să procedez așa, deoarece nu vreau să declanșez ceva oficial acum, cât încă nu înțeleg mare lucru din toată această istorie.

Dar dacă Juanella și Geraldine pun la cale o chestie numai pentru mine sau dacă sunt legate, într-un fel sau altul de banda lui Nakorova, gogoșa pe care abia le-am lansat-o le va speria, cu siguranță. Iar când oamenii sunt speriați, fac lucruri pe care de fapt nu ar dori să le facă. De exemplu, ei se pot trăda foarte ușor, chiar proteste aş zice.

În timp ce cuget la treburile astea, sunt întrerupt de către un camerist din hotel, care îmi aduce un plic. Tipul mă anunță că un mesager a adus acest plic și a plecat, fără să mai aștepte răspunsul.

Deschid plicul, care conține o foaie de hârtie obișnuită, unde au fost dactilografiate rândurile de mai jos.

Dragă domnule Caution,

În nemăsuratul dumneavoastră entuziasm, ați uitat probabil pericolele ce vă pot pândi, dacă vă mai băgați nasul în treburi care vă depășesc.

Reflectați, vă rog, la această posibilitate și țineți cont că prezența dumneavoastră la Paris nu este apreciată de nimeni, pentru că nu sunteți prea popular în zonă.

Vă sfătuiesc să vă întoarceți în Statele Unite, cât mai curând posibil. Este un sfat sincer pe care, dacă îl veți urma, nu veți avea decât de câștigat.

În caz contrar, tare mi-e teamă că, într-o dimineață, cadavrul dumneavoastră va fi pescuit din Sena.

Fiți, deci, rezonabil și spălați putina și credeți-mă că tot ceea ce v-am afirmat aici nu reprezintă doar niște simple vorbe în vânt.

Împăturesc hârtia și o bag în portofel, după care îmi aprind o țigară. Se pare, totuși, că pe-aici este cineva care nu mă prea are la inimă și care nu mă iubește numai pentru că pe mine mă cheamă Lemmy!

CAPITOLUL 6

LA „CAFENEUA CAZACILOR”

La orele zece fără un sfert încep să mă pregătesc pentru faimosul supeu la care am fost invitat. Mă îmbrac cu un smoking frumos, care mie îmi place în mod deosebit, sub care îmi atașez tocul cu automatul meu de 9 mm. Pe asta îl iau cu mine în eventualitatea că vreun glumeț idiot și-ar putea manifesta dorința de a ne juca împreună de-a focurile de artificii.

În timp ce mă îmbrac, mă gândesc la scrisoarea pe care tocmai am primit-o, dar chestia asta nu mă îngrijorează prea mult. Dacă ar fi fost să-mi fac sânge rău de fiecare dată când am primit asemenea răvășele, ar trebui ca acum să fiu pensionar într-un azil de nebuni.

Totuși, mă întreb cine oare a putut să-mi trimită scrisoarea. În niciun caz nu a fost Juanella, pentru că așa ceva nu-i stă în fire. De asemenea, pot să jur că nici Geraldine nu și-a vârât codița pe aici. Un posibil autor ar putea fi rusnacul, dar nici asta nu prea stă în picioare. Am vaga impresie, că răvașul acesta ar putea proveni până la urmă, de la tipa cu părul roșu, scumpetea aia de Edvanne, și asta deoarece, ea crede că, după ce a ratat lichidarea mea, mă va face să tremur când o să aflu că și alții îmi vânează pielea cu ardoare.

La ora unsprezece fără un sfert iau un taxi și mă îndrept direct către „Cafeneaua cazacilor”, o bombă rusească de lux, așa cum sunt cu zecile prin cartierul Montmartre. Ajuns acolo, intru și întreb de colonelul-conte Serge Nakorova, iar un piccolo mă conduce la primul etaj. În timp ce intru în salonul rezervat, constat cu plăcută surprindere că Nakorova știe să pună bine la punct toate lucrurile. Camera este superb mobilată, iar aproape de ușă, unde este instalat un bar, un chelner prepară cocteiluri. La celălalt capăt al încăperii se află o masă încărcată cu farfurii și tacâmuri. Într-un colț al camerei mai există și o duzină de frapiere, în care sunt puse la răcit o mulțime de sticle de șampanie. În orice caz, acest mic supeu trebuie că l-a costat ceva pe Nakorova.

Abia intru în salon, că Nakorova și apare lângă mine și vă rog să mă credeți că tipul arată foarte bine. E înalt și subțirel, cu părul negru și poartă mustăcioară. Când surâde, îi remarc dinții foarte albi. E îmbrăcat într-un costum de seară care vine ca turnat pe el. După ce-i fac această examinare

preliminară de ansamblu, încep să cred că individul o să-mi provoace o groază de necazuri, pentru că are un aer viclean și inteligent în același timp.

În timp ce el se apropie de mine, eu am răgazul necesar să mătur dintr-o privire întreaga încăpere și sunt pe cale să fiu victima unui atac de apoplexie. Și asta deoarece la celălalt capăt al barului, stând degajată la taclale cu Juanella și Geraldine, se află chiar pisica aia cu păr roșu numită Edvanne. Când o văd, simt deodată o senzație asemănătoare cu cea pe care o ai când primești un pumn puternic în stomac.

Nakorova se proțăpește în fața mea și deschide discuția:

— Domnule Hickory, sunt extrem de încântat să fac cunoștință cu dumneavoastră!

Își lipește sonor tocurile pantofilor și îmi întinde mâna. Când i-o strâng, constat că are degete lungi și foarte puternice, încât mă simt de parcă mi-ar fi prins mâna între fălcile unei menghine.

— Foarte fericit să vă cunosc, colonele. Aș vrea să vă pun câteva întrebări fără mare importanță, dar, înainte de toate, vreau să știți cu toții că numele meu nu este Hickory și că nu sunt detectiv particular. Mă numesc Lemuel H. Caution și sunt agent special al Biroului Federal de Investigații al Departamentului Justiției din Statele Unite. Prefer să nu uitați deci că eu sunt acum o persoană oficială.

Îmi surâde, arătându-și din nou dinții mari și albi.

— Excelent, așa este cel mai bine: întotdeauna mi-au suscitat interesul și curiozitatea polițiștii federali, ca și metodele lor de lucru și am cea mai înaltă considerație pentru aceștia.

Acest lucru mă face să mă prăbușesc de râs în interiorul meu. Îmi spun că, în momentul în care îmi voi termina treburile cu el, admirația lui pentru mine va avea dimensiuni microscopice.

În continuare, mă invită la bar și începe să mă prezinte fiecăruia dintre invitați. Toată această comedie pe oare toți o joacă aici este extrem de obositoare, pentru că fiecare are aerul că e picat din lună și că nu cunoaște pe nimeni din cei din jur. Totuși, eu vă zic că ei se cunosc între ei atât de bine, încât fiecare are deja antipatiile și simpatiile sale personale.

Pentru început, sunt prezentat Geraldinei, care îmi strânge mâna cu un aer foarte otrăvit. Aș spune despre ea că parcă nu știe ce atitudine trebuie să adopte în privința mea, Apoi fac cunoștință cu doamna Juanella Rillwater, care îmi aruncă un surâs în stare să-l aducă și pe un sfânt în pragul unei crize de nebunie. Mă anunță cu candoare că întotdeauna i-a făcut plăcere să

întâlnească un compatriot atunci când se află în străinătate, la care i-o întorc și eu, spunându-i că mi se taie respirația când fac cunoștință cu demoazele drăguțe ca ea. Politicos, încep să întrețin conversația, întrebând-o cum a decurs traversarea oceanului și dacă pe parcursul călătoriei nu a întâlnit vreo persoană cunoscută, la care ea îmi răspunde foarte ofuscată că nu-i place deloc marea și că ar prefera să nu mai abordăm deloc acest subiect. După asta, se întoarce cu fața în altă parte și se apucă să practice intens câteva exerciții de golire rapidă a paharului cu martini pe care-l ține în mână.

În fine, Nakorova o aduce la braț pe Edvanne și mi-o prezintă, aruncându-mi răsuflata gogoasă precum că asta este surioara lui scumpă și dragă. Ea îmi întinde mâna și mi-o scutură politicos, privindu-mă cu niște ochi atât de dulci și naivi, iar aerul ei este atât de tandru și fericit, încât inima mea cedează complet. Pentru o femeie care a ucis cu mânușita ei, damicela asta are nervi, nu jucărie!

În acest moment, ușa se deschide și un nou personaj intră în scenă. Este un tip mic de statură, îndesat și cam la vreo cincizeci de ani, care posedă un nas foarte ascuțit. Nakorova îl cheamă spre noi și mi-l prezintă. Se numește Alphonse Zeldar și se pare că este omul său de încredere, care se ocupă de afacerile lui.

Strâng mâna acestui fraier care, într-o engleză extrem de corectă, mă întreabă politicos cum mă simt în această ambianță.

Se pare deci, că până acum s-au strâns toți invitații. Bănuiesc că Zeldar a fost convocat aici ca să-mi dea diverse amănunte în privința afacerilor lui Nakorova și să-mi dovedească astfel că rusnacul este o persoană credibilă, care are venituri proprii și plătește fiscului impozite.

În timp ce conversația se întetește și gălăgia devine generală, eu îmi torn un pahar de whisky. Nu știu de ce, toată lumea de aici are un aer fericit și încrezător, deși parcă o tensiune ciudată plutește în atmosferă.

După câteva minute, părăsim barul și ne îndreptăm spre masă. Constat cu surprindere, consultând lista, că meniul ales este deosebit. Se pare că domnul colonel-conte este un rafinat cunoscător în ale gastronomiei.

Conversația generală s-a reluat după ce ne-am așezat la masă, Juanella începe și îi povestește Edvannei despre frumusețile și atracțiile vieții de noapte din New York, Zeldar îmi șoptește la ureche diverse cifre, iar cele două turturele - Serge și Geraldine - se mitraliază reciproc cu lungi priviri languroase și incendiare.

Ascult cu un aer distrat confidențele lui Zeldar în privința afacerilor lui Nakorova, pentru că nu înțeleg nimic din tot ceea ce îmi vorbește tipul ăsta despre bilanțuri, conturi și alte minunății. Din câte înțeleg eu, Nakarova este patronul unei mari firme de import-export, lucru care pe mine mă interesează mult prea puțin. Ceea ce vreau eu să știu în momentul de față este cum aș putea ieși de aici, pentru a primi niște răspunsuri la întrebările care mă frământă pe mine. În așteptarea acestui moment, șampania asortată cu pișcoturi mi se pare excelentă.

La câteva minute după ce am terminat cu înfulecatul, Geraldine și celelalte doamne se ridică și se duc să-și aranjeze un pic frumusețile. Rusnacul se grăbește, politicos, să le deschidă ușa salonului, iar Zeldar se duce la bar. Locul meu este în capătul mesei și, vrând nevrând, cele trei grații trebuie să treacă prin fața mea când părăsesc încăperea. Geraldine trece fără să se uite măcar la mine, Juanella îmi aruncă o privire neagră, dar Edvanne trece foarte aproape de mine și lasă să-i scape un bilețel pe jos, pe care îl culeg imediat.

Nakorova și Zeldar pălăvrăgesc la bar, iar eu mă uit în jur și găsesc un ziar împăturit, aruncat pe un scaun. Mă ridic, iau ziarul și, ascuns în spatele paginilor lui larg desfăcute, citesc biletul Edvannei, care spune cam așa:

Te rog să mă crezi că, în ciuda celor ce s-au întâmplat și a ceea ce crezi despre mine, nu vreau decât să te ajut.

Nu provoca nici un fel de scandal și încearcă să găsești o scuză pentru a pleca de aici la orele douăsprezece și jumătate. Du-te la mine acasă și așteaptă-mă acolo. Adresa mea este strada Clairmont, bloc 60, apartamentul 72. Cheia casei mele am aruncat-o chiar lângă scaunul duminale. Ajung și eu acolo într-o jumătate de oră. Pot să-ți spun tot ceea ce te interesează și, nu numai atât, pot să te și ajut. Vreau...

Textul este întrerupt aici, probabil că ceva a intervenit și Edvanne n-a mai apucat să termine de scris totul.

Îmi spun că asta-i cea mai bună glumă pe care am auzit-o în ultimi douăzeci de ani, dar nu mă mai întreb ce trebuie să fac, pentru că știu foarte bine.

A avea o explicație colectivă cu toți tipii ăștia de aici, - cum intenționez până adineauri - ar fi un fel de rahat, pentru că dacă ei vor să mă înfunde, se apucă și vorbesc toți la grămadă și eu aș pica de fraier în fața lor. Pe când

așa, dacă mîța asta roșcovană vrea să-mi toarne ceva, treaba mi-ar conveni. De altfel, nu văd niciun inconvenient în a accepta această întîlnire, pentru că voi fi extrem de precaut, iar ea știe treaba asta.

Probabil că și ea a început să-și pună diverse întrebări. După exercițiile de tir pe care le-a susținut asupra mea, de la mine se poate aștepta la orice. Sau poate că a început să-i fie teamă de amploarea pe care o ia toată această poveste, amploare care a depășit totuși niște limite acceptabile. În tot cazul, ea m-ar fi omorât fără nici un fel de remușcări, dacă știa că în mod cert așa își scapă pielea din saramură.

Și chiar dacă aș admite că mi-a cerut să mă vadă numai pentru a-mi turna diverse gogoși, n-o să-mi pierd eu timpul cu ea. Uneori, chiar și niște gogoși turnate fac să-ți zbîrnâie creierii de idei și, oricum, parcă e mai bine decât nimic.

Îmi strecor în portofel bilețelul ei. Împăturesc ziarul și mă duc la bar ca să-mi torn o porție de whisky, după care îi spun contelui:

— Cred, colonele, că va trebui să ne întîlnim cât de curînd ca să mai vorbim despre toată povestea asta. Poate că și domnul Zeldar ar trebui să fie de față, pentru a-mi da niște referințe în privința firmei dumitale din Elveția. Aș vrea să fiu sigur că înțeleg perfect toate detaliile, dar cred că nu aici și acum e locul și timpul pentru a discuta în liniște despre toate astea.

Contele îmi răspunde că și el e de aceeași părere cu mine și atunci eu propun ca el și Zeldar să facă mâine dimineață o mică plimbare și să treacă pe la mine la hotel, în jurul orelor unsprezece. Să ne întîlnim deci, mâine, ca să bem un păhărel împreună și să discutăm în liniște, ca să pot să-mi redactez și eu raportul în ceea ce privește această afacere.

Încuviințează grăbit, dar mă atenționează că mai este un amănunt căruia el, personal, nu îi vede rostul. Cum se face că Biroul Federal de Investigații se interesează atât de mult de căsătoria sa cu Geraldine, încât trimite în Franța un agent special? I s-ar fi părut mai natural ca bătrînul Willis Perriner să fi însărcinat cu treaba asta un detectiv particular, dar de ce un agent federal? Contele se uită la Zeldar, care îl privește semnificativ și amîndoi înalță încurcați din umeri.

— Sigur că pot să vă explic acest lucru, le răspund eu, deoarece nu este vorba numai de căsătoria Geraldinei...

Și mă apuc să le povestesc despre dispariția lui Buddy Perriner. Le mai spun că bătrînul este convins că există o legătură între cele două afaceri și

le strecor, dulce-dulce, că eu nu cred deloc în toată treaba asta, dar că am primit această sarcină și va trebui să o duc la capăt.

Nakorova izbucnește în râs și-mi spune, printre hohote, că bătrânul Perriner a început să aibă vedenii din cauza bătrâneții.

În acest moment, cele trei grații își fac din nou apariția pe scenă. Mai beau și eu un pahar sau două, după care mă uit discret la ceas. E ora douăsprezece și douăzeci de minute, așa că îi spun lui Nakorova că trebuie să-mi iau tălpășița și îi mulțumesc călduros pentru această seară cordială. Îmi întinde mâna cu un surâs amabil pe buze și îmi spune un „Noapte bună”, plin de însuflețire, la care eu îi arunc un zâmbet fericit și mă car.

Ajuns afară, caut un taxi și mă duc în viteză în strada Clairmont. Mă simt plin de bună-dispoziție, în așteptarea întâlnirii cu Edvanne.

Ușa clădirii se deschide automat, prin intermediul unui mecanism ascuns. La capătul holului se vede liftul, cu care urc până la etajul al doilea. Deschid cu ajutorul cheii ușa apartamentului, îmi agăț ținuturile în cuierul de la intrare și intru în prima cameră, o încăpere mare, frumos mobilată. Toate luminile sunt aprinse și remarc faptul că fiecare bec este protejat de un abajur gros, de culoare roz. Iluminația încăperii este slabă totuși, deși sunt aprinse toate becurile, lucru ce-mi confirmă justetea ideii, care mi-a trecut ieri prin cap... Și anume că păpușica asta se droghează, pentru că cei ce utilizează stupefiantele au nevoie de o lumină foarte dulce atunci când ies din transă.

Pe o măsuță, aflată într-un colț al camerei, sunt înșirate sticle de băutură și pahare. Toată ambianța inspiră o stare de confort și frumusețe. În aer plutește un parfum ușor și plăcut, dar toată atmosfera în sine are ceva deplasat și sunt sigur că știți la ce mă refer.

Fac un mic tur de recunoaștere prin apartament. Liniștea care domnește aici este atât de mare, încât locuința pare o morgă fără locatari.

Revin în salon și îmi torn un pahar cu whisky, după care mă prăbușesc într-un fotoliu și îmi pun creierul în funcțiune. Mă întreb dacă de această dată surâsul Edvannei mă va convinge, pentru că ea știe că acum voi fi foarte prudent și nu îmi închipui că va încerca să mai provoace o chestie asemănătoare cu cea de ieri noapte, ci mai curând va adopta o atitudine serioasă.

Experiența m-a învățat că, atunci când doi tipi plănuiesc împreună o porcărie, întotdeauna apar diverse fricțiuni între ei. Iar atunci când încep să

se certe și nu mai au încredere unul în celălalt, primul lucru care se întâmplă este că unul dintre ei se duce și dă în gât la poliție toată combinația.

Aș putea generaliza astfel, declarând că în nouă din zece cazuri pe care poliția izbutește să le rezolve, acest lucru se întâmplă numai pentru că, de la bun început, flăcăii sunt denunțați de unul de-ai lor. Iar șobolanul care face toată această porcărie, o face din start, pentru a fi sigur că este primul cu datul în gât.

Și o femeie ar proceda analog, dacă ar avea ceva împotriva unui bărbat. O pipiță care este amestecată într-o combinație va tăcea ca un mormânt, dar numai atâta timp cât va fi convinsă că tipul ei nu se va da la altă purtătoare de tocuri și fustă. Dacă însă îi intră în cap că alesul său începe să împartă ochiade dulci și în alte direcții, pipița va fugi cât va putea de repede la primul post de poliție, unde flăcăul va fi turnat cât ai zice pește.

Îmi aduc aminte că odată, în Denver City, pusesem la conservat o puicuță în celulele din frigiderul local. Oficial, o reținusem la poliție ca martor, dar de fapt încercam să o fac să ciripească câte ceva despre scumpul ei iubit - un falsificator de bani pe care trebuia să îl arestez.

Tipa era bine antrenată - nu scotea o vorbă de care să te poți agăța. Am tras de ea timp de patru zile întregi, încercând în tot acest timp să-i smulg ceva, fie cu amenințări, fie cu promisiuni. Degeaba, n-a ținut nimic. Era clar că dama noastră își făcuse o probă de voință din a nu spune nimic.

Atunci mi-a venit o idee genială, pe care mă grăbesc să v-o împărtășesc și vouă. Găsisem în fișierele poliției o fotografie a prietenului ei înfățișându-l așezat pe un scaun. Am făcut rost apoi de o poză cu o damă trăsnet, după care am reprodus ambele fotografii pe un același clișeu, în care se vedea tipa așezată pe genunchii individului. Toată treaba asta fusese foarte bine regizată, după care m-am dus la domnișoara Gură Cusută și i-am vânturat poza prin fața ochilor. N-a fost nevoie de mai mult. De îndată ce a văzut-o, tipa a început să urle atât de tare, încât am crezut că o să crape plafonul camerei, după care a vărsat absolut tot ceea ce știa și chiar mai mult despre prietenul ei.

Treaba asta dovedește că o femeie știe să tacă atâta timp cât nu-i oferi ocazia să devină geloasă. Dar, dacă vreodată ea își închipuie că vreți s-o duceți de nas, va fi mult mai puțin periculos pentru tine să iei un cui ascuțit și să te apuci să zgândărești cu el un crocodil flămând.

Cufundat adânc în aceste cugetări profunde, aud deodată un zgomot la ușă. Îmi bag repede mâna sub haină, pentru că sunt hotărât, în cazul în care

urmează un concurs de tir, să fiu eu primul care va trage.

Este Edvanne, care intră în încăpere și, surâde văzând gestul meu, închide ușa camerei, își aruncă mantoul de blană pe un scaun și se apropie de șemineu, după care se întoarce cu fața spre mine. Stă așa timp de câteva secunde și mă privește surâzătoare, cu un aer meditativ, care mă face să mă întreb dacă mă va îmbrățișa sau îmi va turna otravă în pahar.

— Ei, bine, îi spun eu, ce mai face *doamna* Serge Nakorova?

Înaltă din umeri.

— Cum de știi și asta? De fapt, știai sau doar bănuiai?

— Gândește-te singură. În primul rând, tu mi-ai povestit alaltăieri seară că nu ești rusoaică, ci franțuzoaică. Apoi, Geraldine mi-a zis că Serge are o soră încântătoare, care are o fire minunată și părul roșu. Atunci mi-am dat seama că, de fapt, tu ești soția lui Nakorova. Încearcă să mă contrazici, dacă vrei.

Ea nu răspunde nimic.

— În al doilea rând, continui eu, în lunga mea carieră am învățat să înghit tot felul de salate, dar niciodată nu am văzut vreun frate care să-și pună sora să ucidă pentru el. Din contră, am văzut însă o groază de indivizi care procedau așa cu soțiile lor, pentru că soția este un fel de asociat, mă înțelegi?

Îmi face semn din cap că da, după care își toarnă un pahar de vodcă. Brusc, se întoarce către mine și-mi spune:

— Este adevărat că l-am omorât pe prietenul dumitale Wilks!

— Asta nu-i o mare noutate pentru mine, îi răspund. Ceea ce aș vrea să știu este din ce motiv i-ai turnat în pahar zeamă de coșciug? Ce-ți făcuse ție băiatul ăla?

Are o grimasă de dispreț pe față.

— Vreau să-ți spun mai multe lucruri, face ea și se așează într-un fotoliu în fața mea, cu paharul de vodcă în mână.

E calmă ca întotdeauna și îmi place să cred că nu există nimic care să o impresioneze pe ființa asta - poate numai dragostea. Așa cum este ea, lasă impresia că dacă își încredințează inima unui tip, acesta nu trebuie să se joace cu ea.

— Evident, continuă ea, sunt foarte supărată de ceea ce i s-a întâmplat domnului Wilks, dar, în ciuda acestui aspect, nu sunt o femeie care să dea prea mare importanță vieții omenești - în special, când nu este vorba de a mea.

Încuviințez dând din cap.

— E foarte bine, Edvanne, o încurajez eu. Dacă săracul Rodney ar fi aici ca să te audă, ar fi fericit să știe că tu nu-ți faci probleme din astfel de nimicuri.

Mă ridic și-mi las pe masă paharul golit, după care mă plantez în fața Edvannei și o privesc.

— În concluzie, te, plângi de Serge? Băiețelul nu se poartă frumos? Aș putea însă să-ți spun ce cred eu?

— Te rog, răspunde ea sigură. Toate supozițiile tale mă amuză enorm.

— O.K. Ei bine, iată ce cred eu. În primul rând, tu și cu Serge nu aveți niciun interes pentru familia Perriner, cu excepția răpirii lui Buddy. Serge a venit la New York doar în acest scop și pentru a pregăti toate amănuntele. Ajungând în America, el face cunoștință cu Geraldine, care se îndrăgostește de el, iar Serge este încântat, căci îi convine de minune toată treaba asta.

Edvanne mă ascultă fără să crâcnească, iar eu continui.

— Serge este cu adevărat un flăcău deștept. Îl face pe Buddy Perriner să se împrietenească cu el la cataramă. Ies împreună mai tot timpul, iar Serge povestește oricui este dispus să-l asculte că este pentru prima oară în America și că vrea să se căsătorească cu Geraldine.

Mă opresc pentru a mă reășeza mai bine în confortabilul meu fotoliu, tușesc ca să-mi dreg puțin vocea și continui:

— În fine, vine și ziua răpirii, în care banda lui Serge pune mâna pe Buddy. La început, nimeni nu se prinde de toată treaba, pentru că puștiulică ăsta mai fugise de acasă de nu știu câte ori și toată lumea crede că el va reapărea după câteva săptămâni de absență.

Edvanne rămâne în continuare nemișcată, iar eu continui, după ce-mi aprind o țigară:

— Serge mai rămâne în America încă o lună, după care se întoarce la Paris. Desigur, îi scrie Geraldinei, ca să-i spună că o iubește la nebunie, dar că dorește ca ea să obțină consimțământul tatălui ei în privința căsătoriei. Tipul își închipuie că dacă va continua acest roman de amor, nimeni nu se va prinde că el este băgat până-n gât în răpirea lui Buddy.

Mă opresc timp de o secundă ca să o privesc în liniște pe Edvanne. Damicela asta, așezată în fotoliul ei, are o atitudine de felină la pândă. Îmi reiau expozeul:

— Dar Serge nu a luat-o în considerare și pe Geraldine. Păpușica asta își face mica ei probă de voință în familie și nu rămâne la New York, ci,

dimpotrivă, trage o fugă la Paris, pentru a fi mai aproape de iubitul ei Serge. Fetița își închipuie că astfel va forța mâna lui papă Perriner și obține consimțământul lui, provocând un mare scandal în jurul fugii ei.

Edvanne încuviințează dând din cap:

— Le-ai nimerit foarte bine, îmi spune ea.

— Mersi, îi răspund, aruncându-i un surâs. Bun, dar iată că tăicuțul Perriner începe să manifeste anumite dubii în privința lui Serge și să se perpelească din cauza lui Buddy. Omul face o legătură între dispariția lui Buddy și vacanța lui Serge în America. Atunci nu mai stă deloc pe gânduri și se duce direct la Departamentul Justiției, care îl trimite pe Rodney Wilks la fața locului, pentru a studia scenariul amorului jucat aici de Geraldine și pretendentul ei.

Toată înșiruirea asta de vorbe îmi provoacă sete, așa că mă ridic din fotoliu și îmi torn de băut, după care reiau:

— Se pare că Rodney nu descoperise mare lucru pe-aici, așa că cei de la Washington m-au trimis pe mine. Primul lucru pe care a încercat Geraldine să-l facă a fost să mă mituiască, pentru ca eu să-mi întrerup cercetările. Mi-a îndrugat o poveste care simplifică un pic lucrurile, căci ea credea cu tărie în Serge al ei și refuza să accepte ideea că acesta e amestecat în răpirea lui Buddy.

Și atunci, după ce i-am spus că sunt agent federal, i-am declarat că voi întreprinde toate demersurile necesare pentru a împiedica mariajul ei cu Serge. Lucrul ăsta a lovit-o puternic, drept pentru care mi-a spus în față că va trăi cu el, pur și simplu.

Sorb din pahar și continuu:

— Ei bine, Edvanne, aici trebuie căutat punctul în care ai zbârcit-o tu. Nu prea te deranja pe tine această regizare sentimentală, deoarece nu servea decât răpirii lui Buddy. Dar proiectele Geraldinei referitoare la o viață în doi - asta chiar că începea să te enerveze! Uite-așa, apare din senin o damicela care se oferă să trăiască cu Serge, netam-nesam. Iar ceea ce pune capac la toate este faptul că lui chiar începe să-i convină treaba asta!

Atâta vreme cât nu exista pericolul unui mariaj între cei doi, l-ai lăsat pe Serge să zburde puțin, deoarece tu știi că ei doi nu se puteau căsători - doar tu ești soția lui Serge. În schimb, nu mai era deloc convenabil dacă cei doi ar fi încercat să se căsătorească la primărie, așa că i-ai spus lui Serge să se ocupe pe viitor numai de afaceri și să lase flirtul cu Geraldine, pentru că altfel o să începi să fii dură. Dar Serge te trimite la plimbare și atunci te

decizi să porți o discuție cu Lemmy, nepoftitul de peste Ocean. Am greșit cu ceva până aici, Edvanne?

— Nu-i rău pentru început și să știi că ai ceva imaginație, recunoaște ea.

— În orice caz, există lucruri care nu sunt inventate, iar unul dintre ele este faptul că Rodney a murit. Dacă vrei cu adevărat să vorbești, poți să-i dai drumul. Spune, de ce l-ai ucis pe Rodney?

Îmi aruncă în față, cu un aer foarte natural:

— Să știi că-mi pare rău de ce i s-a întâmplat, dar nu știam că o să moară.

Totul merge din ce în ce mai bine, cred că vă dați seama. Pipița asta mă anunță pe tonul cel mai neutru posibil că ea nu știa că toarnă otravă în paharul lui Rodney!

— Ce păcat, replic eu calm. Din nenorocire, Rodney Wilks rămâne la fel de mort, indiferent dacă ai știut sau nu. O să mai vorbim mai târziu despre treaba asta, pentru că acum vreau să te întreb altceva.

— Dă-i drumul, sunt cu totul la dispoziție ta, scumpule, îmi aruncă Edvanne.

— Astă-seară, înainte de a părăsi hotelul pentru a veni la supeu, cineva mi-a lăsat un mesaj. Persoana se arăta nemulțumită de indiscreția mea și mă sfătuia să mă car de aici în mare viteză, pentru că altfel, într-o zi nu prea îndepărtată, voi putea beneficia de nesperata șansă de a fi găsit mort, plutind pe valurile Senei.

Edvanne mă privește surprinsă.

— Tonul nu prea este politicos, se mulțumește ea să comenteze.

— Îți mulțumesc pentru buna apreciere, îi răspund. Ce spui însă de scrisorica asta? Eu îmi închipuiam că voi ați trimis-o.

Face un gest de protest.

— De ce ți-aș fi scris asta, de vreme ce eu am insistat ca noi doi să ne întâlnim? Fii puțin rezonabil, Lemmy.

— Am să fiu, răspund eu. În cazul ăsta, autorul este Serge.

Surâde luminos.

— Sinceră să fiu, habar n-am, așa că va trebui să-l întreb personal.

Uneori mai spune și adevărul, dar numai când i se năzare.

Fumează o vreme în tăcere, după care reia:

— Mă întreb dacă pot să am încredere în tine.

Da, asta-i culmea! Am impresia, pentru o jumătate de secundă, că am suferit un atac de apoplexie. Transpirația îmi curge pe față, așa că-mi scot

batista și mă șterg. N-am mai văzut niciodată o persoană cu un asemenea tupeu!

— De fapt, Edvanne, eu nu știu, cu adevărat, mai nimic, îmi spun după ce îmi revine respirația. În tot cazul, până acum, farsele nu au venit din partea mea. Care dintre noi doi a jucat mica scenă cu „am-un-fir-rupt-la-ciorăpel”? Și dacă unul dintre noi are dreptul de a fi bănuitor, acela sunt eu. Iar acum îți recomand să vorbești mult și repede.

— Mă tot întreb..., zice ea. Mă tot întreb...

Apoi privește plafonul cu un surâs angelic întipărit pe față, dar eu nu mai zic nimic, ci aștept. Am timp, pentru că acum sunt sigur de un lucru.

Păpușica asta îmi va propune un târg.

CAPITOLUL 7

ORHIDEE PENTRU EDVANNE

Peste câteva secunde, îmi aruncă o privire cu coada ochiului și-mi spune:

— Dragă Lemmy, viața asta este grea pentru mine. Aș vrea să rămân alături de tine pentru totdeauna și să trăim împreună undeva, la capătul lumii. Aș sta lângă tine și aș fi sprijinul tău. Tu ești un animal delicios și mă exciți enorm.

— Serios? Este foarte plăcut pentru un bărbat să audă spunându-i-se asemenea lucruri, dar cred că, dacă aș fi cu tine la capătul lumii, nu vei fi lângă mine doar ca să mă sprijini. Mai curând îmi închipui că vei sta în spatele meu, pândind momentul potrivit ca să mă împingi peste balustradă.

— Sunt disperată! Văd că nu vrei să mă crezi și asta din cauza istoriei ăleia nenorocite cu Rodney Wilks! Crede-mă, sunt nevinovată. Ți-am mai zis că nu știam nimic, absolut nimic.

— Da, da. Într-adevăr, tu nu știai că îl asasinezi pe Rodney Wilks. L-ai omorât absolut întâmplător.

Edvanne insistă cu hotărâre:

— E adevărul adevărat, l-am omorât fără să știu că fac acest lucru.

— Foarte bine, micuțo, foarte bine. În orice caz, Edvanne, cred că am fost adus aici ca să mi se propună un târg, iar moartea lui Rodney nu-ți va ușura cu nimic situația. Explică-mi, deci, tot ce s-a întâmplat, în loc să-mi repeți ca un papagal aceeași gogoasă, cerându-mi, pe deasupra, să te și cred pe cuvânt.

— Lemmy, uite care este toată treaba. Îți amintești, sper, că i-ai trimis Geraldinei un mesaj prin radio de la bordul lui Fels Rostrom, mesaj în care îi spuneai că vrei să te întâlnești cu ea la Siedler's Club, la ora douăsprezece și jumătate noaptea și că ești domnul Hickory, detectiv particular? Ei bine, Geraldine i-a arătat radiograma aia lui Serge, care m-a căutat și mi-a spus că se așteaptă ca cineva să vină să-și bage nasul în afacerile noastre, că individul ăsta supărător se numește Rodney Wilks și el este convins că ăsta o să vrea să fie de față la întâlnirea ta cu Geraldine.

Apoi Serge a început să-mi dea indicații despre modul în care urma să mă comport eu. El mi-a explicat că două lucruri erau esențiale, și anume, să câștigăm timp, iar pentru asta, trebuia să o împiedicăm pe Geraldine să se

întâlnească cu tine la Siedler's. Apoi urma ca noi să intrăm în legătură cu Rodney Wilks, căruia Serge îmi zisese să-i telefonez la hotelul Rondeau, unde locuia. Am convenit să-i spun la telefon lui Wilks că eram în posesia unor informații foarte importante referitoare la povestea cu Perriner. Mai trebuia să-i mai spun că era imperios necesar să ne întâlnim și să vorbesc cu el, ca și cu domnul Hickory, care urma să pice chiar în aceeași seară. Eu trebuia să aranjez să mă întâlnesc cu Wilks la Siedler's, exact la miezul nopții și urma să port cu mine, ca semn de recunoaștere, un buchet alcătuit din trei gardenii.

Serge îmi spusese că, oricine ar fi venit, principalul lucru era ca Wilks să nu se întâlnească cu dumneata. Mi-a dat un mic flacon și mi-a zis că, în cazul în care Wilks ar accepta să ne întâlnim la Siedler's, să fac pe dracu'-n patru și să-i torn în pahar conținutul flaconașului. Serge zisese că treaba asta îi va provoca lui Rodney o stare de greață și va fi obligat să se care de la masă. Mai trebuia să-i mai spun că informațiile pe care vroiam să i le comunic i le voi dezvălui doar în prezența dumitale și că, pe moment, noi nu aveam altceva de făcut decât să te așteptăm.

În fine, trebuia ca apoi să te aștept pe dumneata și să mă prefac că eu aș fi Geraldine Perriner. Urma să încerc să te conving că sunt sigură că fratele meu Buddy nu a fost răpit și că mă voi căsători cu Serge, orice s-ar întâmpla.

Serge prevăzuse că, după discuția asta, dumneata vei insista să-l cunoști - lucru pe care, de altfel, l-ai și făcut - iar eu trebuia să te duc în apartamentul nostru, unde el te aștepta, și să vă las împreună pe amândoi.

Spunând astea, Edvanne surâde și adaugă cu cinism:

— Nu știam ce pregătise Serge special pentru dumneata...

— Nu știai? Ei bine, eu cred că era ceva cel puțin la fel de interesant ca ceea ce ai încercat tu să-mi faci acolo. Și acum probabil că o să-mi spui că ai tras în mine doar pentru că eu descoperisem cadavrul lui Rodney și că te bănuiam de uciderea lui în mod deliberat. Că te gândeai că eu o să te duc la poliție și acolo ăia o să înghită o gogoasă de genul că erai speriată, ți-ai pierdut capul și arma s-a descărcat, nu-i așa?

Dă cu hotărâre din cap.

— Chiar așa și este, încuviințează ea, doar că nu mi-am pierdut capul. Dar m-am gândit totuși că, dacă tot aș putea fi acuzată de o crimă pe care nu o comisesem, aș putea face în schimb una cu adevărat, ca să scap astfel de brațul justiției.

— Gogoși, i-o arunc eu direct. Nici măcar *n-ai încercat* să scapi, ci ai rămas liniștită în Paris. O altă chestie, mai zic eu, după câteva secunde de tăcere. Când m-ai dus la apartamentul lui Serge, erai pregătită în ceea ce mă privește, pentru că aveai pistolul la jartieră.

— Oh, spune ea, îl am la mine aproape tot timpul. Un obicei mai vechi, știi!

— Nu-mi plac obiceiurile tale, Edvanne, iar povestea pe care mi-ai înșirat-o nu este prea convingătoare, deși cred că știu de ce încerci să-mi bagi pe gât toate gogoșile ăstea.

— De ce? întreabă ea.

— Pentru că-ți închipui că, dacă eu aș fi convins că l-ai omorât cu bună știință pe Rodney, n-aș mai face niciun târg cu tine, îi replic. Dar, dacă eu aș crede că este posibil ca tu să-l fi omorât în necunoștință de cauză pe Wilks, poate că așa aș accepta să tratez cu tine.

— Ei bine, atunci facem târgul? îmi zice ea.

— Nu fac niciun târg cu tine, dar, dacă tu poți să-mi dovedești că nu ai știut că flaconașul ăla conținea otravă și că n-ai știut ce torni în paharul lui Rodney și-mi inspiri ceva care să semene, cât de cât, cu adevărata față a întregii povești, atunci voi face tot ce-mi va sta în putință să te ajut. Asta-i tot. E clar?

Îmi aruncă un mic surâs.

— Totul este perfect, amice. Îmi dai și mie voie să mă gândesc un pic la toate lucrurile ăstea?

— Poți să te gândești și toată noaptea, dragă, dacă tu crezi că asta-ți va fi de vreun folos, replic eu.

Se înfundă în fotoliu și își duce brațele la ceafă, ridicându-și ochii în tavan. Între timp, eu mă duc la măsuță și îmi torn ceva de băut, după care îmi aprind o țigară și mă întorc la locul meu. Edvanne a rămas pierdută pe gânduri.

Cred că tipesa asta se cam află la strâmtoare și acum se întreabă ce poate să-mi spună și ce nu, pentru a putea profita de propunerea mea. Pariez că deja se gândește să se descotorosească de Serge și de ce nu ar face-o, la urma urmei?

În sfârșit, după o lungă tăcere, începe să vorbească:

— Lemmy, să presupunem că o parte din ceea ce mi-ai spus până acum ar fi adevărat - mai mult sau mai puțin. Ai remarcat sper, că am spus: *să presupunem...*

— O.K. Doar *să presupunem* că lucrurile ar fi așa. Și atunci?

— Să presupunem deci, reia ea, că Serge nu s-ar fi băgat sub pielea Geraldinei Perriner decât ca să-și atingă scopul de a-l răpi pe Buddy. Să mai presupunem că răpirea făcută de asociații lui Serge ar fi reușit, dar că, din motive personale, pe care nu le voi dezvălui acum, ar începe să-mi fie lehamite de toată această poveste. Că eu și Serge am început să fim un pic cam prea serios implicați în toată treaba asta, mult mai mult decât mi-aș fi putut închipui. Să mai presupunem că l-aș putea convinge pe Serge să aranjeze lucrurile, astfel încât Buddy Perriner să fie redat fără întârziere familiei sale și că eu voi reteza Geraldinei orice speranță de a se căsători cu el, dovedindu-i că eu sunt soția lui. Eu consider că așa s-ar putea rezolva cel mai bine situația pentru interesele pe care le reprezinti tu. Nu crezi asta, dragule?

Înalt indiferent din umeri.

— Asta ar rezolva doar o parte a treburilor, remarc eu. Ar putea clarifica doar o parte a lucrurilor, adică doar căsătoria cuplului Serge-Geraldine și răpirea lui Buddy, dar cum rămâne cu moartea lui Rodney?

— Dar ți-am mai spus că totul a fost doar un accident, reia Edvanne.

— Bine, admitem că a fost un accident, din punctul tău de vedere, poate, dar cum rămâne cu Serge? Tu nu știai ce urmează să-i torni lui Rodney în pahar, dar Serge chiar habar n-avea?

— Poate, îmi răspunde. Asta urmează să o lămurim numai voi doi.

— O să văd ce-o să fac. Spune-mi, însă, dacă eu îl acuz pe Serge de asasinat, tu ce-o să faci?

— Dragă Lemmy, eu, una, am început să mă cam plictisesc de Serge. Crezusem odată că este un tip foarte deștept, dar acum sunt mult mai puțin convinsă de acest lucru. Îmi dai și mie o țigară, te rog?

Îi întind tabachera mea și o servesc.

— Deci, face ea, tratăm sau nu?

— Nu decid nimic până nu cunosc toate amănuntele acestei afaceri și vreau să le aflu chiar din gura lui Serge, îi răspund.

— Îmi imaginam că vei vrea să vorbești cu el, dar evident că el habar nu are de întâlnirea noastră de aici. Uite, îți propun altceva: o să mă duc să-i vorbesc. Chiar acum. O să-l sfătuiesc să își dezvăluie adevăratele intenții și să aibă încredere în tine, ca să facem un pact între noi, pentru că eu cred că asta e cea mai bună metodă ca noi să putem ieși basma curată din tot rahatul ăsta.

— Așa cred și eu, adaug și mă uit calm la ea.

Păpușica asta trebuie să mai aibă în mânecă ceva pe care se bazează, dar o las să conducă jocul și sper să nu mă ducă cu vorba.

— Atunci, plecăm acum? reiau eu.

— Eu da, dar tu nu, spune ea aruncându-mi un surâs. Rămâi aici, zice și se uită la ceas. Este ora unu și jumătate. Eu mă voi duce imediat la Serge acasă. Îmi va trebui cel puțin o jumătate de oră ca să-l conving, după care poți să apari și tu. Dacă stai și aștepti până mâine dimineață, poate îi trece o altă idee prin cap și cine știe ce mai face. Vino, deci, pe la două și jumătate la apartamentul lui Serge și ne vei găsi pe amândoi acolo.

Se ridică, iar eu reflectez un pic.

— O.K., îmi convine, dar aș mai avea ceva de adăugat.

Mă mângâi semnificativ pe haină, în partea unde se afla tocul cu automatul.

— Nu uita că sunt înarmat și că sunt un bun țintaș, așa că evitați bancurile proaste. Dacă tu și Serge vă apucați să faceți prostii, o să iasă cu scânteii și pot să-ți spun de pe-acum că o să vă văd pe amândoi în frigiderul morgii de pe Quai des Orfèvres, ai înțelese?

— Evident. Vrei să fii amabil și să-mi dai mantoul?

I-l aduc și o ajut să se îmbrace. Ajunsă în pragul uși, se întoarce către mine și zice:

— Pe curând, ursulache ce ești. Ține-mi pumnii!

Spunând asta, trănțește ușa în urma ei.

Mă las din nou în fotoliu și mă gândesc la tot ceea ce mi-a zis. Există aici un lucru extrem de sigur și anume că a avut loc ceva care a scuturat-o rău de tot pe pipița asta și a înspăimântat-o groaznic, iar ea nu se sperie prea ușor.

Să recapitulăm. Iată deci o damicelă în stare să verse un drog în paharul unui tip de treabă și care are și nervii necesari dezlănțuirii unui tir de artilerie îndreptat împotriva mea, dar care acum este foarte dezumflată. Trebuie că i s-a întâmplat un lucru straniu, pentru că altfel nu văd niciun motiv ca mica noastră damă de fier să se fi înspăimântat în asemenea hal.

Mă gândesc acum la povestea pe care mi-a servit-o și mă întreb dacă nu cumva e adevărat că nu a vrut să-l curețe pe Wilks. Mă rog, cine știe, poate că așa o fi...

S-ar putea ca lucrurile să stea într-adevăr așa, pentru că, dacă mă gândesc eu bine, Serge și Edvanne sunt, înainte de toate, doi răpitori care doresc să

stoarcă o groază de parale de la tatăl lui Buddy. Dar, pentru că încă nu au cerut răscumpărarea de la acesta, nu prea le vine să se apuce să împuște oameni în dreapta și în stânga, deoarece chestia asta ar putea să le încurce planurile.

Din acest motiv, eu consider că e credibil faptul că Edvanne să nu fi știut ce toarnă în paharul lui Rodney. Și, dacă mă gândesc mai departe, oare Serge o fi știut de acest lucru sau toată treaba se datorează vreunei greșeli a celui care a pregătit drogul?

Mă uit la pendula de pe șemineu, care-mi semnalează că este ora unu și jumătate. Acum mă duc și eu la hotel, ca să trag un puișor de somn. Un sfat pe care vă recomand să-l aplicați: de câte ori trebuie să vă gândiți intens la ceva, înainte trageți-i puțin la aghioase.

Mă scol la marele fix, pentru că e deja ora două și jumătate, iar mie mi-e cam frig, așa că-mi torn o porție zdravănă de whisky concentrat, pentru a prinde puțină energie, în vederea ieșirii din casă.

Pe stradă merg aproape zece minute pe jos, înainte de a găsi un taxi liber, care mă duce direct în Piața Operei. De aici mă simt în stare, întrucât cunosc drumul, să merg singur la locuința lui Serge, care este în apropiere.

Când ajung aici, e ora trei și zece. Poarta de la stradă se deschide singură când sun. Iau ascensorul și urc, după care sun insistent la ușa lui Serge, dar nu vine nimeni să-mi deschidă. Mai apăs de câteva ori pe buton. Degeaba!

Stând eu ca un fraier în fața ușii încuiate, încep să mă gândesc că Serge și cu Edvanne s-au dat la fund, dar, după o reflecție mai profundă, îmi dau seama că ideea asta nu e chiar așa de bună. Dacă ar fi vrut s-o șteargă, avuseseră toată ziua de ieri la dispoziție și, în orice caz, Edvanne n-ar mai fi avut nevoie să-mi spună toate treburile de adineauri.

Apăs un pic pe clanța ușii. Broasca e bună, dar e un model mai vechi. Cred că, dacă m-aș lăsa un pic mai tare în ea, ar ceda fără multă gălăgie.

Mă dau puțin înapoi și mă arunc în ușă, cu umărul sănătos în față. Broasca cedează din prima încercare și intru în apartament.

Holul este luminat, iar ușa care dă în salonul cel mare este întredeschisă. Rămân nemișcat, ascultând cu atenție. O liniște de mormânt domnește în toată casa.

Traversez holul și, cu o lovitură de picior, deschid larg ușa salonului după care mă reped înăuntru.

Doamne, Dumnezeule!

Mai întâi o văd pe Edvanne, întinsă pe divanul cel mare cu tapiserie albă și aurie din fața șemineului. Apoi, ghemuit într-un fotoliu îl văd pe Serge, cu capul atârându-i într-o parte. Văd o pată brună la colțul buzelor sale - același gen de pată care era și la gura lui Rodney. Figura pe care o are mă face să mă gândesc că tipul a suferit ceva înainte de a apuca să dea colțul. Mâna dreaptă îi atârna peste brațul fotoliului, iar dedesubt, vizibil pe covorul alb, se află un pistol automat, căzut în dreptul mâinii lui.

Mă îndrept spre șemineu și arunc o privire de ansamblu asupra întregii camere. Cei doi sunt la fel de morți ca și scrumbiile sărate de la băcănie. În stânga fotoliului lui Serge se află un pahar spart, care probabil că i-a scăpat din mână. Pe un gheridon, chiar la capul Edvannei, se află încă unul. Mă duc spre Edvanne, mă aplec și îi răsucesc puțin buza inferioară. Evident, pata brună e la locul ei.

Îmi aprind o țigară și mă așez pentru că acum trebuie să reflectez puțin.

Bănuiesc că mimoza asta de Edvanne probabil a eșuat în încercările ei de a-l convinge pe Serge. Or fi discutat un pic, după care s-au hotărât să dea colțul împreună...

Dar, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama că raționamentul meu este idiot. Dacă ar fi fost așa, atunci de ce și-a mai scos Serge pocnitoarea din buzunar?

Mă ridic și mă duc lângă fotoliu. Iau arma în mână cu mare grijă, după ce am înfășurat-o înainte în batistă, și îi scot încărcătorul. Apoi îmi bag nasul pe țeava și inspir cu atenție. Arma n-a fost folosită de multă vreme, iar încărcătorul este complet plin. Nu lipsește nici un cartuș.

Atunci?

Ceasul este aproape patru când ajung și eu, în fine, la mine la hotel. Sunt atât de obosit, încât cred că aș putea să dorm în picioare, cum fac caii. Încep să cred că o să damblagesc, înainte de a găsi cheia afacerii ăsteia, în care toți oamenii care știu ceva mor!

Când ajung în hol, portarul de noapte îmi dă un mesaj. Este răspunsul de la Washington pentru radiograma mea:

Rezervele financiare de la Paris ale Geraldinei Perriner sunt inexistente. Stop. Când a părăsit New York-ul, avea asupra ei circa șase mii de dolari. Stop. Este în întregime dependentă de renta pe care i-o acordă Willis Perriner. Stop. Larvey Rillwater este la New York și se pare că nu știe unde se află soția sa. Stop. Oficiul de Pașapoarte a acordat viză și pașaport Juanellei Rillwater la cererea și la recomandarea lui Willis Perriner. Stop. Permișiunea de a părăsi teritoriul SUA, sub jurisdicția Curții Federale, în ciuda condamnării, a fost acordată Juanellei Rillwater la solicitarea și sub răspunderea domnului Garraway, avocat, care îl reprezintă pe Willis Perriner. Stop. Continuați ancheta. Stop. Ambasada S.U.A. a primit instrucțiuni să îți pună la dispoziție tot ajutorul de care ai nevoie. Stop. Noroc. Director F.B.I....

Chestia asta nu-mi spune prea multe, dar mă lămurește că Geraldine nu putea face mare brânză cu banii pe care îi avea la ea când plecase. De asemenea, mă mai anunță că Larvey Rillwater habar n-are unde a dispărut nevastă-sa și că ea galopează pe meridianele globului.

Dar lucrul care mă face să mă prăbușesc de uimire este faptul că Willis Perriner este cel care a cerut un pașaport pentru mimoza asta și că avocatul său a solicitat pentru ea permișiunea de a părăsi teritoriul S.U.A.

Oare ce-or fi punând la cale flăcăii ăștia?

Poate că bătrânul Perriner o cunoaște de undeva pe Juanella și s-a gândit că damicela ar fi bună ca tovarășă de călătorie pentru fiică-sa. Această idee, pe care nu prea aș acceptat-o, mi se pare prea puțin fantastică, la urma urmei și s-ar putea să fie adevărată. Și de ce nu, la urma urmei? Urmăriți-mă cu atenție și veți vedea de ce.

Willis Perriner și-a făcut o groază de nervi din cauza fiicei sale, care a fugit la Paris. Atâta timp cât el nu poate dovedi nimic împotriva lui Serge, în ceea ce privește dispariția lui Buddy, știe că Geraldine nu va ceda la insistențele lui și atunci caută un alt mod de a o proteja, stând la pândă în continuare.

Printr-un concurs de împrejurări oarecare, aude vorbindu-se despre Juanella Rillwater și află că tipa este tare. O dură a durelor. O damă căreia nimeni nu are curajul să-i tragă vreo țepă, cea mai tare din câte există. Juanella este o mimoză care știe să se servească de un revolver, mai ceva

decât însuși Buffalo Bill și atunci el o trimite în Franța ca să o apere și să-i sară în ajutor lui Geraldine, dacă este cazul.

Explicația asta ar putea să țină, dar de ce Juanella a plecat de la New York fără să-i spună măcar „pa” lui Larvey, iar mie n-a vrut să-mi sufle nici o vorbă?

Îmi fac un duș fierbinte și mă vâi în pat. Las lumina aprinsă și încep să urmăresc umbrele de pe tavan. Îmi place să stau așa seara, înainte de culcare.

Povestea cu Serge și Edvanne mă irita și nu sunt de acord cu părerea emisă de Erouard. L-am chemat imediat la Serge, ca să arunce și el o privire la cele două cadavre, iar el a emis ipoteza că este vorba de o dublă sinucidere, pentru că cei doi și-au dat seama că sunt vârați până-n gât în rahat și au găsit că asta este cea mai simplă soluție de a ieși din încurcătură.

Când i-am zis lui Erouard că teoria asta nu explică deloc de ce Serge își scosese pocnitoarea, el mi-a replicat că tipul n-a apucat să o folosească, dar că intenționa să o ucidă pe Edvanne și apoi să-și facă singur felul. Totuși, mie nu-mi place deloc teoria asta și am alta care cred că se potrivește mai bine.

Când am descoperit cele două cadavre, Serge zăcea pe fotoliu, iar paharul său căzuse pe jos, într-o parte, iar pistolul se afla alături, de cealaltă parte a fotoliului. Din contră, Edvanne era întinsă confortabil pe sofa. Paharul ei era așezat cu grijă alături, ceea ce mă face să cred că adoptase o atitudine, hai să-i spunem teatrală, înainte de a se duce pe lumea cealaltă.

Ideea mea e că Edvanne a încercat să-l convingă pe Serge să abandoneze partida și să mărturisească totul, când voi veni eu, la două și jumătate, dar lui nu i-a convenit defel treaba asta. Atunci Edvanne a devenit amenințătoare și i-a spus că, dacă el refuză să înghită hapul cel mare, o să aibă ea grijă să-l convingă să facă treaba asta. Drept pentru care, Serge s-a supărat și a devenit și el, la rândul său, agresiv și, ca dovadă, și-a scos pistolul la iveală. Atunci Edvanne a schimbat nițel tactica și i-a spus ceva care suna cam așa: O.K., cedez, nu mai spun nimic și fac cum zici tu. Apoi i-a propus lui Serge să bea împreună un păhărel, ca amândoi să vadă altfel lucrurile. Poate că mai avea încă în poșetă flaconașul cu drogul care îl trimisese pe lumea cealaltă pe Rodney sau poate știa unde îl ține Serge în casă. Deci, ea se duce la măsuță și prepară băuturile, adăugând și otrava, după care îi dă un pahar lui Serge. El bea și e fulgerat de drog, iar arma îi cade din mână pe covor, ca și paharul, care se sparge. După ce vede făcută

și trebușoara asta, Edvanne se instalează comod pe divan, bea conținutul paharului ei și se relaxează, pentru a muri grațios.

De fapt, amănuntele astea contează prea puțin și lucrul cel mai important este că cei doi trădători din comedia asta tâmpită dau colțul împreună, în timp ce noi, ceilalți actori, vom rămâne pe scenă ca să ne jucăm rolurile în continuare, ceea ce mi se pare foarte enervant. Totuși, de remarcat este aici un lucru, de care v-am mai povestit, și anume că Edvanne se temea de ceva și asta în mod sigur. După cum v-am mai spus, tipa asta era tare ca oțelul și nu era de felul ei o ființă impresionabilă și nervoasă, dar în mod cert se temea de ceva. Pentru ca o femeie de felul ei să vină să încerce să negocieze cu mine, trebuie să fi apărut la orizont ceva care să o amenințe. În cazul în care teoria mea este exactă, cea care l-a ucis pe Serge și care apoi s-a sinucis era extrem de speriată în acel moment.

Oamenii nu se sinucid decât atunci când le este îngrozitor de frică de viitor sau când nu mai au nici un fel de speranță pentru nimic.

Și, dacă stau eu și mă gândesc mai bine, atunci Serge nu avea nici un motiv de teamă, pentru că el nu vroia deloc să trateze cu mine. Deci, orice s-ar fi întâmplat între cei doi, ceea ce o înspăimânta pe Edvanne, nu îi provoca nicio reacție lui Serge.

Brațul rănit mă doare și treaba asta mă deranjează. Deși arunc cerculețe de fum de țigară spre tavan, lucrul ăsta nu mă ajută deloc să găsesc vreun răspuns la întrebările pe care mi le pun.

Sar din pat, mă așez la masă și mă apuc să fac o listă cu următoarele întrebări, cărora nu pot să le găsesc răspunsuri:

1. De ce Edvanne s-a speriat brusc și a vrut dintr-o dată să trateze cu mine?

2. Dacă Edvanne considera necesar să trateze cu mine, de ce s-a opus Serge? Edvanne are tăria de a-l „droga” pe Rodney și dispune de nervii necesari pentru a mă ataca și a trage trei focuri asupra mea, când a crezut că vreau s-o dau pe mâna poliției. Deci, o tipă despre care se poate spune că nu e lipsită de curaj, se sperie de ceva îngrozitor, care însă nu-l afectează deloc pe Serge.

3. Ce sens au cuvintele scrise de Rodney pe spatele plicului:

„Înainte de patru încercări. Îl vrei sec? În ce cantitate?” .

4. De ce Juanella Rillwater se cară de la New York fără a-și preveni soțul, fără a-l anunța măcar unde se află și se duce în Franța ca să se întâlnească cu Geraldine?

5. De ce Willis Perriner și avocatul său au cerut Curții Federale permisiunea ca Juanella al cărui soț este unul dintre cei mai iscusiți falsificatori de bani de pe teritoriul Statelor Unite - să poată merge în Franța?

Poate că aș avea deja un răspuns la această întrebare. Poate că, așa cum ziceam mai înainte, Willis Perriner, aflând că Juanella este o tipă dură, a trimis-o la Paris ca să aibă grijă de Geraldine.

6. Dacă într-adevăr este cazul, de ce acest lucru a fost ținut atât de secret și de ce Perriner nu mi-a spus nimic și nici nu a anunțat F.B.I.-ul? El știa foarte bine că sunt la Paris, dar nu a comunicat cu mine niciodată.

7. Dacă Nakorova și circarii săi sunt răpitorii lui Buddy Perriner, de ce n-au cerut încă plata răscumpărării?

Un alt lucru la care mă gândesc acum este faptul că ar trebui să-l contactez pe individul ăsta pe nume Zeldar. Vă mai amintiți că Serge și Zeldar conveniseră cu mine să mă viziteze la hotel. Întâlnirea este fixată pentru astăzi, la orele unsprezece, iar Zeldar trebuie să-mi aducă actele care dovedesc că Serge are o afacere serioasă.

Ei bine, va fi interesant de văzut dacă acest individ va veni la ora fixată. Erouard a promis că va aranja ca moartea lui Serge și a Edvannei să rămână secretă, astfel încât Zeldar să nu știe de acest lucru. Deci, în principiu, el ar trebui să vină la mine acum, așa cum am stabilit. Voi putea să descopăr ceva interesant, când îi voi anunța lui Zeldar vestea morții lui Serge, evident dacă va mai veni!

Am impresia, tot așteptând, că aș putea să-mi petrec noaptea, uitându-mă la tavan, fără a găsi cel mai mic răspuns la întrebările ce mă frământă și atunci renunț. Mai bine sting lumina și mă culc.

La orele nouă cei de la recepție mă sună la telefon ca să mă scoale, după cum aranjasem din timp cu ei. Mă ridic, mă întind și mă duc la fereastră. Timpul este urât, cu vânt și ploaie. Servesc în viteză micul dejun, mă îmbrac și-o șterg.

Afară sar într-un taxi și mă duc glonț la hotelul Dieudonne, pentru că vreau s-o întreb pe Geraldine ce s-a mai întâmplat astă-noapte la „Cafeneaua cazacilor”, după ce m-am cărat eu.

Ajuns acolo, am o mică surpriză, când tipul de la recepție mă anunță că Geraldine a părăsit azi-noapte hotelul, cu arme și bagaje cu tot. La orele trei și jumătate, o mașină închiriată a venit să o ia. Băiatul își mai amintește, foarte vag, că domnișoara a plecat parcă spre aeroportul Bourget, dar nu este foarte sigur de lucrul acesta.

Îl mai întreb dacă nu cumva a părăsit hotelul însoțită de cineva - de pildă, domnișoara Rillwater - la care el răspunde că nu, nici vorbă de așa ceva. Ies din hotel și intru într-o cafenea, ca să iau un aperitiv, după cum spun francezii. Afacerea asta începe să devină din ce în ce mai comică, aş putea spune. Iată că acum am pierdut-o pe mica mea Geraldine, deși nu va fi greu de aflat în ce direcție a apucat-o. Faptul că s-a dus la Bourget dovedește, fără tăgadă, că trebuia să prindă un avion și cum, în contextul actual, nu prea sunt multe locuri spre care ea s-ar putea duce, îmi imaginez că este undeva prin Franța sau, hai să zicem, în Anglia.

După ce mi-am băut cafeaua, dau un telefon la hotelul Saint-Anne și întreb dacă domnișoara Rillwater se găsește pe-acolo. Mi se răspunde că da, dar că a cerut în mod special să nu fie trezită până înainte de prânz, deoarece s-a culcat foarte târziu azi-noapte.

Faptul că Juanella este încă la Paris mă face să mă simt mai bine, pentru că sunt sigur că ea știe unde se află Geraldine. De altfel, m-am decis acum să o urmăresc atât de strâns pe Juanella, încât, chiar dacă s-ar transforma în iepuraș, ea să nu poată scăpa de filajul meu.

Am stabilit cu Erouard ca el să întreprindă o supraveghere discretă a apartamentului lui Nakorova, pentru a vedea dacă apare cineva pe-acolo și cred că v-ați dat seama de ce. Dacă Zeldar nu știe că Serge a murit, va veni, în mod cert, să-l caute. Iar dacă știe, atunci va trebui să verse totul din el.

Îl caut pe Erouard la telefon, îi povestesc de plecarea Geraldinei și îl rog să trimită pe cineva la Bourget, pentru a vedea încotro se îndreaptă damicela asta și dacă a plecat singurică, precum și alte amănunte interesante, lucru cu care el este perfect de acord. După asta, îi mai cer să pună pe cineva să supravegheze hotelul Saint-Anne, pentru a nu o scăpa din ochi pe Juanella, iar în caz că demoazela asta iese în oraș, să-mi raporteze unde se duce. Erouard promite că va face tot ce trebuie și remarcă faptul că afacerea începe să devină din ce în ce mai interesantă, la care eu îi replic că nu este chiar așa, pentru că trădătorii din această dramă se lichidează unii pe alții. Erouard mă asigură că lucrurile devin din ce în ce mai ușoare pentru el, ceea ce dovedește că este un tip care are simțul umorului.

Mai întâi, adaugă el, dacă am nevoie și de altceva, nu am decât să-i cer, deoarece prefectul poliției a primit o comunicare din partea ambasadei Statelor Unite ale Americii, prin care se solicită să mi se acorde tot sprijinul necesar în această poveste.

— O să-l pun pe un tip încântător să o supravegheze pe Juanella, îmi spune el. Se numește Briquet și i-am atras atenția să țină în permanență legătura cu tine, mai spune el, în final.

Îi mulțumesc pentru tot și închid. Motivul pentru care m-am apucat să o urmăresc pe Juanella este dat de certitudinea că, într-un fel sau altul, soluția acestui caz îmi va fi oferită de mimoza asta. Dacă aș putea să o fac să-mi ciripească, în mod sigur aș avea un punct bun de plecare în descâlcirea acestei povești încurcate.

Intru din nou în hotel, ca nu cumva să-l scap pe Zeldar când vine. În hol, recepționarul îmi întinde un mesaj de la American Express. Când desfac plicul, văd că este o cablogramă de la bătrânul Perriner, care zice așa:

Referitor la ancheta dumnitale de la Paris. Stop. Dezolat că am provocat deranj, atât dumnitale, cât și F.B.I.-ului. Stop. Situația lui Buddy este excelentă. Stop. Consimt și sunt liniștit în privința căsătoriei lui Geraldine cu Serge. Stop. Mi-a trimis vești. Stop. Stă bine cu sănătatea și va reveni acasă în curând. Stop. Vă rog comunicați aceste lucruri la centru. Stop. Willis T. Perriner. Stop. Sfârșit.

Ei bine, nu găsiți totuși, că, lucrurile încep să devină enervante?

CAPITOLUL 8

INTRĂ ÎN SCENĂ DOMNUL BORG

Urc în camera mea și recitesc cablograma trimisă de bătrânul Perriner și abia acum îmi dau seama, de fapt, de tot ceea ce s-a întâmplat. Mă apuc și dau un telefon la American Express și le dictez o cablogramă urgentă pentru Willis Perriner, în care îl anunț că am primit mesajul său și că sunt încântat de întorsătura pe care au luat-o lucrurile. De asemenea, îi mai torn o gogoasă, conform căreia las baltă toată treaba și o să anunț eu la Washington acest lucru.

După asta, telefonez la ambasada americană și îi rog pe tipii de acolo să vorbească cu marele meu șef de la Washington, pentru a-l informa de urgență în privința cablogramei pe care abia am primit-o și care mi se pare o uriașă gogoasă trântită cu obrăznicie în fața mea. Mai adaug că eu, în orice caz, îmi continui treburile pentru care am fost trimis aici.

Vă închipuiți poate că mesajul bătrânului Perriner m-a umplut de încântare, dar nu este deloc așa, pentru că totul corespunde acum tertipurilor folosite de gangsteri când organizează câte-o răpire. Iată cum devine cazul. Când cineva este răpit, rudele dau fuga și anunță F.B.I.-ul sau poliția despre cele întâmplate și cer ca persoana în cauză să fie găsită cât de repede. După asta, înainte ca forțele de ordine să apuce măcar să înceapă ancheta, aceiași oameni se reped din nou la poliție sau la F.B.I., de data asta ca să-și retragă plângerea. Treaba asta are loc pentru că, între timp, răpitorii le-au trimis obișnuita scrisoare de amenințare, însoțită de nota de plată, la care adaugă politicos că, în cazul în care poliția va intra pe fir, persoana răpită o să pățească ceva nu prea plăcut și că nu o să mai vadă niciodată lumina zilei.

Acum sunt convins că Willis Perriner a primit deja această scrisoare din partea gangsterilor, în care, în mod cert, este amenințat că, dacă suflă o vorbuliță copoilor, nu își va mai vedea niciodată fiul în viață. Perriner e îngrozit și atunci îmi trimite imediat cablograma în chestiune, de unde eu am dedus imediat că, în urmă cu două zile el a primit nota de plată din partea bandei, exact în perioada când eu ajungeam la Paris.

Personal, găsesc că situația este extrem de interesantă și asta pentru că, dacă oamenii lui Nakorova și-au formulat deja cererea de răscumpărare către bătrânul Perriner, iar Serge era destinatarul banilor, băieții vor rămâne

cu buzele umflate, în ceea ce privește partea lor din lovele. La ora actuală, pe săracul Nakorova nu-l mai interesează mărunțișurile astea pământești...

Îmi ofer drept răsplată pentru acest intens exercițiu de gândire o țigară și obișnuita mea porție de whisky nebotezat. Mă simt un pic stânjenit, deoarece lucrurile au început, ușor-ușor, să se urnească din loc.

Chiar în acest moment sună telefonul. E recepția hotelului, de unde sunt anunțat că un anume domn Zeldar se află jos și își manifestă dorința de a mă vedea. Le răspund să-l trimită sus la mine și închid. Două minute mai târziu, Zeldar intră în camera mea. Nasul său arată mai agresiv ca niciodată, dar tipul e surâzător, ca și cum i-ar face o reală plăcere să mă vadă. Sub braț poartă o servietă voluminoasă, care are aerul de a fi burdușită cu terfeloeage.

— Sunteți foarte punctual, domnule Zeldar, observ eu, dar unde este contele? Credeam că veți veni împreună!

Își lasă jos servieta și-și scoate pardesiul, după care înalță din umeri:

— Nu știu ce s-ar fi putut întâmpla cu Serge, îmi spune. Am trecut pe la el înainte de a veni aici. Am sunat la ușă de mai multe ori și nu mi-a răspuns nimeni, așa că mi-am închipuit că a venit direct la dumneavoastră.

— Ei bine, vedeți că nu este încă aici. Dar să trecem la altceva. Domnule Zeldar, ar fi mai bine pentru toată lumea să jucăm cu cărțile pe față, mai ales că acum suntem numai noi doi. Dacă mă minți, să știi că poți intra la ananghie și încă foarte rău, îi mai spun eu, arborând un surâs larg de băiat bun, după care continuu:

— La urma urmei, eu nu sunt deloc mulțumit de acest domn Serge Nakorova și cred că tipul este, la urma urmei, un pic farseur. Lucrul acesta mă face. În mod natural, să mă îndoiesc și de prietenii lui. Și, dat fiind că el te consideră unul dintre ei...

Las fraza în suspensie timp de o secundă, după care termin:

— N-aș vrea să fiu grosolan, domnule Zeldar, dar vreau să fiu sigur că înțelegi în ce stare de spirit mă aflu la ora actuală.

Îi ofer o țigară și îi dau și foc, după care el se așează, agitându-și mâinile ca pentru a protesta.

— Aș vrea să mă credeți, domnule Caution, că tot ceea ce se întâmplă pe aici este destul de misterios pentru mine. Îl cunosc de foarte mult timp pe Serge și pot să vă spun că niciodată persoana lui nu mi-a lăsat vreo impresie proastă, în vreun fel sau altul. Îmi doream mult să vă pot dovedi în această dimineață, cu Serge alături, că el este un om de afaceri cu ținută morală

desăvârșită, aflat mai presus de orice bănuială cum că ar fi amestecat în această poveste cu răpiri, despre care mi-ați vorbit aseară.

— Cu atât mai bine, domnule Zeldar, este extrem de reconfortant să auzi astfel de lucruri plăcute. Spune-mi, atunci, ce crezi despre Edvanne Nakorova?

El înălță un pic din umeri.

— Vă referiți la sora lui Serge? Găsesc că este o tânără absolut fermecătoare - poate puțin cam capricioasă și înclinată să se îndrăgostească prea ușor.

Mă apucă râsul când aud toate astea.

— Deci ai pretenția să mă convingi că habar n-ai că ea este, de fapt, soția lui Serge?

La asta, ridică mirat ochii către mine.

— Dar întotdeauna am crezut că este soră-sa, susține el cu încăpățănare.

— Ei bine, să știi că nu-i deloc așa. Edvanne nu este rusoaică, ci franțuzoaică, dar vorbește curent rusește.

Nu crâcnește deloc auzind toate astea, iar eu atac în continuare.

— Spune-mi, te rog, în ce situație te-ai afla dumneata, dacă Nakorova s-ar hotărî brusc să-și întrerupă total afacerile?

— Cred că nu înțeleg prea bine ce vreți să spuneți domnule Caution, face tipul. Ce vreți să spuneți cu asta?

Hohotesc din nou.

— Că Serge a abandonat afacerile pentru totdeauna, deoarece a dat colțul. Cineva l-a otrăvit în cursul nopții. Bun, poți acum să-mi spui în ce situație se află afacerile lui?

Mă privește tâmp, cu gura larg căscată.

— Din acest motiv foarte simplu nu a putut să răspundă mai devreme la sonerie, îi mai arunc eu, cu un surâs răutăcios.

Zeldar mă privește fără a-mi răspunde, după care ia de jos servieta lui din piele și o desface. Tot examinându-l atent, constat că o parte dintre degetele mâinii stângi sunt țepene și că nu poate să le îndoaie complet. Sunt probabil paralizate și bănuiesc că tipul ăsta a primit odată un glonț în plin pumn, iar nervii degetelor au fost secționați.

După câteva secunde, rupe tăcerea:

— În principiu, s-ar părea că întâlnirea noastră este lipsită de utilitate, după cele ce mi-ați spus mai înainte.

Tind să cred că flăcăul ăsta nu joacă teatru în fața mea și se pare că este într-adevăr stupefiat de ceea ce a auzit de la mine. Aproape că se poate vedea că încearcă să-și pună creierul în funcțiune, pentru a înțelege ce se petrece în jurul lui.

— Ba nu, dacă nu se văd nici un fel de alte inconveniente, putem să discutăm în continuare și în absența lui.

Reflectez timp de o secundă, apoi reiau:

— În ceea ce mă privește și sigur în ceea ce privește poliția franceză, Nakorova era un suspect, iar faptul că el și cu Edvanne au murit, nu schimbă cu nimic atitudinea față de persoana sa. Banda lui lucrează în continuare pentru el și acest lucru mă interesează la ora actuală cel mai mult. Poate că dumneata poți să-mi dai o serie de detalii în privința poziției sociale pe care o ocupă Nakorova, poziție de care erați amândoi atât de mândri?

— Cu cea mai mare plăcere și țin să vă asigur, domnule Caution, că, în ceea ce mă privește, sunt de acord cu orice anchetă asupra tuturor informațiilor pe care vi le voi oferi. Înainte de toate, vă rog să vă uitați puțin la hârtiile astea, mai spune Zeldar și scoate un teanc de acte pe care îl așează pe masă. Mă apuc să le răsfoiesc, în timp ce el își trage un scaun lângă mine și îmi dă explicații pentru fiecare document în parte.

Nu vă mai obosesc cu prea multe amănunte, dar tot ce pot să vă spun în câteva cuvinte este că am văzut un certificat de înmatriculare eliberat în Zürich, pe numele firmei Gloydas, Nakorova și Haal, un act perfect legal. Această firmă, potrivit certificatului, a fost înregistrată în urmă cu doi ani, iar capitalul ei în franci elvețieni echivalează cu circa 200.000 de dolari. De asemenea, îmi pică sub ochi și certificatul de înregistrare al unei sucursale a acestei firme, în orașul olandez Delfzyl.

O serie de borderouri sunt atașate acestor certificate, rezumând foarte clar afacerile derulate de către firmă în perioada ultimelor optsprezece luni și se pare că cifra de afaceri este destul de mare.

Extrasele de cont eliberate de Banca Olandei și de cea a Elveției sunt scoase și ele la iveală de către Zeldar. Ele acoperă o perioadă de timp destul de lungă ca eu să îmi dau seama de aici că firma face parte din categoria celor de mâna întâi.

Totuși, detaliile astea nu dovedesc decât că Nakorova era un tip care câștiga destul de bine și că avea veniturile asigurate de o firmă al cărei copatron era, dar toate astea nu arată că el n-ar fi intenționat să extorcheze

prin șantaj două milioane de dolari de la papă Perriner. Se știe că niciodată pe acest pământ nu ai atâția bani câți vrei...

Îmi scot carnetelul și îmi notez câteva amănunte din toate hârtoagele pe care le văd, după care îl anunț pe Zeldar că, în ceea ce mă privește, totul este O.K.

— Nu uitați, domnule Caution, să verificați tot ceea ce v-ați notat din aceste acte. V-ar veni mai ușor să faceți această treabă dacă apălați la consulatul american și la cel francez din Zürich și din Delfzyl. Nu am nimic de ascuns, mai spune Zeldar, după care coboară puțin vocea:

— Și mai sunt sigur că Serge, nefericitul meu prieten și patron, nu a avut nici el nimic de ascuns.

Îi răspund că mă simt mulțumit de ceea ce am văzut și că îmi pare rău că l-am pus în această situație delicată.

Ridicându-se de pe scaun, Zeldar îmi întinde mâna și-mi spune:

— La revedere, domnule Caution. Poate că ne vom mai întâlni într-o zi.

— Poate că da, de ce, nu, la urma urmei? În așteptarea aceluia moment plăcut, pot să îți mai pun o întrebare, personală, de această dată? Acum câteva minute mă uitam la mâna dumatăle stângă și mi s-a părut că este paralizată. Este din cauza unei răni provocate de gloanțe?

Surâde încurcat.

— Da. Un accident de acum doi ani, pe un poligon de tir. Un nerv a fost atins și nu mai pot folosi o parte dintre degete, dar nu mă afectează prea mult.

Îmi iau atunci o mutră cât se poate de prietenoasă și îi comunic că sunt cât se poate de mulțumit, adăugând cu vocea mea cea mai cordială:

— N-aș vrea să vă rețin mai mult decât trebuie, domnule Zeldar. Mă gândesc că cel mai bun lucru care-l aveți de făcut acum este să mergeți la Siguranță, ca să discutați cu un vechi prieten de-al meu, domnul Felix Erouard. Aș dori să-i comunicați lui numele și adresele celor două firme ale lui Nakorova, pentru că el va putea face verificările necesare mai repede decât mine, iar dacă dânsul spune că totul este O.K., eu voi considera această poveste drept încheiată, în ceea ce privește persoana dumneavoastră.

Zeldar îmi răspunde că acest lucru e foarte drăguț din partea mea și că se va duce mâine dimineață să-l vadă pe Erouard. Îmi mai mulțumește încă o dată, după care își umflă gentoiul și o șterge.

Abia iese el din cameră, că telefonul și încep să zbârnâie. Este Briquet, care mă anunță că Juanella a ieșit din hotelul Saint-Anne în urmă cu un sfert de oră și că se află acum la coafor și-și ondulează părul. Îi mulțumesc și-i amintesc să nu o scape din ochi pe această mimoză, după care mă arunc într-un taxi și mă duc glonț la hotelul Juanellei. Îi arăt receptionerului legitimația de poliție și îi șoptesc că aș vrea să arunc un ochi prin apartamentul doamnei Rillwater, în timpul absenței dânzei.

Tipul este de acord și îmi pasează cheia. Iau ascensorul, deschid ușa și intru în salon. Mă uit prin toate mobilele, căutând un bilețel sau o scrisoare de la Geraldine, trimisă înainte de a pleca spre aeroport, dar nu găsesc nimic, ceea ce nu mă încântă deloc, pentru că Juanella este mult prea șmecheră ca să piardă hârtii importante din buzunare.

Îmi vâr nițel nasul și prin dormitor, unde arunc o privire de ansamblu peste toaletă, secretaire și șemineu, dar nu găsesc nimic interesant. Camera se află într-o ordine perfectă.

Tocmai vreau să mă întorc în salon, când aud un zgomot din direcția camerei de baie, a cărei ușă este întredeschisă. Timp de o clipă cred că este vorba de o cameristă care face curățenie, după care mă hotărâsc și mă duc să văd care-i treaba.

Foarte ușor, ocolesc patul și arunc o privire prin deschizătura ușii. La celălalt capăt al camerei de baie se află un dulăpior pentru medicamente, agățat în perete, iar în fața lui văd o femeie care cotrobăie printre sticlute. Tipa stă cu spatele la mine și încă nu pot să-i văd mutra, dar pot să jur cu mâna pe inimă că silueta ei are ceva extraordinar. Un nu-știu-ce care mă incită să-i văd și fața.

După ce a scos afară din dulap toate sticlutele, tipa se apucă să le examineze pe fiecare în parte, punându-le la loc. pe măsură ce se lămurește despre ce e vorba. De fiecare dată când le pune în raft, este obligată să se întoarcă cu fața în direcția mea. Cu această ocazie, mă văd nevoit să constat că are capul la fel de reușit ca și restul corpului. Tipa are părul negru și un nas mic, bine așezat deasupra unei guri care parcă spune că posesoarea ei are ceea ce se cheamă caracter.

Îmi spun acum că, după ce i-am văzut figura, o voi putea recunoaște oricând și că ar fi păcat să o deranjez din activitatea ei febrilă. Cu o suplețe pe care aș caracteriza-o, fără falsă modestie, drept felină, mă ridic, mă întorc și părăsesc camera și apoi salonul, îndreptându-mă spre scări.

Mă opresc direct la recepție și îl întreb pe băiatul care este acolo dacă a mai urcat cineva în cursul dimineții în apartamentul doamnei Rillwater, dar primesc un răspuns nesatisfăcător. A apărut însă ceva care nu era prevăzut în program, ceea ce este evident, pentru că dacă ușa Juanellei era încuiată cu cheia la venirea mea, e clar că pipița din baie se dotase cu un șperaclu.

Mă întorc la hotelul meu și îmi acord un mic premiu, constând într-o obișnuită porție de patru degete de whisky, după care mă arunc într-un fotoliu și-mi agit un pic creierul, ca să văd dacă mai pot scoate ceva din el.

Până acum, povestea cu cei doi tineri Perriner se încâlcește din ce în ce mai mult. La fiecare cotitură mă așteaptă o nouă posesoare de ochi dulci și tocuri înalte.

Măcar dacă una dintre tipe ar fi fost urâtă, treaba m-ar mai fi răcorit un pic, pentru că eu cred că sunt mult prea multe femei frumoase vârate în această afacere. Sincer vorbind, asta mă cam dă peste cap, deoarece experiența m-a învățat că o singură femeie face o ploaie de tâmpenii. Atunci, printr-o deducție cât se poate de logică, rezultă că mai multe femei frumoase nu pot produce decât cel puțin un veritabil potop...

La orele șapte și jumătate seara, tocmai când eram pe cale să servesc cina, tânărul Briquet vine să mă vadă și să-mi dea raportul. Pentru început îmi povestește că Erouard a aflat unde se găsește Geraldine, fiindcă la Bourget ea a închiriat un avion particular ce pleca spre Anglia, dar evident, nu are habar unde ar fi putut ateriza acesta.

După asta, trecem și o bârfim nițel și pe Juanella. Ieșind de la coafor, ea a colindat întâi prin magazine, după care s-a dus în cartierul Montmarte, la hotelul Mouton, care este o coșmelie nenorocită, după cum reiese din informațiile acestui vrednic flăcău. Briquet îmi mai spune că de mult timp poliția pariziană stă cu ochii pe locanda asta, deoarece este frecventată de diverși tipi din lumea interlopă. Tânărul îmi zice apoi că a văzut-o pe Juanella intrând în hotel și a așteptat-o afară, până și-a terminat tipa treburile și a plecat. După asta a intrat și el înăuntru și l-a luat la întrebări pe patron, care are diverse probleme cu poliția iar asta i-a povestit că Juanella l-a căutat pe un american pe nume Borg, care este un distins oaspete al casei. Se pare că mimoza noastră era cam al dracului de nerăbdătoare să-l întâlnească pe acest individ, dar tipul nu se afla în cameră. Era plecat prin

oraș și lăsase vorba la recepție că se va întoarce pe la unsprezece și jumătate. Atunci tipa noastră i-a spus patronului că o să revină ea ca să stea de vorbă cu prietenul ei american.

În fine, Briquet i-a mai lăsat vorba patronului că, în interesul sănătății lui, cel mai bine ar fi să-și țină gura cât se poate de mult, iar asta a dat asigurări că un pește ar vorbi mai mult decât el.

Îl felicit pe Briquet pentru trebușoara asta. Acum, dacă știu ce vrea de fapt Juanella de la Borg, în mod cert voi apuca să intru pe pista cea bună. Îi mai cer lui Briquet să îl prevină pe Erouard că i l-am trimis pe cap pe amicul Zeldar și că nu e nevoie să ceară informații de la Zürich sau Delfzyl, pentru simplul motiv că, dacă există ceva necurat în afacerile lui Nakorova, treaba este atât de bine camuflată, încât consulii de acolo n-ar face decât să toarne puțin gaz peste foc.

Dacă Zeldar e o lichea și pariez oricând că asta și este, el își va închipui că eu mă mulțumesc cu aceste rapoarte superficiale, iar aici este punctul în care va lua țeapa. Lemmy nu e însă un flăcău așa de fraier, domnu' Zeldar, iar scopul lui este să te adoarmă un pic, pentru ca să-și poată vedea mai bine de treburile lui.

I-am spus deci lui Erouard să nu întreprindă nimic în privința consulilor francezi de la Delfzyl și Zürich, dar să-i spună lui Zeldar că a făcut toate demersurile necesare și că acesta să revină peste două sau trei zile, ca să fie martor la ceea ce se comunică de acolo. Iar când Zeldar va reveni, Erouard îl va anunța că rapoartele sunt cum nu se poate mai bune și că totul este perfect.

După ce l-am dăscălit bine de tot pe junele Briquet, îi ofer un whisky fără sifon, la care el se simte fericit și mă părăsește, ducându-se plin de voieșie pentru a-i raporta lui Erouard. Cât despre mine, ca să mai îmi schimb un pic ideile, mă duc glonț la recepție unde am reperat o frumoasă păpușică blondă, căreia încep să-i torn la ureche o grămadă de prostii.

Tipa râde foarte mult, deși nu cred că pricepe mare lucru din tot ce îi îndrug eu, chestie care n-are mare importanță. Pentru că păpușica asta are dinți foarte frumoși care se văd bine când râde. Are, în plus, un pieptuleț și mai frumos, care nu se vede, dar se ghicește.

Ceasul arată ora unsprezece și un sfert când cobor din taxi în capătul străzii, pentru că m-am hotărât să merg restul drumului pe jos.

Această coșmelie, pompos denumită „Hotel Mouton”, i-ar da fiori de groază oricărui individ mai slab de înger care s-ar rătăci prin împrejurimi. Locul este întunecos ca un mormânt și miroase de parcă romanii lui Iulius Cezar, grăbindu-se să părăsească orașul Lutece, s-au apucat să prepare otravă pe care au vărsat-o aici.

Tot orbecăind, ajung într-un fel de birou unde zace tolănit într-un fotoliu un tip gras și vulgar. Mă legitimez și îi aduc aminte de vizita lui Briquet, după care îi spun că dama cu pricina nu va întârzia să vină și că ar fi bine pentru el să mă ducă într-un loc de unde l-aș putea vedea pe Borg, fără a fi însă văzut de acesta.

Grasul aprobă și zice că totul se va aranja. Borg o va primi pe tipa în camera lui, dar în încăperea alăturată, unde voi sta eu, e făcută o gaură în zid, prin care se poate vedea tot ceea ce se petrece dincolo. Când îl întreb cum se face că are gaura aia în zid, el îmi răspunde că viața e foarte grea și că astăzi sunt necesare mai multe mijloace de a-ți câștiga existența după care mă conduce la etaj, în camera cu pricina. Îmi arată unde e făcută gaura în perete și apoi se cară.

Mă așez pe pat, fumez și încep să cuget adânc la existența ființei umane pe pământ, în general, și la propria-mi existență, în particular. Îmi spun pentru a nu știu câta oară că neîndurătorul destin se folosește de mine în scopuri atât de vulgare, când eu am o natură poetică, la urma urmei. Tocmai când reflectam mai cu foc, aud ușa de dincolo trântindu-se. Îmi lipesc ochiul de gaură, exact în momentul în care tipul aprinde lumina în cameră, iar eu mă ciupesc zdravăn, ca să nu trag un urlet, când văd cine a intrat în încăperea alăturată. Acest domn Borg este un vechi cunoscut de-al meu, pe care nu-l mai văzusem de o lungă bucată de vreme, deși nu mă pot lăuda că îmi era foarte tare dor de el.

Freddy Borg este chiriașul odăii de alături. Același Borg care în '32 l-a răpit pe tânărul Framer, fiind ajutat în această ocupație utilă de Johnny Landera. Mă simt tare ușurat acum, pentru că, în fine, s-a aprins o lumină în capul meu. Am impresia că și acest flăcău e legat, într-un fel sau altul, de răpirea lui Buddy Perriner.

Ușa camerei lui se deschide din nou și intră patronul, care spune câteva cuvinte, la care Borg face semn din cap că da. Tipul se cară și două minute mai târziu, ușa se deschide din nou, iar în încăpere pășește - ghiciți cine -

madam Juanella. Intră și închide ușa în urma ei, iar Borg se așează pe pat și așteaptă. Când îl văd, mi se pare că este o gorilă de treabă, mai ales când râde sau face bancuri.

Juanella începe să-i dea cu gura, iar eu crăp de ciudă în camera mea, pentru că nu pot să aud ce spune. Totuși, după cum dă din mâini ca o bezmetică, pricep că vrea să-l convingă pe maimuțoiul ăsta să facă ceva. Borg însă nu prea pare foarte încântat de propunerea ei și se ridică în picioare. E agitat și gesticulează și el vehement.

După asta, văzând că nu ține figura, dama noastră încearcă altceva. Începe să surâdă mios, își deschide poșeta și scoate un pachet de bancnote, pe care îl flutură în fața lui Borg.

Ochii individului par gata să-i iasă din orbite și se apropie de tipă. Râd de unul singur când îl văd cum arată, pentru că realizez perfect că el speră să o facă pe Juanella să se întindă puțin, semn clar că nu știe cu cine are de-a face. Oricum, tipa are nervii foarte puternici.

Evident că am dreptate, pentru că atunci când taurul ăsta comunal ajunge lângă ea, tipa se ridică și scoate din poșetă o pocnitoare de calibru redus, pe care o proptește cu un gest delicat de burta lui Borg.

Nedumerit de atitudinea necooperantă manifestată de tipă, Borg, ridică din umeri și se dă încet înapoi, așezându-se din nou pe pat. Între timp, Juanella scoate o țigară din poșetă, o aprinde și începe să-i facă din nou propuneri, dar băiatul dă semne că nu prea are chef să fie convins.

Până la urmă, Juanella renunță. Văd, după mutra pe care o arborează, că treaba s-a împuțit rău de tot și că manevra ei nu a reușit. Își strânge pachetul de marafeți, îl îndeasă în poșetă și se duce până în fața ușii, de unde se întoarce din nou și mai spune ceva. Borg face din cap că nu, ea ridică din umeri și iese din cameră, cu un aer descurajat. După ce ușa se închide, îi aud pașii în timp ce se îndepărtează.

Ei, și-acum este rândul meu!

Ies pe coridor în vârful picioarelor și merg până în fața ușii lui Borg, pe care o deschid brusc și dau buzna în interior. Tipul sare de pe patul pe care încă zăcea tolănit și se holbează la mine, cu ochii cât cepele.

— Iisuse, tu ești, Caution? răcnește el și-mi zâmbește cu o gură până la urechi.

Nu spun nimic și mă așez pe un scaun în fața lui.

— Ascultă-mă, Freddy! Tu și cu mine ne cunoaștem de o groază de vreme. Ne-am mai întâlnit de multe ori, în diverse situații, așa că poți să mă

ascuți un pic, pentru că îți voi spune o mică fabulă. Este vorba despre două broscuțe, dintre care una voia să o facă pe cealaltă să vorbească, dar a doua nu accepta deloc. Și atunci, prima broscuță a devenit supărăcioasă și a sărit pe cealaltă.

Îi arunc un surâs tandru și continui:

— Sau poate că știi și singur sfârșitul basmului, Freddy?

Borg ridică din umeri și se întinde din nou pe pat. Trebuie să știți că acest tip nu se intimidează niciodată, pentru că este un dur dintre cei mai duri.

— Mută-ți gândul, îmi aruncă el. Aici nu suntem în America, așa că du-te de aici, băi sticlete. N-am nimic de ciripit iar tu nu mă ai cu nimic la mână, așa că ia-ți valea cât mai repede!

— O.K., malacule, i-o întorc eu. Dacă-i pe-așa, mai bine ieșim împreună, pentru că jos te așteaptă o dubă a poliției. Cobori de bună voie, fără să mai faci gălăgie, sau le spun eu să urce?

Ochii i se bulbucă, gata să-i iasă din cap.

— Ce tot minți acolo? urlă el la mine. Încerci să mă șantajezi și eu...

— Toate astea o să le ciripești la comisariat, Borg, i-o retez eu. Hai, dă-i drumul pe scări sau îi chem aici pe băieți!

Îmi spune ceva de dulce, după care se ridică și se îndreaptă spre ușa. Politicos cum mă știu, îi deschid ușa, ca să poată ieși. Când trece prin fața mea, îi articulez o lovitură, în zona gâtului, atât de tare încât cred că ar fi omorât și un bou. Cade, dar se ridică imediat și-mi expediază un șut pe care, dacă l-aș fi primit, în josul contului meu ar fi scris cu majuscule „lichidat”. Noroc că mă trag într-o parte și apuc scaunul, pe care i-l fac guler, ceea ce-l oprește exact o singură secundă, apoi se reculege și se aruncă din nou spre mine, având un aer de taur înfuriat.

Încearcă să îmi țintească direct picioarele, dar mai iute decât el, îi trag un șut în plin obraz, lucru care-l face să urle cât îl țin plămânii. Încearcă să facă un salt înapoi, dar mă înfig în el și îi mai trag una drept în mijlocul feței, terminând acest mic meniu cu un croșeu în plin stomac. Încearcă și el o lovitură savantă cu piciorul, dar ratează. Profit de ocazie și îi mai trag un șut în gură. Răcnetul lui se aude, cred, până la Washington, după care se încovoiaie, iar eu îi sar în cap.

Toate lucrurile ar fi mers mai bine, dacă individul ăsta nu ar fi mâncat ceapă înainte, pentru că gura lui pute înfiorător și simt cum mă cuprinde amețeala. Îl apuc acum de țeastă și îl izbesc atât de tare de podeaua camerei, încât mi-e teamă, pe moment, că s-ar putea ca mutra lui să perforze

planșeul și să ajungă în camera de la etajul de dedesubt. Se pare că acest tratament uman nu prea-i place, iar reacția sa la el este proastă, în sensul că își îndoiaie genunchii și încearcă să mă lovească în burtă, cu forța cu care ar fi dărâmat un zid. Mă dau un pic înapoi și încep să mi se facă silă de acest individ...

Profită de prilej și se ridică, încercând să-mi plaseze în plină figură o lovitură care ar fi trimis în căruciorul cu roțile o groază de damicele smiorcăite din care numai eu cunosc o mulțime, dar nu mă nimerește, pentru că nu prea mai vede bine ce-i în jur.

În timp ce și eu încerc, la rândul meu, să mă adun într-o formă mai mult sau mai puțin umană, el se agață de chiuvetă, de unde înhață o sticlă plină. Dacă mă lovește cu chestia aia, pot să spun clar adio viață, adio fetele dulci!

În momentul când îndreaptă amenințător sticla plină spre persoana mea, mă las să cad pe spate și îi prind picioarele într-un foarfece japonez, care-l aruncă direct pe jos. Mă ridic într-un cot și, în clipa în care încearcă și el același lucru, îi articulez un pumn în plin obraz, după care, pentru siguranță, mai repet de două ori acest tratament curativ. Apoi mă ridic în picioare și îl salt și pe el. Se clatină rău de tot și are o mutră visătoare.

Mă dau un pas înapoi, îmi aleg o postură convenabilă și îi aplic un narcotic în plină figură. Lovitura este atât de puternică, încât o clipă mă tem că i se va dezlipi capul de trunchi.

Iau și eu acum o mică pauză, căci individul a leșinat nițel. Mă așez pe pat, ca să răsuflu după atâta treabă. Deodată, se aude cineva bătând la ușă. Este patronul, care-l privește aiurit pe Borg și-mi zice:

— Am crezut că m-ați chemat. Mi s-a părut că am auzit soneria...

— Nu, eu și cu amicul meu tocmai am repetat împreună un nou stil de dans. Dar pentru că tot ai venit, ai putea să-mi aduci o sticlă de coniac, țigări și niște pahare.

— Prea bine, încuviințează el. Vin imediat.

Vărs sticla cu apă pe Borg, care deschide ochii și mă privește, după care își pipăie obrazul.

— Ura, bătrâne, îl salut eu. Hai să glumim un pic, poate te mai refaci!

— O să te prind eu într-o zi, șuieră el, și o să vezi ce-o să-ți fac atunci...

Și îmi spune, dându-mi toate detaliile într-un mod foarte deplasat. Și să știți că tipul e cunoscut printre cei din jurul său pentru stilul lui de descriere extrem de dezagreabil.

Mă duc la el, îl apuc de umeri, după care îl trântesc pe jos și îi mai aplic un tratament.

— Odihnește-te un pic, spun eu când termin, pentru că va trebui să ciripești și încă multe. Dacă vorbești, vei primi țigări și o gură de coniac și, în plus, n-o să mă mai amuz, deformându-ți mutra. Dacă nu ești de acord, reluăm ședința. Ei, te-ai hotărât?

Îmi spune că da, după care se aude cineva la ușă. Mă duc și deschid.

Patronul apare în prag cu coniac și țigări, pe care îi spun să le treacă în contul lui Borg.

Îmi torn un pahar plin.

— Și, mie nu? întreabă Borg. Nu-mi dai nimic, pui de lele ce ești?

— Ba da. O să primești ceva, care să te facă să-ți intre bine în cap că nu poți să mi te adresezi în halul ăsta de nepolitețe. Maică-mea a fost o cucoană serioasă și am toate motivele să cred că ea s-a măritat cu taică-meu cu două luni înainte de nașterea mea. Și acum o să mă apuc să-ți mut nasul pe partea cealaltă a căpățânii, drept pedeapsă, pentru vocabularul pe care îți permiți să-l folosești când conversezi cu mine.

— Las-o moartă, face el speriat. Ziceam și eu așa în glumă. Cum s-ar spune, am făcut și eu o figură de stil.

Nu prea știu ce să spun și mă tot întreb dacă nu cumva ultima chestie n-a fost din nou o insultă. Ca să fiu însă cu conștiința împăcată, îi mai ard un pumn, așa, de control, încât leșină pe loc.

Între timp, profit de liniște și mă apuc să mă ocup de sticlă. Când Borg o să se scoale, am să-l ascult vorbind.

CAPITOLUL 9

O ÎNTÂLNIRE AGREABILĂ

Este aproape două dimineața când îmi închei conturile cu junele Borg. Inima mea sângerează de milă pentru bietul băiat, care se deplasase special, sărăcuțul, tocmai până la Paris, ca să încaseze o groază de marafeți ce i se cuveneau, după cum crede el, pentru munca depusă în răpirea lui Buddy Perriner. Și amărâțul, în loc să primească vreun ban, a încasat o țepă de mâna-ntâi.

Înainte de a mă căra, îi țin acestui flăcău un mic discurs în care îl sfătuiesc prietenește să nu se roiască din hotel până când mutra lui nu își va fi recăpătat aparența normală, pentru a nu speria trecătorii de pe stradă, iar când va pleca, să se ducă țință la New York, ținându-și gura față de persoanele din jur, interesate în destăinuirile lui. Îi promit că în cazul în care aud că un singur cuvânt l-a făcut aripioare din orificiul său bucal, înainte ca el să părăsească Franța, voi avea grijă să ajungă să-și petreacă restul zilelor spărgând piatră de caldarâm la închisoarea din Alcatraz.

Mi se pare că ultimul argument îi face o impresie extrem de puternică și nici nu-mi pot închipui cumva că Borg va încerca acum să-mi mai complice existența. Recomandările mele au drept scop să-l împiedice pe acest individ să încerce să-l contacteze pe Nakorova, căci nu vreau să se știe că acesta a dat colțul, deoarece am mirosit că Borg n-a lucrat de unul singur. Borg este un adevărat dur, dar creierașul său un pic cam rahitic. Nakorova nu era fraier și s-a prins de chestiune, punându-l pe gagiul să conducă el toată operațiunea,

Totuși, eu nu l-am întrebat de treburile astea pe Borg, pentru că mai curând s-ar fi lăsat tăiat cu cuțitul decât să-mi spună vreo vorbuliță. Evident că individul e o lepră, dar în niciun caz nu este un turnător. Chiar dacă l-aș fi picat cu ceară, pot să jur că nu aș fi izbutit să smulg ceva de la el.

În orice caz, din momentul în care Borg a găsit posibilitatea să vină aici pentru a încerca să-și ia partea de bani, am tot dreptul să cred că și un altul ar putea proceda în mod identic, exact ce mă interesează.

Îi urez deci bună seara goriloiiului și îi reamintesc de sfatul meu de a nu ieși din hotel decât când se va hotărî să ia vaporul spre casă. Când plec, sigur că l-am convins de ceea ce trebuie să facă în viitorul apropiat, tocmai

se străduia să dea pe gât cele câteva picături de coniac pe care m-am milostivit să i le las pe fundul sticlei.

Ajuns afară, găsesc un taxi liber și mă duc la hotelul Saint-Anne. Portarul de noapte îi trimite o sârmă Juanellei, ca să o întrebe dacă pot să mă înființez la ea în cameră, la care tipa zice că da și că să urc imediat.

Râd în sinea mea, pentru că am impresia că s-ar putea ca damicela asta să aibă nevoie să fie consolată, deoarece nu prea i-au ieșit pasiențele în Montmartre. Când intru în salon, remarc din prima secundă că tipa a cam dat apă la șoricei. Câteva meșe de păr i-au alunecat pe gât - ceea ce, pentru cine o cunoaște, este aproape de necrezut - iar ochii îi sunt încercănați.

— Bună, păpușico, ai moralul la pământ? îi arunc eu din prag, în semn de bun venit. Hai-hai, ia viața așa cum este și primul lucru pe care îl ai de făcut este să-i torni lui Lemmy un pahar cu whisky. Și amintește-ți că, prima dată când vei încerca să-mi mai tragi o țepă, ziua Judecății de Apoi va fi un fel de glumă bună, pe lângă pedeapsa pe care am să ți-o aplic.

Juanella înalță din umeri.

— Nu mai fac nimic, îmi zice moale. M-am lăsat de prostii.

Caută o sticlă și îmi umple un pahar, îmi aduce și o țigară, după care se lasă să cadă sfârșită pe un scaun.

— Deci, draguțul meu, ce vânt te aduce pe la mine? îmi aruncă.

— Am venit să discutăm, frumoaso. Ca să-ți dovedesc însă că nu glumesc deloc, o să-ți spun înainte câteva lucruri. Noaptea asta i-ai făcut o vizită lui Borg, încercând să-l cumperi ca să-ți spună unde este Buddy Perriner, dar flăcăul n-a suflat nimic. De altfel, tipul nici nu știe nimic din toate treburile care s-au mai întâmplat pe urmă.

Auzind asta, Juanella rămâne stană de piatră.

— Eram în camera alăturată, îi explic eu. Acest hotel Mouton face parte din categoria acelor locuri dulci unde sunt găuri în pereți. După ce te-ai topit tu, am avut și eu o mică discuție, la rândul meu, cu Borg, dar argumentele au fost mai puternice decât ale tale.

— Aș vrea să o văd și pe asta, îmi replică ea cu răceală. Sper că măcar l-ai pocnit bine.

— L-am pocnit și l-am răspocnit, dar asta numai pentru că mi-a zis că sunt un bastard.

— Nu mi-am închipuit niciodată că ai putea fi atât de clarvăzător, face ea cu un aer visător. Întotdeauna te-am considerat ca un copil al amorului, ca

să mă exprim așa. Desigur, nu-ți trebuie decât o mică chestie ca asta ca să te apuci să mă faci extraplat, dacă, bineînțeles, ți-ai dori așa ceva.

— Ascultă-mă, scumpeteo. Ești o păpușică foarte drăguță, geometria ta este senzațională și ai un temperament forte...

— Și la ce-mi folosesc lucrurile astea când este vorba de tine? mi-o taie ea, strigând de-a binelea. Ar fi trebuit să fi eschimos la viața ta, pentru că sunt convinsă că niciodată nu ai fi încercat să afli dacă port jartiere sau dacă chiloții mi s-au lipit de fese ori nu. Ai fi fost atât de rece, încât nici nu ai fi avut cum să fii așa de curios.

— Juanella, ești nedreaptă. Știi prea bine că mi-am impus o regulă clară: aceea de a nu amesteca niciodată sentimentele cu problemele profesionale.

— Prostii, ripostează ea. Pentru fiecare dată când problemele tale profesionale te-au împiedicat să-ți faci lipeala cu vreo gagicuță, eu mă angajez să-mi desenez câte trei zvastici pe chiloți și să declar război în Europa, anunță ea, după care își ia un aer bosumflat.

— Eu niciodată nu am noroc, se plânge. De doi ani tot încerc să te seduc, iar pe tine treaba asta te încântă la fel de mult ca și cum picioarele mele ar fi făcute din carton ondulat și niciodată până acum tu nu ai încercat să verifici dacă treaba asta e adevărată sau nu.

Își aprinde o țigară.

— Deci, ce anume nu-ți convine? mă întreabă provocator.

Suflu un colăcel perfect de fum și o privesc prin el.

— Bănuiesc, arunc la întâmplare, că habar n-ai pe unde își petrece timpul prietena ta Geraldine, nu-i așa?

— Așa este. Tot ce știi este că nu mai locuiește la hotelul ei și-mi vine să turbez numai când mă gândesc la treaba asta.

— Și pe mine mă enervează, o aprob eu.

Trag un gât de whisky și suspin.

— Mai sunt pe lume și nopți dintr-astea, în care totul merge de-a-ndoaselea. Mai am o mică surpriză pentru tine: Serge și cu Edvanne au dat împreună colțul. Au murit otrăviți.

Juanella nu zice nimic, ci se duce la măsuța cu băuturi și-și toarnă o porție zdravănă de whisky, după care răbufnește.

— Uneori, îmi aruncă ea cu o voce joasă, mă întreb dacă nu cumva mă consideri cretină. Ce gogoși încerci să-mi plasezi tu aici? Că ăștia doi s-au hotărât dintr-o dată să ne părăsească, pentru a se duce într-o lume mai bună?

— Și totuși, asta este adevărul curat, susțin eu, cu o voce indiferentă.

Juanella se lasă să alunece în fotoliu.

— Care-i treaba aici? Lemmy, spune-mi, te rog ce s-a întâmplat cu ei?

— O groază de lucruri. Noaptea trecută, pe când mă aflam la „Cafeneaua cazacilor”, Edvanne mi-a dat un bilețel, în care îmi scria că vrea să se întâlnească cu mine ca să vorbim. Am impresia că era înspăimântată de ceva îngrozitor. M-am dus la apartamentul ei și am așteptat-o acolo, așa cum îmi propusese. După ce a venit, am ajuns până la urmă să facem un târg. De fapt, ea aproape recunoscuse că Nakorova a fost organizatorul răpirii lui Buddy Perriner.

Mă opresc, îmi dreg glasul și continui:

— După asta, s-a dus să-l caute pe Serge la el acasă, ca să încerce să-l convingă să-mi mărturisească totul. O oră mai târziu, când m-am reîntors ca să discut cu ei, amândoi erau deja morți. Edvanne îl otrăvise pe conte, înainte de a se sinucide, la rândul ei.

Juanella scoate un fluierat de mirare.

— Ce știi despre această femeie? mă întreabă. Și oare de ce să o fi apucat-o așa de brusc dorul de a-și pune singură gâtul în laț?

— Știai că ea era soția lui Serge? o întreb.

— Nu, dar nimic nu mă mai miră acum.

— Ei bine, draga mea, așa stau lucrurile. Edvanne Nakorova era franțuzoaică și era înnebunită după bărbatu-său. În mod sigur el i-a făcut ceva groaznic, de vreme ce ea a ajuns să-l lichideze. Dar ea l-a dat gata pe Serge.

— De ce să fi făcut un asemenea gest? întreabă Juanella.

— Vroia ca Serge să abandoneze afacerea asta cu Perrinerii, dar flăcăul nu a vrut să înțeleagă de vorbă bună. Pe deasupra, și-a mai scos la iveală și pocnitoarea și a amenințat-o pe Edvanne că o curăță, dacă îl mai bate la cap cu treaba asta. Atunci Edvanne l-a otrăvit, după care s-a omorât și ea.

— Dar nu mi-ai spus din ce cauză nu erau de acord, insistă Juanella.

— Pentru că Serge era rus, iar Edvanne era franțuzoaică.

— Ei și? Chestia asta trebuie să se petreacă în rândul tuturor cuplurilor în care soții nu au aceeași naționalitate?

— Nu întotdeauna, Juanella, dar aici este cazul, spun eu și mă ridic ca să-mi mai torn un păhărel.

— Ascultă, iubitel, continui eu, lucrurile încep să se impută și s-ar putea foarte bine să se apropie clipa cea mare, așa că nu mai e cazul să te apuci să bagi și tu tot felul de strâmbe.

— Lemmy, de fapt, ce vrei tu să știi?

— Ei bine, pentru început povestește-mi cum se face că Willis Perriner s-a pus garant pentru tine față de autoritățile federale, astfel încât să poți părăsi teritoriul S.U.A. și de ce ai venit tu aici, fără ca Larvey să știe unde te afli?

— E foarte simplu. Eu vroiam să-i trag țepa lui Larvey, pentru că lucrurile nu mai mergeau cum trebuie între noi. După ce el și cu mine am obținut o suspendare a pedepsei, treburile s-au împuțit rău de tot și tocmai atunci s-a ivit și ocazia ca eu să pot face rost de ceva bani!

Se apleacă în direcția mea și continuă:

— Lemmy, știi pe unde vine în New York barul lui Sam Fremmer?

Îi fac semn că da.

— Ei bine, am trecut de curând într-o noapte pe-acolo și am auzit niște chestii interesante, dar care nu-mi erau adresate. Era acolo Willie Lodz, țepăn de beat, și-i făcea confidențe în gura mare unei puicuțe care îl însoțea. Tocmai se lăuda că în curând, o să se scalde în bani, că o să ducă o viață de nabab și multe alte tâmpenii asemănătoare. Printre altele de același gen, a pronunțat însă și numele lui Borg. Îl știi și tu pe flăcăul ăsta. De câte ori este vorba de o răpire în frumoasa noastră țară, poți să bagi mâna în foc că tipul e amestecat, mai mult sau mai puțin, în afacerea cu pricina. Pentru omul ăsta, răpirile au devenit o veritabilă pasiune, însuși scopul existenței lui.

Pe moment, nu am acordat nici o atenție acestor vorbe, dar, după ce a mai dat pe gât alte câteva păhărele, Lodz a aruncat din el și numele lui Perriner și atunci am priceput totul. Toată lumea din oraș știa că Buddy dispăruse de acasă cam de multă vreme și nu se știa ce s-a întâmplat de data asta cu el. Numai eu știam însă răspunsul, așa că m-am dus la bătrânul Perriner și am stat de vorbă cu el.

— Aha. Și ce i-ai zis?

— De la bun început i-am spus că fiul său a fost răpit și că asta era opera unei bande de tipi foarte duri. În plus, l-am anunțat că și eu îi pot fi de folos și că nu mă interesează decât să scot și eu ceva la toată afacerea asta. I-am mai zis că nu-mi este frică de nimeni și de nimic și că pot să ajung în locuri în care nici păsările cerului nu prea pot ajunge.

— Ei, ei, nu s-ar spune că te dă afară din casă modestia, puicuțo. Iar bătrânul Perriner ce-a zis de toate astea?

— Moșul mi-a vorbit despre Nakorova și mi-a zis că îl bănuia pe Serge de a fi organizatorul din umbră al acestei răpiri. El bănuia, de asemenea, că fiică-sa a plecat la Paris înnebunită din cauza acestui don Juan, care a atras-o după el la Paris. După asta, bătrânul s-a hotărât să mă trimită pe mine pe urmele fie-sii, ca să-i spun ei ce am auzit cu urechile mele la Fremmer's Bar și să încerc să-i deschid un pic ochii, având, în același timp, și grijă ca ea să nu se apuce să facă prostii cu Serge.

— Bănuiesc că tu i-ai spus lui Perriner să nu-mi zică nimic despre toate astea, nu-i așa?

— Exact, micuțul meu. De la început mi-am dat seama că tu o să-mi pui bețe în roate și speram că o să-ți mai domolesc un pic avântul de a descoperi totul. Așa l-aș fi adus mai aproape de nasul tău pe Buddy Perriner și, în plus, mai scoteam și eu niște bani. De altfel, moșul era atât de aiurit, încât a acceptat să facă tot ceea ce i-am zis eu.

Înălță din umeri, după care îmi spune:

— Nici nu mă gândeam că noi doi urma să călătorim pe același vapor. Când te-am văzut, în prima zi a călătoriei, mi-au venit toți dracii. I-am trimis o radiogramă Geraldinei, în care îi aminteam că sunt în drum spre ea, că vin trimisă din partea tatălui ei și că, dacă dorește să comunice cu mine, să-și semneze mesajele așa: „Prietena ta”. Treaba asta o aranjasem pentru cazul în care tu izbuteai să pui mâna pe radiograme.

— Ai avut ceva tupeu, frumoasa, mea. Să știi că putea să te coste foarte scump faptul că ai încercat să mă oprești. În fine, acum îmi ești mult mai utilă decât înainte și nu mai pot spune că-mi stai în drum. Ia zi-mi, știi cumva cine a luat parte la răpirea propriu-zisă și cine mai e vârat în toată această istorie?

— Sunt trei tipi, răspunde ea. Borg, Willie Lodz și o doamnă pe care n-am mai văzut-o niciodată în viața mea. O tipă clasa întâi, să știi. Ca să-l duci de nas pe Buddy, cel mai ușor era să-i arunci o fată în brațe. Se îndrăgostea mereu de orice pipiță care îi ieșea în cale, cu condiția ca respectiva să aibă ochii dulci și să fie bine făcută. Dama asta a fost aleasă special ca să-l atragă pe Buddy în locul în care l-au imbarcat. În fond, treaba a mers foarte ușor pentru ei.

— Poți să-mi spui, te rog, cum arată persoana asta? o întreb.

Dă din cap că nu.

— De ce? întreabă ea. E important?

— Nu știu încă, dar mi-ar veni să râd dacă ar fi aceeași cu tipa care cotrobăia de zor azi-dimineață la tine în apartament.

Juanella mă privește buimăcită.

— Da, întăresc eu. Azi-dimineață, când tu erai la coafor, ți-am făcut o mică vizită confidențială. Vroiam să verific dacă nu cumva Geraldine îți trimisese aici vreun bilețel oarecare, care mi-ar fi indicat locul unde se afla ea acum.

Juanella nu prea pare mulțumită de aerul meu încântat.

— În timp ce mă uitam și eu prin camera ta, am auzit o serie de zgomote venind din baie. Ușa era întredeschisă așa că m-am uitat înăuntru prin deschizătură și am văzut o tipă strașnică, ce răscolea de zor dulăpiorul tău cu medicamente. N-am idee ce căuta, așa că m-am retras discret. De aia mă tot întreb dacă nu cumva era dama de care-mi vorbești tu și care a lucrat cu Borg și cu Lodz.

— Dar ce motiv ar fi avut ea să vină la Paris?

— Același ca și Borg; ca să-și ia partea din răscumpărare, deoarece Nakorova nu putea să îl plătească, atâta vreme cât nu încasase niciun ban sau poate, pur și simplu, le-a tras țepa. În orice caz, dacă Borg a venit la Paris, nu văd niciun motiv ca ceilalți să nu fi procedat la fel.

— Asta cam așa este, încuviințează Juanella.

— De acum, Juanella, zic eu, va trebui să joci cum îți cânt eu.

— De acord cu tine. Ce trebuie să fac?

— Aș vrea să mă ocup un pic de Zeldar. Mi se pare că și el este legat de afacerea Perriner, dar nu sunt încă foarte sigur de lucrul ăsta. Știi cumva adresa lui din Paris?

— Da. Alaltăieri seara, când pleca de la „Cafeneaua Cazacilor”, a pomenit de faptul că locuiește într-un apartament din blocul Miramar, de pe rue de la Paix.

Mă uit la ceas.

— O.K. Iată ce ai tu de făcut. Acum e trei fără douăzeci. La trei și un sfert, dai un telefon la Miramar și ceri să-ți facă legătura cu apartamentul lui Zeldar. Îi spui personal că ai mare nevoie să te întâlnești cu el și că trebuie să-i comunici ceva important. Zi-i să vină imediat la tine, pentru că prezența lui aici este indispensabilă. Pe la patru fără un sfert, el va fi aici. Între timp, eu voi intra la Grand Hotel, ca să fiu aproape de locuința lui și voi aștepta un telefon din partea ta. Dacă se decide să vină la tine, mă anunți imediat.

— Bun. Dacă vine, ce trebuie să-i spun?

— Orice, nu mă interesează. Povestește-i, de pildă, că Geraldine a dispărut și că treaba asta te scoate din minți. Spune-i ceva și despre Serge și Edvanne, însă fi atentă să nu te scapi cumva și să-i arăți că știi că Nakorova este mort. Lasă-l să creadă că tu ești din gașca lui Borg și că ești și tu vârată în răpirea lui Boddy. Este interesant de urmărit modul cum va reacționa el. În orice caz, cel mai important lucru este să-l ții de vorbă aici cât mai mult timp, ai priceput?

Îmi spune că da și, când dau să plec, îmi zice:

— Ei, Lemmy! Ce câștig eu că-ți servesc drept asistentă? Nu știi să dai la plecare bună seara, ca un om bine-crescut?

Mă întorc spre ea și o îmbrățișez, iar ea își încolăcește brațele în jurul gâtului meu și îmi oferă gura cu buzele fremătânde. Tot ce pot să vă spun este că păpușica asta are pasiunea răzbunării!

Când îmi dezlipesc buzele de ale ei, se produce un zgomot ca cel făcut când ridici o ventuză de pe pieptul lui bunicu-meu, atunci când e răcit.

Juanella îmi spune cu o voce slabă:

— Iubitule, tu ai ceva care este numai al tău. Deși ești la fel de rece ca și cum te-ai fi născut la Polul Sud, ai o tehnică extraordinară.

Își îndreaptă câteva șuvițe de păr, după care îmi zice:

— Să nu-ți faci nici-o grijă, micuțule, îl voi reține aici pe Zeldar cât voi putea de mult, chiar dacă va trebui să execut un număr de dans pentru treaba asta. O să vezi că pot să fac orice pentru tine, chiar dacă îmi sfărâmi inima. Hai, du-te odată, Cassanova ce ești!

Ajuns la hotel, primul lucru pe care-l fac este să mă întind așa pe pat, așteptând. După nici cinci minute, telefonul începe să sune. Când mă uit la ceas, constat că e trei fără cinci.

— Hello, Lemmy, îmi spune Juanella. Zeldar e în drum spre mine, dar vreau să știu precis ce trebuie să-i spun când ajunge aici.

— Spune-i ce ne-am înțeles și fă-l să stea la tine măcar o jumătate de oră.

— Ce chestie! Mi-e și frică. Crezi oare că va încerca să mă violeze?

— Ei și? Nu-i prima oară când un flăcău încearcă să-ți aplice acest tratament și primește, drept răsplată, o pereche de palme peste față, îi spun eu în glumă.

Redevin apoi serios și adaug:

— Ce ți-a spus Zeldar?

— Avea un ton al dracului de bănuitor și m-a întrebat ce tâmpenie mă mai obsedează la ora asta. Atunci i-am spus că Geraldine a dispărut și că

sunt înnebunită din cauza asta. I-am mai îndrugat că eu cred că fata a șters-o cu Serge și că a dispărut și soră-sa, Edvanne, și c-o să anunț poliția pe chestia asta. Până la urmă cred că treaba cu poliția l-a convins și mi-a zis că va veni cât va putea de repede și că să nu fac nimic până nu vorbește el cu mine.

— Bravo, îi spun. Acum nu-ți mai rămâne decât să joci în fața lui marea scenă a disperării, cu o mare risipă de lacrimi și suspine. Asta-i un lucru la care te pricepi foarte bine, porumbița mea.

— A, da? Și ce-o să faci pentru mine, dacă-ți fac acest serviciu?

— O să-ți cumpăr o cutie cu bomboane de mentă, atunci când va fi ziua ta, îi răspund dulce.

Râde amuzată, după care-mi zice

— N-ai nici-o grijă, micuțule. Va veni și ziua în care nu o să mai fi tu atât de sigur pe tine și o să vezi atunci ce-o să-ți fac eu.

— Ce-o să-mi faci, dulceață mică? o întreb.

Îmi povestește cu lux de amănunte ce-mi va face, dar nu vi le mai înșir aici, pentru că nu este locul și nici timpul potrivit pentru așa ceva.

***.

După ce îi urez Juanellei mult succes, închid și cobor scările în mare viteză, îndreptându-mă spre blocul Miramar. Înainte de a intra în scară, mă uit puțin în preajma. Un bloc obișnuit, cu apartamente mobilate.

Sun și ușa de la intrarea în holul blocului se deschide. Urc pe scară, uitându-mă la fiecare etaj la toate ușile pe care le văd. Pe fiecare dintre acestea se află o carte de vizită cu numele proprietarului. Ajuns în fața apartamentului lui Zeldar, constat cu încântare că broasca acestuia este simplă și o forțez în câteva secunde.

Intru, încui ușa în urma mea, după care aprind lumina și fac un mic tur de orizont prin apartament. Înăuntru nu este nimeni. Locuința are patru camere, dintre care două sunt folosite ca birou și, respectiv, salon.

În birou arunc o privire pe hârtiile înșirate la întâmplare pe o masă mare. Sunt diverse rapoarte referitoare la operațiunile făcute de firma Gloydas, Nakorova și Haal. Avize de expediție, rapoarte financiare etc... Totul are un aer perfect nevinovat și se pare că firma este axată, în principal, pe afaceri cu whisky de diverse proveniențe, care este apoi exportat în portul Delfzyl, unde este sucursala din Olanda.

Răscolesc un pic și prin celelalte camere, dar nu găsesc nimic revelator. În concluzie, sau Zeldar chiar nu știe nimic despre învârtelile lui Nakorova, sau este un șmecher care știe cum să-și ascundă hârtiile astfel încât nimeni să nu poată să i le găsească.

Treaba asta nu-mi vine deloc la socoteală, pentru că eu am avut un presentiment că aici se mai găsește ceva. Ceva care m-ar duce pe pista cea bună, dar uite că presentimentul a fost fals.

După ce accept, în fine, această crudă realitate, mă hotărâsc să-mi iau tălpășița. Sting luminile în toate camerele și tocmai când mă îndrept spre ușa de la intrare, soneria începe să țârâie. Bag mâna sub haină ca să-mi scot pistolul, dar imediat alung această idee, pentru că-mi dau seama că vizitatorul nu poate fi în niciun caz Zeldar. Și asta pentru că, în primul rând, Juanella l-ar fi ținut mult mai mult timp pe acesta la ea acasă, iar în al doilea rând, el n-ar fi sunat, ci ar fi deschis ușa cu cheia lui.

O.K. Să vedem atunci cine poate fi.

Îmi dau jos pălăria și pardesiul, pe care le așez cu grijă în cuier, îmi lipesc o țigară aprinsă de colțul gurii, ca un tip care este de-al casei, după care deschid ușa foarte liniștit.

Un malac cu o figură nasoală stă proptit în prag. Gura sa schițează un surâs rău, iar în mâna dreaptă ține un revolver barosan. Pare a fi un tip hotărât în tot ceea ce face.

— Salut, îmi zice el. Fă-mi și mie un pic de loc, ca să pot intra. Nu te mai deranja să închizi ușa, că am eu grijă de asta și nu face bancuri proaste, pentru că s-ar putea să o iei pe coajă urât de tot.

Îi mulțumesc pentru amabilitate și fac tot ce îmi spune. Tipul închide ușa în urma lui și mă împinge în salon. Pipăie apoi zidul prin întuneric și, găsind întrerupătorul, aprinde lumina.

— Spune-mi, bătrâne, îl întreb eu, ești sigur că nu cumva ai greșit ușa și că ăsta-i apartamentul pe care-l cauți, pentru că eu, cel puțin, nu țin minte să te mai fi văzut vreodată.

Își aruncă pălăria pe un scaun, dar își menține în continuare pușcociul îndreptat către mine.

— Așa, face el. Totu-i în regulă acum. Mă numesc Lodz, Willie Lodz și n-o să mă mai mișc de aici până când nu-l văd pe Nakorova și nu-mi încasez partea mea de o sută de mii de dolari. Iar dacă nu-mi primesc mai repede lovelele, cuiva o să-i vină puțină greață de la stomac și o să-i fie foarte rău. Ai priceput?

CAPITOLUL 10

O SĂ MEARGĂ!

Stau în mijlocul salonului lui Zeldar și mă holbez la Lodz. Poate că nu mă credeți, dar în sinea mea jubilez și nu mi-aș schimba locul pentru nimic în lume, pentru că acum am dovada că presentimentul meu era corect. Știam eu că voi găsi ceva la Zeldar, iar acel ceva este chiar Willie Lodz.

— Așează-te undeva, să nu obosești, îmi spune el cu amabilitate.

Ia apoi o sticlă de whisky și-și toarnă o porție zdravănă. Încă își mai ține îndreptată pocnitoarea spre burta mea, dar nu mai pare așa de nervos ca la început, și asta probabil pentru că-și închipuie că eu sunt unul de-al casei. De altfel, el habar n-are că Lugerul meu stă cuminte în tocul de sub haină, gata oricând să fie folosit, lucru care-mi produce o senzație stranie de reconfortare.

Se duce până-n fața șemineului și mă fixează de acolo cu privirea, cu un aer foarte mulțumit de el însuși.

— Tu ești Zeldar? mă întrebă.

Îi spun că nu, dar că sunt secretarul particular al acestuia.

Râde.

— Atunci totul e perfect. Unde-i Zeldar?

— Vine imediat, mint eu.

Îl întreb dacă am voie să fumez. Fac treaba cu fumatul ca să-l obișnuiesc să mă vadă agitându-mi mereu mâinile.

— Desigur, aprobă el cu mărinimie.

Îmi scot tabachera din buzunarul interior al hainei și îmi aprind o țigară, fără a repune tabachera la locul ei. Fac apoi o mică jonglerie cu ea: o arunc în sus și o prind la loc cu mâna dreaptă, cu un aer, cum s-ar zice, absorbit de situație.

După asta mă adresez individului:

— Fără îndoială că Zeldar nu va fi prea încântat să te întâlnească, mai ales dacă te va vedea cu pușcociul ăsta în mână.

— A, da? Porcul ăla, puiul ăla de lele...

— Ascultă, Lodz, spun eu, ca și cum aș fi șocat de insultele adresate lui Zeldar. Nu crezi că exagerezi un pic? Zeldar nu a făcut nicio porcărie nimănui până acum, cel puțin de când îl cunosc eu.

— Nu? În orice caz, cineva m-a tras în piept, iar dacă ești și tu vârat în toată treaba asta, să știi că n-o să-ți fie prea ușor.

— Dar până la urmă, ce naiba ți-a făcut Zeldar, de ești atât de pornit împotriva lui? întreb eu și, pentru a-i dovedi că sunt la curent cu afacerea Perriner, adaug:

— Nakorova n-a putut să-ți dea banii pe care ți-i promisese?

Nu răspunde imediat, ci se întoarce și scuipă în șemineu.

— Zeldar știa foarte bine că Nakorova nu mi-a dat niciun sfanț și că ticălosul ăsta de rusnac m-a tras pe sfoară. Convenisem cu el să fiu plătit la New York, dar el nu a mai apărut niciodată pe acolo. După toată bătaia de cap pe care ne-a adus-o mie, lui Borg și puicutei răpirea lui Buddy Perriner și urcatul lui pe vapor, ne trezim cu buzele umflate! Când se termină toată treaba, ce aflăm noi? Că Nakorova și-a făcut valiza și a șters-o frumușel la Paris. Tot ce am primit de la el este o scrisoare nenorocită, așa că acum vezi și tu de ce mă aflu aici.

La rândul meu, mă ocup cu fabricatul de colăcei de fum, ceea ce îmi oferă timp să reflectez. După câteva secunde, îl întreb:

— Și l-ai găsit până la urmă? Ce ți-a zis?

— Nu l-am văzut și nici nu l-am găsit. Cred că nu vrea să se mai întoarcă cu mine, răspunde Lodz.

Mai flegmează o dată în șemineu, după care reia:

— Ieri seară am reușit să aflu unde-și are cuibușorul, dar n-am vrut să mă duc la el, întrucât mi-era frică să nu mai fie și alții pe-acolo. Vroiam să-l conving să vină la mine și i-aș fi ars câteva pe ceafă cu crosa pistolului. De-aia i-am și telefonat, dar mi-a răspuns o tipesă.

Încuviințez dând din cap, gândindu-mă că probabil răspunsese Edvanne.

— Cam pe la ce oră? îl întreb.

— Către orele două și jumătate de dimineață. Am întrebat dacă domnul conte Nakorova este acolo și mi-a zis că nu și că nici nu va mai reveni vreodată. I-am spus cine sunt și am întrebat dacă nu-mi fusese lăsat vreun mesaj sau ceva asemănător din partea lui. Tipa a zis că da, că Nakorova mă trimite la individul ăsta, Zeldar, care urmează să mă plătească și tot ea mi-a dat și adresa lui.

În sinea mea râd de mă prăpădesc. După ce l-a curățat pe Serge, înainte de a se otrăvi, Edvanne s-a mai gândit să-i facă un pustiu de bine și amicului Zeldar, trimițându-i-l pe Lodz pe cap.

Pe toată durata acestei conversației, eu stau așezat și nu încetez deloc să mă joc cu tabachera

— Ascultă, bătrâne, îi spun eu lui Lodz, am impresia că te înșeli în ceea ce-l privește pe Zeldar. Nu este genul de om care să provoace necazuri și sunt convins că-ți va da partea ta de bani. Dacă e vreun șmecher vârat în toată această combinație, atunci asta e Nakorova, în mod cert. Aș putea paria că numai rusnacul a încercat să-ți ia banii, pentru că Zeldar, după cum îl cunosc eu, e un tip corect până în vârful unghiilor. Sunt sigur că îndată ce vine, îți va da banii și vei fi mulțumit.

Acest mic discurs îi face o reală plăcere lui Lodz și remarc o ușoară destindere pe fața sa. În acest moment, țigara mea este pe sfârșite. Arunc chiștocul, îmi deschid tabachera și scot altă țigară, pe care mi-o aprind. Mă ridic apoi de la locul meu și îi ofer și lui Lodz să se servească. Apucă o țigară cu mâna stângă, în timp ce eu închid tabachera. În clipa când el își duce țigara la buze, mă prefac că îmi bag tabachera în buzunarul interior al hainei. În momentul în care mâna mea a pătruns sub haină, las să cadă tabachera și apuc Lugerul. Dreapta lui Lodz, cu care ține pocnitoarea, îi atârna în jos. Tocmai își vâra țigara între buze când vede Lugerul meu ieșind din haină. Încearcă imediat să-și ridice mâna dreaptă, dar îi trag un picior puternic și îl pocnesc peste braț, în timp ce cu crosa îl croiesc bine peste ceafă. Nu mai apucă să zică nici păs și cade de parcă l-ar fi lovit trăsnetul.

Mă duc la telefon și îl caut pe Erouard la el acasă. Aparatul sună în gol destulă vreme, dar până la urmă cineva ridică receptorul și o voce adormită îmi răspunde.

— Bună, Erouard! Caution la aparat. Vreau să-ți vorbesc scurt și repede, fără a fi întrerupt, pentru că sunt în rahat până-n gât.

Îi povestesc pe scurt tot ce s-a întâmplat și îi cer să trimită pe cineva aici ca să-l ridice pe Lodz și să-l ducă la poliție. Apoi, trebuie ca cel puțin doi oameni să rămână în apartament și să aștepte întoarcerea lui Zeldar, ca să-l salte și pe asta, când apare pe aici. Trebuie să-l aresteze sub orice motiv, dar ideea este să-l țină cât mai mult închis, până când o să mai dau eu vești.

Erouard zice că totul este O.K., după care adaugă că l-am amuzat cu toate aceste știri iar eu râd în aparat.

— Te cred! Să vedem dacă ai fi fost tu în locul meu cum râdeai!

După asta îl rog să sune la aeroportul Bourget, ca să rețină un avion gata de zbor, iar pilotul să aibă documentele vizate, ca să poată decola de îndată

ce ajung eu acolo, la care el promite că se va ocupa de tot.

Îl mai anunț apoi că, în mod sigur, va veni să-l vadă din partea mea o tipesă pe nume Juanella Rillwater și că ea e cea urmărită de Briquet. Tipa lucrează acum pentru noi și îi va transmite o serie de instrucțiuni din partea mea, iar eu îi recomand lui să-i ofere tot sprijinul necesar pentru a rezolva o trebușoară pe care i-am încredințat-o.

Erouard mă asigură că va face ce i-am cerut, după care mai glumește un pic și-mi spune că metodele mele de lucru sunt încântătoare, ba poate chiar unice, în felul lor.

Îi mai spun că atunci când ne vom întâlni, o să-i povestesc o chestie care-l va face să ciulească urechile într-atât de tare, încât va fi obligat să și le lege cu o sforicică, ca să nu se mai miște, după care închid.

Lodz încă mai este dus în lumea viselor. Profit de ocazie ca să-l cotrobăiesc prin buzunare și găsesc un portofel și niște scrisori, pe care le mut la mine, o dată cu revolverul lui.

Tai apoi firul telefonului și îi smulg golanului eșarfa de la gât, după care-l fac balot și părăsesc scena în cea mai mare, viteză.

Este aproape ora cinci când ajung din nou la hotelul Saint-Anne. Juanella cascadează din rășputeri, dar arată trăsnet, îmbrăcată doar într-un neglijeu de mătase chinezească.

Începe să-mi vorbească, dar o rog să se oprească și să-mi toarne ceva de băut, pentru că acum trebuie să mă concentrez un pic, când mă voi apuca să citesc scrisorile.

Îmi întinde bosumflată un pahar mare cu whisky și se lungește pe canapea, iar eu mă apuc să frunzăresc hârtiile pe care i le-am confiscat lui Lodz. Între ele se află una care merită osteneala de a fi descifrată.

Dragă amice,

N-are niciun sens să-ți faci sânge rău, fiindcă totul merge ca pe roate la Paris. Când rezultatul va fi obținut, amândoi ne vom umple de bani. Ai răbdare și spune-i amicei tale același lucru, pentru că, în curând, ea își va permite să poarte diamante.

Posibilitatea unei țepe - cum faci tu aluzie într-un mod atât de grosolan - este exclusă din start, deoarece asociații mei se află și ei aici. Chiar în

cazul în care situația de aici ar putea să devină extrem de dificilă, asociații mei mai dispun de o sucursală la Londra, care poate îndeplini cu succes rolul acesteia.

Vezi deci că toate lucrurile sunt bune și frumoase și să știi că ideea ta, precum că tânărul nostru prieten nu va ceda deloc, nu are nicio bază. Chiar în cazul în care nu s-ar teme deloc de moarte, a doua răsucire de șurub îl va obliga, până la urmă, să cedeze presiunilor noastre.

Dacă tu vrei neapărat să vii aici, fă-o. Putem să ne întâlnim ca să discutăm, dar fii prudent. Singurul lucru care mă preocupă este Edvanne și știi la fel de bine ca și mine din ce cauză. Dacă apari pe aici, nu vorbi în fața ei de treaba cu America. Ia-o cu tine și pe delicioasa ta prietenă; în mod cert, ar îndoi și cea mai dură inimă.

Serge.

Am surâs după ce am terminat ce citit. În fine, încep și eu mai înțeleg câte ceva. Scrisoarea asta, adresată de către Nakorova banditului de Lodz, îi parvenise astuia când tipul începuse să cadă pe gânduri cu privire la partea lui de lovele și-mi lămurește mie o groază de chestii.

Un chelner ne aduce cafeaua comandată de Juanella, care o toarnă în cești, apoi ne aprindem câte o țigară. Îi spun să se țină bine în scaunul ei și să mă asculte cu cea mai mare atenție.

— Iată programul, zic eu. Voi părăsi Parisul în mare viteză și mă voi pierde în ceață, iar tu va trebui să faci tot ceea ce-ți zic eu, altfel va fi nevoie să-ți comanzi o rochie neagră și vei asista la funeraliile mele.

— Și de ce nu, mă rog? mă înțeapă ea.

— Pentru că, în acest caz, o să începi să plângi și or să ți se înroșească ochii, îi răspund eu, tot pe același ton de glumă. Totuși, cu un pic de noroc, mă voi întoarce în patru sau cinci zile, și o să aduc vești bune pentru toată lumea. Iată cum văd eu acum întreaga poveste:

Serge Nakorova nu era el marele creier al afacerii cu pricina, ci doar omul lui Zeldar. Țsta este tipul care avea în mână toți așii, în timp ce Lodz și ceilalți habar n-aveau de nimic.

Când Serge a părăsit New York-ul pentru a reveni la Paris, el știa prea bine că Geraldine, care era înnebunită după el, va veni să-l caute. Intră apoi pe fir Rodney Wilks, care descoperă planul întregii bande și află că eu sunt în drum spre el. Între timp, Serge primește ordinul de a se debarasa de Wilks, sub amenințarea că altfel nu-și va primi partea sa din pradă.

În acest mod simplu, Serge este dus de nas, deoarece el primise vești de la Lodz, care își reclama partea din pradă, iar contele nu are o para chioară ca să-i dea ăstuia să tacă din gură. Atunci Serge încercă să-l potolească pe Lodz, trimițându-i scrisoarea de față, în timp ce Lodz îi răspunde în stilul său - îi trimite puicuța care nu știe ce tot cotrobăia la tine în baie.

Între timp, Edvanne îl curăță pe iubitul ei Serge. De ce a procedat ea așa? De la început știse și ea că Serge este implicat în răpirea lui Buddy, deci nu ăsta e motivul pentru care ea îl lichidează.

Și acum o să-ți spun eu din ce cauză a făcut-o. Serge a dispărut de pe scenă pentru că trebuia împiedicat să mai facă ceva. Edvanne se prinsese că e ceva necurat în spatele întregii afaceri cu răpirea și ea a descoperit, cred, acest lucru.

— O.K., Sherlock Holmes. Perfect. Edvanne descoperă ceva în spatele acestei răpiri, dar de ce se sinucide după aia? Pentru că nu l-a turnat pe Serge? Dacă ar fi procedat așa, ai fi avut toate circumstanțele atenuante față de ea și astfel ar fi putut scăpa.

— Bine gândit, Juanella, îi răspund. Chiar asta-i treaba care mă enerva, dar acum știu răspunsul. Edvanne l-a curățat pe Serge pentru că știa că nu va mai putea opri mecanismul pus în mișcare de el și cu Zeldar.

Juanella ridică din umeri.

— Cred că sunt proastă, pentru că nu înțeleg nimic niciodată.

— Pune-ți creierii în funcțiune, Juanella. Spune-mi, de ce unii oameni îi răpesc pe alții?

— Pentru răscumpărare, evident, îmi răspunde.

— O.K. Dar ce s-a întâmplat în cazul ăsta? Răpirea lui Buddy Perriner a reușit perfect și nu mai rămânea decât să i se ceară banii bătrânului Perriner și să se aștepte efectuarea plății. Au procedat ei așa? Da de unde! Au făcut o groază de alte chestii. Au atras-o pe Geraldine la Paris și abia după asta, Willis Perriner a primit niște vești care l-au determinat să-mi telegrafieze ca să las baltă afacerea imediat.

Evident, întâi m-am gândit că ei îi ceruseră moșului răscumpărarea, dar nu era așa.

— Și de ce nu?

— În primul rând, pentru că ei nu au primit niciun ban. Dacă nu era așa, nici Lodz, nici Borg și nici puicuța nu guițau că nu au fost plătiți. În al doilea rând, intervine dispariția Geraldinei.

— Și atunci? Eu încă nu m-am prins deloc de chestie.

— Pun-ți mintea la treabă, Juanella. Știm precis acum că Geraldine nu-și mai face iluzii în privința lui Serge, grație ție, care i-ai deschis ochii și i-ai demonstrat că el s-a folosit de ea ca să-l răpească pe Buddy. Iar tu știai, al dracului de bine, că ea a continuat apoi să se întâlnească cu el numai pentru că spera să descopere unde se afla Buddy.

Iată însă că ea dispare acum. Pot să afirm că nu a fost curățată, pentru că a plecat cu bagaje cu tot, însă fără a ne spune un cuvânt mie, ție sau altcuiva. De ce?

— Chiar așa - de ce?

— Pentru că așa i s-a ordonat. Buddy Perriner nu a fost răpit ca să se obțină o răscumpărare. Bandiții l-au răpit ca să-l oblige să facă ceva și ca tatăl său să fie silit să facă altceva.

Scot din buzunar scrisoarea găsită de Lodz.

— Ia ascultă pasajul ăsta, mă adresez Juanellei. „Ideea ta, precum că tânărul nostru prieten nu va ceda deloc, nu are nicio bază. Chiar în cazul în care nu s-ar teme deloc de moarte, a doua răsucire de șurub îl va obliga, până la urmă, să cedeze presiunilor noastre.” Asta-i cheia răpirii. Bandiții au pus laba pe Buddy Perriner, pentru a-l determina să facă ceva, după care îl contactează pe bătrânul Perriner, pentru a-i spune ce trebuie să facă el, la rândul lui. Ei știu că Willis va face tot ce vor ei, pentru că îl au în mână pe Buddy, iar moșului îi va fi frică să nu-i fie omorât fiul. Dar bandiților le mai trebuia ceva cu care să strângă șurubul a doua oară - lucrul care îl va convinge pe Buddy să facă ce vor ei.

Juanella își holbează ochii către mine.

— Iisuse! face ea.

— Ai prins șmecheria? Atunci, ce-i de făcut? Cineva îi telefonează Geraldinei la hotelul Dieudonne și îi ordonă să-și strângă boarfele și să se ducă urgent la Londra cu primul avion. Nu trebuia să mai piardă nicio clipă și nici să nu anunțe pe cineva despre plecarea ei, pentru că ei o amenințaseră că, dacă nu face așa, îl curăță pe Buddy. Astfel, a trebuit să cedeze în fața lor.

Deci, iată care este toată treaba: banda îi are în mână pe cei doi tineri Perriner - pe Geraldine la Londra și pe Buddy altundeva. Dacă Buddy refuză să facă ce zic ei, o vor curăța pe Geraldine. Invers, dacă Geraldine nu este cuminte, îi spun că îl lichidează pe Buddy. Iar în cazul în care bătrânul Perriner refuză să asculte cumva de ordinele lor, îi spun că îi vor omorî pe

amândoi copiii - ceea ce vor și face, pentru că nu-și permit să-și calce cuvântul.

Juanella nu mai spune nimic și se duce la masă, ca să umple din nou paharele.

— Să bem în sănătatea celor doi amărâți, spune ea. Și Dumnezeu să ne ajute să ieșim din toată porcăria asta.

— Mai avem încă o șansă, o anunț eu.

— Ce te faci însă cu Zeldar, Lemmy? Când era aici, acum o oră, era la fel de calm și de imperturbabil cum era ieri la „Cafeneaua Cazacilor”. Când i-am spus că aș vrea să anunț poliția, mi-a zis că asta nu este o idee rea, dar că nu trebuie să mă grăbesc să o fac, pentru că el tot trebuie să se ducă personal la inspectorul-șef Erouard de la Siguranță, pentru niște detalii pe care i le-ai cerut tu. Mi-a spus că ar putea profita de această vizită, pentru a-i vorbi lui Erouard despre Geraldine. Am însă impresia că tipul a prevăzut totul din vreme, pentru a se putea retrage ușor.

Mă cuprinde râsul.

— Nu-ți face griji, Juanella. La ora asta, Zeldar se află deja după zăbrele. I-am cerut lui Erouard să trimită niște băieți, care să-l aștepte pe flăcău acasă la el și să-l înhațe, de îndată ce se întoarce de la tine. De altfel, îmi convine mai mult că am procedat așa, pentru că tipul ăsta nu mă va mai urmări pe unde o să mă plimb eu.

— Dar tu unde o să te duci, Lemmy?

La auzul acestei întrebări, încep să râd.

— Mă duc și eu într-o mică vacanță la Delfzyl, în Olanda. Simt că trebuie să mă odihnesc puțin.

Treaba asta nu o amuză defel pe Juanella.

— Trebuie să mă duc până acolo deoarece ăla este locul unde se va desfășura toată treaba, continui eu. N-aș fi înțeles niciodată treaba asta dacă nu citeam mesajul pe care Rodney Wilks mi l-a lăsat în camera lui. Câteva cuvinte, mâzgălite cu creionul pe dosul unui plic. Băieții lui Zeldar, care răscoliseră prin cameră înainte de a pica eu acolo, nu i-au acordat nicio importanță.

Până în noaptea asta nu am înțeles nimic din toata afacerea, deoarece uneori sunt atât de orb, încât pot să nici nu-mi văd nasul în oglindă.

Când mă aflu la Zeldar cu câteva ore în urmă, m-am uitat prin toate hârtiile pe care le avea el pe acolo, dar erau neinteresante - rapoarte financiare, avize de expediție pentru mărfuri, în special whisky. Toate astea

erau expediate la Delfzyl, în Olanda, unde există o filială a firmei Glovdas, Nakorova și Haal.

Treaba asta nu m-a frapat cât timp am fost prin casa lui Zeldar, ci abia când m-am întors aici. Pe drum, mi-a trecut brusc prin cap semnificația biletului lui Rodney, care zicea cam așa:

„Înainte de patru încercări. Îl vreți sec? În ce cantitate?”

Juanella se plecă spre mine foarte interesată.

— Ei, și ce poate să însemne asta?

— Bun, prima frază mă privește numai pe mine. Este ca și cum mi s-ar spune numele și adresa, pentru că la F.B.I., codul meu actual este C47. Acest cod îl adaug pe fiecare dintre telegramele mele, ca să certific faptul că ele sunt trimise de mine. Din precauție, aceste coduri se mai schimbă din când în când. Rodney l-a tradus cam așa:

Înainte de patru încercări, altfel spus *C pus înainte de patru și șapte*.

A doua propoziție: Îl vreți sec? Ce beau eu sec întotdeauna? Whisky-ul.

A treia propoziție: Ce cantitate? Ei bine, tu știi că porția mea obișnuită de whisky este de patru degete. Iar Zeldar este un tip care nu se poate folosi de patru degete de la mâna stângă.

Iată deci ceea ce descoperise Rodney și ce vroia el să mi spună: că eu trebuie să merg în locul din care se expediază whisky-ul, iar tipul care trebuie vânat este domnul Zeldar, cel cu patru degete paralizate.

Juanella se ridică și dă la o parte storurile ferestrei. Pe cer se văd primele semne ale zorilor.

— Va trebui să fi prudent, Lemmy. Dacă ticăloșii ăia pun mâna pe tine...

Nu își termină fraza, dar știu ce vrea să zică și sunt de aceeași părere cu ea.

— Dar tu să nu-ți imaginezi că Lemmy Caution va fi cel care va merge la Delfzyl, ci Willie Lodz. El se va duce să-și încaseze lovelele. Cred că singurele persoane care-l cunosc pe Lodz sunt Nakorova, care a murit, și Zeldar, care e în ghearele lui Erouard. Sper că astfel voi reuși să-i duc de nas pe tipii ăia de acolo.

— Îți urez noroc, dragă Lemmy, îmi spune Juanella. Și acum, eu ce trebuie să mai fac?

Cuget câteva clipe adânc, după care îi spun cu un aer serios:

— Să-mi aduci puțină hârtie de scris.

Mă apuc și scriu o lungă scrisoare către bătrânul meu prieten de la Londra, inspectorul-șef Herrick de la Brigada Specială a Scotland-Yard-

ului, în care îi spun de toată treaba, mai puțin de ceea ce am aflat acum, îl mai rog să afle dacă nu cumva există la Londra o sucursală a firmei Gloydas, Nakorova și Haal și îi cer să încerce s-o găsească pe Geraldine cât mai repede, pentru a o feri de primejdiile teribile ce planează asupra ei.

După ce mi-am terminat scrisoarea, lipesc plicul și i-l dau Juanellei, sfătuind-o să doarmă o oră sau două, după care să se ducă la Siguranță, să-l vadă pe Erouard. Îi mai spun că Erouard știe despre vizita ei și că ea va trebui să aranjeze cu el să se ducă de urgență la Londra. De îndată ce va ajunge acolo, să facă bine să meargă la Scotland-Yard și să ia legătura cu Herrick.

Juanella îmi răspunde că a priceput și că va face tot ce i-am zis, iar eu îmi iau pălăria și mă car.

Se pare că actuala turnură pe care a luat-o afacerea noastră a impresionat-o al dracului de mult pe Juanella, pentru că, atunci când a închis ușa în urma mea, nu mi-a mai cerut să o îmbrățișez.

CAPITOLUL 11

O TIPĂ DEZGHEȚATĂ

Prin fereastra închisă a camerei mele se aude răsunând zgomotul pașilor pe pavaj. Fără îndoială, sunt rezerviștii armatei olandeze, care se îndreaptă spre Gröningen.

Sting lumina și privesc în noaptea neagră ca un giulgiu. Afară vântul suflă cu furie, făcând o groază de zgomote la trecerea lui printre crăcile copacilor.

Trag la loc storul și mă întorc în fața oglinzii. Am impresia că moaca mea este chiar așa cum și-ar imagina-o cineva care nu-l cunoaște pe Lodz.

M-am îmbrăcat cu o cămașă ȕipătoare și mi-am pus o cravată asortată. Nu sunt bărbierit de câteva zile, ceea ce oferă un plus de originalitate aerului meu crâncen. De fapt, nu mă prea interesează aspectul, deoarece știu că toată afacerea comportă un risc minim.

Am intrat în Olanda arătând pașaportul american, dar la hotel m-am înscris sub numele de Willie Lodz, iar incognito-ul meu nu ar rezista decât până în clipa în care primul polițai ar dovedi exces de zel și mi-ar cere să-i arăt actele. Și dacă s-ar întâmpla asta, sunt convins că, dată fiind starea de tensiune ce domnește pe aici - Hitler a început să maseze trupe în zona de frontieră - poliția mă va sălta imediat, categorisindu-mă drept suspect. Chiar dacă eu le-aș explica cine sunt în realitate, lucrul ăsta nu mi-ar fi de niciun folos.

Ați văzut vreodată tablouri ce reprezintă vechi orașe olandeze, așa cum le pictau flăcăii ăia din Evul Mediu? Ei bine, Delfzylul seamănă trăsător de mult cu una din chestiile alea. Este un locșor tihnit, care nu făcea două parale înainte de război, dar în care se petrec o serie de lucruri ciudate. Locuitorii nu știu exact despre ce este vorba, cine și ce face, dar toată lumea este neliniștită și nervoasă. Oricum, în port domnește o atmosferă de activitate susținută.

Scot din valiză ultima sticlă de whisky și-mi ofer o porție consistentă, după care îmi pregătesc Lugerul și-l vâr în tocul de la subțioară pentru că este timpul să mă apuc și eu de treabă, nu-i așa?

Orbecăiesc prin beznă de aproape zece minute, când luna își face brusc apariția pe cer, lucru ce mă mai ajută să mă orientez. Înaintez repede și merg prin locurile întunecoase, pentru că peste tot sunt sentinele înarmate și polițiști care păzesc portul și docurile și probabil că vederea mutrei mele nu le-ar face cine știe ce plăcere.

Tot mergând, mă rog cerului să găsec drumul care duce la clădirile firmei Gloydas, Nakorova și Haal. În această după-amiază am avut o conversație confidențială de numai două minute cu consulul american, care mi-a explicat cât s-a priceput cum să mă orientez în zonă.

Nu știu de ce, dar am vaga impresie că aceasta va fi noaptea cea mare.

În fine, ajung în fața unei clădiri cu două etaje, pe a cărei fațadă, pictate cu litere mari, pot desluși cuvintele *Gloydas-Nakorova-Haal*.

Îmi cobor borul pălăriei pe ochi și traversez strada. În acel moment, o ușă mică se deschide și două persoane ies, îndreptându-se către oraș.

Aștept câteva secunde, după care le iau urma. Bărbatul e un tip masiv, însă femeia are o geometrie care mi se pare cât se poate de reușită, iar mersul e foarte plăcut la vedere.

Tipul este probabil Gloydas și treaba asta cade bine, pentru că pe el vroiam să-i văd. Cei doi nu par a fi prea grăbiți. Cum s-ar spune, au ieșit la plimbare, iar fetița i-a dat brațul frățiorului ei.

O luăm pe o străduță lăturalnică, după care mai dăm un colț și cei doi se opresc în fața unei uși luminate și întră.

Când ajung și eu în dreptul intrării, mă chiombesc puțin prin perdelele în carouri roșii și albe și văd că locul ăsta este de fapt o tavernă. Decorul este cel obișnuit în această țară. Parchet de lemn, lambriuri, bârne groase pe tavan, gravuri vechi și halbe de pe timpuri. Genul acela de loc unde le place turiștilor americani să se fotografieze, ca să arate pozele vecinilor lor de acasă, din Oshkosh, Nebraska.

Mă uit prin încăpere și brusc mi se taie respirația. Tipul pe care l-am urmărit stă așezat la o măsuță, iar în fața lui, vorbind cu însuflețire, se află demoazela de mai-nainte.

Iar această mimoză nu este alta decât micuța pe care am văzut-o la hotelul Saint-Anne, cotrobăind în sala de baie a Juanellei și pot să pariez pe o ladă de whisky contra unei cutii de oranjadă că asta e puicuța lui Lodz.

Deoarece nu mai pot să mai aștept aici, în fața ușii, traversez strada și mă instalez în umbra unei porți, chiar în fața cârciumii și aștept ca cei doi să

iasă afară. Treaba asta cu așteptatul mai durează încă douăzeci de minute, timp pe care îl dedic unor reflecții profunde asupra vieții, în general, cât și asupra surprizelor, în particular.

Vreau să vă mai explic de ce nu sunt tocmai mulțumit acum. M-am vârat în această văgăună cu intenția de a mă da drept Willie Lodz și iată că mă întâlnesc cu singura păpușă care nu trebuia să fie aici. Dama asta ar putea răcni oricând în toate direcțiile că eu sunt oricine, dar în niciun caz, amicul ei, Willie Lodz.

Iată că, în fine, s-au hotărât să iasă din cârciumă, iar eu încep să îi filez. Cei doi o apucă pe strada principală, mai ocolesc ce mai ocolesc și ajung până la urmă în fața unui mic hotel, unde tipul îi spune „pa” mimozei lui și-și vede mai departe de drum.

Ezit o clipă, după care mă hotărâsc și intru în hotel. În fundul holului se află o cușcă din sticlă, în care un tip grăsuliu somnolează profund. Mă duc la el și-l întreb dacă vorbește englezește, la care el răspunde „Ja”. Atunci îi povestesc că sunt american și că îi caut pe niște prieteni de-ai mei, care se află undeva în oraș. Îi mai zic că s-a iscat o confuzie între noi în privința numelui hotelului lor și-l rog să mă lase să mă uit nițel prin registrul lui, pentru a vedea dacă amicii mei nu sunt cumva cazați aici.

În timp ce îi înșir toate aceste baliverne, mă rog în gând ca nu cumva să-i dea prin cap să mă întrebe de numele amicilor mei.

Am noroc, căci tipul îmi întinde registrul și îmi spune să mă uit eu prin el.

Găsesc imediat ce-mi trebuie. Nu este scris decât un singur nume care să corespundă cu ceea ce caut eu. Tipa stă la camera 15 și s-a înscris sub numele de Ardena Vandell, din New York.

Scot o exclamație ca pentru a-i arăta cerberului că sunt încântat și îi spun că este un flăcău de treabă. Are un aer atât de mulțumit, încât pare a fi chiar așa cum l-am categorisit eu. Mă întreabă dacă să trimită pe cineva să o anunțe pe tipă de venirea mea, dar eu zic că aş prefera să îi fac eu o surpriză, deoarece domnișoara Ardena Vandell este o foarte bună prietenă de-a mea și se va bucura enorm să mă revadă.

Treaba asta îi smulge tipului un zâmbet, după care îmi zice să urc la primul etaj.

Îmi aprind o țigară și o iau în sus pe scări. În fața ușii cu numărul 15 îmi scot Lugerul din toc și-l ascund sub poala pardesiului, după care bat la ușă.

Peste o clipă îmi deschide chiar mimoza mea, cea care răscolea cu ardoare în baia Juanellei.

Coridorul unde mă aflu este întunecat, dar lumina în cameră este puternică, iar tipa stă chiar în fața mea, încadrată de tocul ușii.

Când mă uit la fața ei, nu pot să nu constat că bătrânul Willie Lodz știa bine să aleagă. La rândul ei, mă măsoară cu o privire uimită.

Plin de curtoazie, îi semnalizez prezența Lugerului în mâna mea dreaptă.

— Să intrăm în cameră, păpușico, îi spun cu o voce foarte coborâtă. Și, în plus, liniște totală. Vreau să-ți spun numai câteva vorbulițe și apoi încheiem toate conturile.

Are un aer uimit, dar reîntră în încăpere. O urmez și închid ușa în urma mea, după care îmi vâr la loc Lugerul sub haină.

— Scuză-mi pocnitoarea, Ardena, dar trebuia să fiu sigur că nu țiți. Poate că nu știi încă, dar se pare că eu sunt o veche cunoștință de-a ta.

Se îndreaptă spre șemineul unde focul arde cu flăcări mari. Tipa asta este, cum ar spune englezii, rece ca un castravete și nu prea are aerul unei micuțe care să se emoționeze din orice.

V-am spus deja că puicuța are o geometrie care m-a făcut să îmi holbez ochii pe stradă, dar acum văd, după vorba franțuzilor, că mai are și o mulțime de alte avantaje.

Tipa e înzestrată un păr negru ca smoala și ochi de un albastru foarte albastru. Pielea ei este extrem de albă și are un năsuc simpatic, care pare foarte încântat că stă acolo unde stă.

În plus față de toate astea, mi se pare că fata asta este și foarte tare și cred că nici măcar un cutremur n-ar face-o să-și piardă sângele rece.

Îmi așez pălăria pe un scaun, îmi aprind o țigară și îi ofer și ei una, după care încep să-i înșir mica mea poveste.

— Să trecem direct la afaceri. Atât tu, cât și eu, suntem înfundați amândoi în rahat până la gât. Și, cum tu ești o bună prietenă de-a lui Willie Lodz, nu cred că-ți va face prea multă plăcere să afli că și el este vârat mai rău decât noi doi la un loc. Asta e motivul pentru care mă aflu aici, îi arunc dintr-un foc.

Tipa scoate lent pe nări două coloane de fum, după care catadicsește să-mi răspundă.

— Willie este la ananghie? Dar cine ești tu, de fapt?

Mă așteptam deja la o astfel de întrebare și răspunsul meu este gata pregătit:

— În 1936, Willie a avut probleme cu poliția din Michigan, din cauza unui atac înarmat pe autostradă. În lovitură mai era un implicat și un tip mai descurcăreț, pe nume Hoyt. Copoii au reușit să pună mâna pe Willie, dar nu și pe acest Hoyt. Ei bine, eu sunt Charlie Hoyt și, după cum bine-ți dai seama, un vechi amic de-al lui Willie. Ai mai auzit, cred, vorbindu-se despre mine, nu-i așa?

— Desigur, încuviințează ea, dar mai spune-mi câte ceva despre Willie.

— Pe Willie l-au priponit acum copoii din Paris, iar toată treaba se întâmpla când încerca să-și ia partea din lovelele ce i se cuveneau pe drept, după ce-l săltase pe Buddy Perriner. De altfel cred că nu o să mă contrazici dacă o să afirm că ești aici din același motiv ca și mine, pentru că există un flăcău care are ceva la colivie și s-a gândit că dacă nu va reuși el în Franța, s-ar putea să reușești tu la Delfzyl.

Dar uite că Willie a fost imprudent. L-am întâlnit acum câteva zile la Paris - unde eu m-am refugiat de peste un an de zile - și mi-a povestit toată istoria răpirii ăsteia, spunându-mi că poate mă va căuta ca să îl ajut, dacă va avea nevoie. Mi-a promis că dacă-l sprijin ca să își ia partea de marafeți, îmi dă și mie ceva. Totuși, ți-am mai zis, el a făcut totul mult prea repede. Își imagina că va obține banii de la un tip pe nume Zeldar. S-a dus la ăsta acasă, i-a pus pocnitoarea în față și i-a cerut lovelele. Da' tipul ăla mirosise ceva din vreme și se aștepta la vizita asta, pentru că sticleții erau acolo și l-au umflat pe Willie.

Ea surâde.

— S-ar putea să ai dreptate, spune ea. Bei ceva?

— Întotdeauna am o sete căreia nu pot să-i vin de hac, răspund eu plin de bună-cuviință.

Îmi umple un pahar zdravăn și reia:

— Nu-mi pun problema dacă să am încredere sau nu în tine, Charlie, dar aș vrea să fiu foarte sigură că n-ai să-mi joci vreo festă. Spune-mi tot ce știi despre afacerea noastră.

— O să-ți spun atât de multe încât o să rămâi cu gura căscată, îi răspund eu. Îmi pare rău că am aruncat scrisoarea pe care Willie mi-a trimis-o de la pârnaie, pentru că ți s-ar fi zbârlit părul din cap dacă ai fi citit-o. De fapt, ăștia vor să vă bage de tot la fund, pe tine și pe Willie.

Ea ridică sprâncenele spre mine.

— Cum așa?

— Uite-așa, făcându-vă pe tine, pe Borg și pe Willie să credeți că răpirea lui Buddy Perriner este o răpire ca toate răpirele. Ticălosul ăla de Nakorova v-a spus că, de îndată ce voi îl urcați pe vas pe tânărul Perriner, ei îi vor cere imediat răscumpărarea bătrânului și că, chiar dacă acesta ar fi crăpat, tânărul urma să fie ținut pe vas până soseau banii, ca să vă luați și voi așa partea voastră. Dar lucrurile nu s-au oprit aici.

— Cred că încep să înțeleg, spune Ardena. În mod cert, era altceva în spatele afacerii ăsteia. Continuă, te rog, Charlie.

Respir adânc înainte de a continua și adresez tatălui ceresc o scurtă invocare, înainte de a mă apuca să dau drumul la tolba mea de gogoși, pentru că puicuța mea mă fierbe la foc domol și nici nu are aerul unei găsculițe ușor de potcovit. Tipa vrea să cunoască toate amănuntele pe care Willie n-a putut să mi le spună în așa-zisa lui scrisoare.

— Dacă ai ști, Ardena, ce se află în spatele treburilor ăstora, reiau eu. Willie a primit o scrisoare de la Nakorova, care încearcă să-l liniștească în privința banilor, spunându-i că aceștia îi vor fi trimiși atunci când o combinație pe care o făcea el la Paris ar fi adus rezultatele dorite de asociații săi. Willie ți-a arătat cumva scrisoarea?

Ea nu răspunde deloc și este evident că trebuie să continui eu.

— Atunci Willie mi-a povestit în scrisoarea lui că papă Perrinner a trimis-o la Paris pe o tipă pe nume Juanella Rillwater. Asta urma să-i deschidă ochii Geraldinei, care fugise în Franța, după cazacul ei. Willie mi-a spus că e convins acum că Nakorova nu a intenționat niciodată să împartă cu cineva recompensa de la bătrânul Perriner. Și asta pentru că lor nici nu le păsa de banii ăia. Aici este cu totul altceva la mijloc, care trebuie să fie cu mult mai important.

Dar ceea ce este cu mult mai important acum pentru tine, Willie și pentru Borg este faptul că ei au încercat să vă fraierească. O țepă tare: voi nu vă alegeți cu nimica și nici nu puteți să le faceți lor ceva!

Ardena surâde și pot să jur că, deși puicuța asta are un aer delicios și dinți superbi, zâmbetul ei are ceva amenințător.

Îmi ia paharul și mi-l umple din nou.

— S-ar părea că ești corect, Charlie, face ea. Văd că știi despre ce vorbești, și îmi surâde iar, continuând:

— Eu, în locul tău, n-aș merge până acolo încât să spun că banda Nakorova m-a dus de nas. Nu încă! Îmi place să cred că atunci când voi

părăsi Delfzylul, voi pleca cu partea mea de bani la mine. Îmi convine că tu ești aici, pentru că s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău.

— Te cred, pentru că lucrurile nu sunt chiar atât de simple, răspund eu. Nu-mi prea place văgăuna asta. Este prea întunecoasă și duhnește a pericol la fiecare pas.

— Ce intenționezi să faci aici, dacă nu mă întâlneai? mă întreabă, întorcându-se spre șemineu.

— Nu prea m-am gândit la asta. Vroiam, să urmez instrucțiunile lui Willie, care îmi spunea în scrisoarea lui că tu trebuie să fii aici și că, dacă voi reuși să te găsesc, să-ți spun cine sunt și să te ajut, dacă ai nevoie. Willie îmi mai scrisese că dacă nu te găsesc aici, să încerc eu să-i contactez pe tipii care sunt în spatele lui Nakorova-Gloydas, Haal sau Zeldar, să le spun că-l reprezintă pe el și să le cer banii. Dacă figura nu ținea, urma să îi ameninț că mă voi duce la poliție și voi turna tot ce știu. Fără îndoială că tipii ar fi făcut urât la treaba asta.

Surâd frumos și adaug:

— Dar Willie mă cunoaște. Știe că eu pot să fac rău - atunci când trebuie...

— Îmi place să aud asta, spune Ardena, pentru că va trebui să devii cam dur pentru a obține ceva de la escrocii ăștia.

Rămâne tăcută preț de câteva secunde și apoi reia:

— Să presupunem că ai fi avut dreptate cu chestia din dosul răpirii lui Buddy și că pe ei îi doare în cot de răscumpărare. Ce crezi că este, de fapt, la mijloc?

— Nu sunt foarte sigur, dar bănuiesc că am înțeles câte ceva din toată istoria asta.

Reușesc să scot un superb rotocol de fum și o privesc pe Ardena prin el, după care încep:

— Spune-mi, Ardena, ai trecut, din întâmplare, și prin portul acestui cătun?

Face semn din cap că da.

— Ei bine, eu nu am trecut pe acolo, dar sunt gata să pariez că sunt trase la chei unul sau două vapoare de-ale Companiei de Navigație Perriner.

Ea surâde la auzul vorbelor mele.

— Este perfect adevărat, Charlie. În port există două cargouri de-ale bătrânului Perriner, face ea.

— Al doilea pariu pe care îl fac, reiau eu, este că Buddy Perriner a fost adus aici și se află încă la bordul vasului pe care Willie, Borg și cu tine trebuia să îl îmbarcați, folosindu-vă de complicitatea echipajului.

Ardena nu îmi spune nimic și începe să se plimbe de-a lungul și de-a latul încăperii. Este vizibil că acum și-a pus creierii la treabă și pot să jur că se întreabă până unde se poate angaja cu mine în această afacere.

Desigur că v-ați dat seama că povestea asta, cum că eu aș fi Charlie Hoyt, merge foarte bine, pentru început. Iar cum Hoyt este unul dintre vechii prieteni ai lui Willie Lodz, mi se pare normal ca Willie, aflat în pragul ultimei speranțe, să-i fi cerut să încerce să încaseze banii pentru el.

Și asta din cauză că Charlie Hoyt este individul ideal pentru a fi folosit în lovituri dure și periculoase. El este aproape la fel de celebru în Statele Unite ca și Al Capone și face parte din categoria acelor indivizi care se pricep să se aprovizioneze singuri cu bani, atunci când au nevoie.

Ardena își încetează brusc plimbarea și se oprește în fața mea.

— Ascultă, Charlie, spune ea, să știi că am încredere în tine și am nevoie de sprijinul tău. Dar să știi că dacă încerci să mă tragi pe sfoară, ai să-ți frângi gâtul. Gândește-te bine la asta, mai zice ea.

Este evident acum că trebuie să reușesc să îi câștig pipiței încrederea în mine în acest sens.

— Uite ce este, Ardena, vreau să joc cinstit cu tine, cu cărțile pe masă. Eu nu pot să mă întorc în SUA din cauza nenorocitului ăla de copoi pe care l-am ciuruit în Michigan, în cursul atacului din '36, atunci când Willie a fost arestat, mă înțelegi? Am avut ceva marafeți, dar acum sunt aproape pe jantă și trebuie să-mi umplu și eu cumva buzunarele. Vreau să mă retrag într-un colțișor unde să nu fie război, un loc în care un tip să își poată sorbi liniștit whisky-ul și să se plimbe din când în când cu câte o tipesă, fără a risca să-și frângă gâtul pe niște străzi scaldate în beznă. Iată tot ce vreau și să știi că în lumea noastră toți știu că sunt un tip corect.

— O.K., Charlie, îmi răspunde ea. Am încheiat un pact și să știi că sunt mulțumită că ești aici, deoarece treaba nu va fi prea ușoară. Tipii ăia sunt al dracului de periculoși.

— Mai știi altceva, ce nu știu și eu? o mai întreb.

Ardena nu îmi răspunde imediat, ci se îndreaptă spre masă și își toarnă un whisky mare, după care îl dă pe gât dintr-o înghițitură. Modul în care această păpușică sugă alcoolul mă face brusc să mă simt umilit în fața ei. Tace câteva secunde și îmi aruncă dintr-o dată:

— Ai ghicit o groază de chestii dar tu nu știi, de fapt, care este miezul problemei.

— Prea bine, Ardena. Povestește-mi tu, ca să am și eu o idee despre ce se întâmplă, de fapt, în jurul meu.

— Toată această afacere a început în Anglia, în urmă cu câteva luni. Eu eram acolo pe vremea aia, împreună cu Willie, pentru că vroiam să cam uităm de State pentru câțeva vreme. Acolo i-am cunoscut pe Nakorova și pe soția lui, Edvanne. Ei ne-au prezentat afacerea ca pe o răpire obișnuită și ca nimic altceva. Tot ceea ce ne rămânea nouă de făcut era doar să îl săltăm pe tânărul Buddy. Willie și cu mine ne-am întors la New York și am început să pregătim lovitura. Deodată apare pericolul războiului, iar Serge ne zice să suspendăm pe moment orice acțiune. Am stat atunci deoparte o perioadă de vreme, până în ziua în care Serge ne-a anunțat că planul se poate relua după cum convenisem.

Treaba în sine a fost ușoară. Bătrânul Perriner era implicat până în gât în fabricarea de materiale de război, pe care spera să le poată vinde aliaților, în cazul în care izbucnea războiul. Între timp, Buddy își târa zilele prin birourile firmei, lucrând ca un negru pe plantație, o treabă care nu prea îl încânta. La momentul propice, eu l-am agățat și băiatul mi-a picat în plasă imediat. L-am dus la locul stabilit, iar băieții nu au avut altceva de făcut decât să-l facă balot și să-l ducă pe vas.

O bună bucată de vreme Willie crezuse toate gogoșile înșirate de Nakorova, dar mie din start nu prea mi-a plăcut treaba asta. Era cel puțin ciudat să îl imbarcăm pe Buddy pe un vas de-al tatălui său și abia după aceea am descoperit că Nakorova se hotărâse să aducă în rândurile echipajului cel puțin șase oameni care să aibă grijă de Buddy și să îl țină ascuns la bord. *De ce toate astea?* Totul ar fi fost mult mai simplu dacă l-ar fi dus pe Buddy în Mexic și l-ar fi ținut acolo, până i-ar fi smuls bătrânului Perriner cele două milioane de dolari. Acum însă eu cunosc toate ițele acestei afaceri, deoarece Gloydas mi le-a povestit cu câteva ore în urmă.

— Da? Nu degeaba aveam eu impresia că tu și cu Gloydas gânguriți de zor!

Ardena clipește din ochi într-un mod inimitabil și-mi spune:

— Cum aș fi putut să mă descurc altfel? Eram singură aici și trebuia să mă apăr în vreun fel.

Tipesa are dreptate. Ce-i al ei, e-al ei, nu-i așa?

— I-am spus lui Gloydas că Nakorova l-a tras pe sfoară pe Willie și că a înhățat partea noastră de pradă, iar eu mă aflu aici ca să recuperez ceva din bani, reia ea. Lui Gloydas însă i-a intrat în cap că fizicul meu este pe gustul lui și m-a sfătuit să stau pe aici, promițându-mi că se va ocupa el de mine.

— O treabă pe cinste, aprob eu.

— Te rog să mă crezi că nu creierul le lipsește lui Gloydas și lui Nakorova. Au atât de mult, încât ar putea să și vândă din el. Fii însă atent la ceea ce urmează, continuă ea.

— Nakorova nu era un tăntălău. În timp ce îi făcea curte Geraldinei, el se informa cu privire la tot ceea ce putea să-i fie de folos mai târziu. De la Buddy Perriner, cu care s-a împrietenit rapid, a aflat că bătrânul era convins că, în cel mai scurt timp, în Europa va începe războiul și că moșul nostru începuse deja să fabrice în uzinele sale material de război, pe care intenționa să-l vândă aliaților, în a căror victorie credea cu sinceritate.

Totodată, moșul aștepta și votarea legii neutralității, propusă de Roosevelt. Planul bătrânului era să trimită pe mare cargourile încărcate, înainte ca legea să intre în funcțiune și să le ducă apoi în Anglia.

În plus, moșul aranjase să nu încalce clauza din lege cu privire la transporturile destinate aliaților, vânzând navele în Anglia, o dată cu încărcătura lor și, folosindu-se, în plus, de echipaje neutre.

Toată treaba asta cu echipajele neutre l-a pierdut pe bătrân în afacerea cu Buddy și asta pentru că șase inși din echipajul lui Maybury - cel mai mare dintre cele două cargouri - erau în solda lui Nakorova. Ei sunt cei care l-au transportat pe Buddy la bord și l-au închis acolo. Și tot ei l-au atenționat să-și țină bine închisă gurița, dacă mai vroia să rămână printre cei vii.

— La momentul potrivit, adică atunci când cele două vapoare se aflau în plin ocean, iar Nakorova la Paris, scrisoarea de răscumpărare a fost trimisă bătrânului Perriner. Scrisoarea nu cerea bani, dar prin ea moșul era anunțat că, dacă mai vroia să-și revadă în viață fiul, să trimită o radiogramă celor două nave, prin care să le ceară piloților să se îndrepte spre portul olandez Delfzyl. Odată ajunse acolo, navele trebuiau să aștepte ordine referitoare la noua destinație, ordine care puteau fi date numai de către Buddy personal.

Mă ridic și mă duc la măsuță ca să-mi mai torn o porție de carburant.

— Aveai dreptate când mi-ai spus că băieții ăștia știu să-și pună tărtăcuța la contribuție și nici sângele rece nu le lipsește. Bănuiesc că în toată afacerea asta e în joc o sumă frumoșică de bani.

Ardena mă privește uimită.

— O sumă frumușică! face ea, cu un ton ușor disprețuitor. Tu știi ce conține încărcătura acestor vapoare?

Îi fac semn că nu.

— Aceste vapoare transportă la bordul lor peste două sute de avioane. Te-ai prins acum? Două sute de aparate de vânătoare și de bombardament dintre cele mai moderne, echipate complet și care nu așteaptă decât să fie asamblate.

Ardena își aprinde încă o țigară și îmi mai aruncă:

— Toate acestea valorează, la un loc, peste trei zeci de milioane de dolari. Dar tu știi ce vor să facă ăștia în continuare?

— Da, cred că da. Vapoarele nu au decât să ocolească promontoriul din nordul golfului Delfzyl și vor intra chiar în estuarul fluviului Ems. Toată lumea știe că nemții amenajează de mai bine de doi ani cursul acestui fluviu, pentru a permite vapoarelor mari o trecere ușoară. Cargourile nu au decât să acosteze pe malul drept al apei și sunt în Germania.

Îmi torn din nou puțin combustibil în pahar.

— O treabă drăguță, ce va aduce o groază de biștari, o aprob eu. Va fi și mai frumoasă acum pentru că nu va mai trebui să împărțim banii cu Nakorova.

— De ce? întreabă Ardena.

Nu pot să mă împiedic să nu izbucnesc în hohote de râs.

— Pentru că drăguțul de băiat este mort. Nevastă-sa i-a făcut felul, după care s-a sinucis. Iată de ce rusnacul i-a făcut capul mare neveste-sii. Ca și Willie, Borg și cu tine, Edvanne crezuse că asta nu e decât o răpire obișnuită, dar mai târziu a descoperit care e adevărul. Treaba a înspăimântat-o și a încercat să-l convingă pe Serge să lase totul baltă, pentru că, dacă pipița asta era, de firea ei, o escroacă de prima mână, acest lucru nu o împiedica să-și iubească țara. Era franțuzoaică, iar Franța este în război cu Germania.

Nakorova însă nu a vrut să știe nimic și i-a spus că dacă nu renunță la aceasta idee, ei se pot debarasa rapid de ea. Probabil că atunci Edvanne a văzut negru în fața ochilor și l-a omorât, după care s-a sinucis, pentru că îl iubea enorm pe porcul ăla și era disperată că acesta încercase să o convingă să devină o trădătoare de patrie.

Păpușica asta avea o groază de păcate pe conștiință, mai mari sau mai mici, dar și-a câștigat, în felul ei, o cruce de război pe care nu o va primi

niciodată. Și, pe deasupra, avea o pereche de picioare aproape la fel de frumoase ca și ale tale.

Acest mic compliment pare să-i facă plăcere Ardeni, căci surâde. Își mai aprinde apoi încă o țigară și rămâne visătoare timp de câteva minute, după care îmi spune:

— Ai vreo idee despre ce trebuie să facem în continuare?

Ridic din umeri.

— Mă gândeam că am putea să-l atragem pe Gloydas într-un colțișor liniștit, unde eu aș putea să-i deschid apetitul pentru conversație cu câteva lovituri de crosă de pistol, dar mă întreb dacă asta ar avea vreun efect?

Ea scutură din cap și privește gânditoare flăcările din șemineu. După un moment de tăcere, îmi zice:

— Ascultă, Charlie. Noi nu avem decât o singură șansă să o scoatem la capăt. Nu putem avea încredere în promisiunile tipilor de aici. Gloydas mi-a promis că dacă plec cu el, va avea grijă de mine, dar astea-s vorbe în vânt. Îndată ce cargourile vor fi duse la Ems și trase la cheiul german, Gloydas îmi va spune probabil să-mi iau tălpășița. Treaba asta ar fi o dovadă de mârșenie din partea lui, iar noi am pica drept fraieri. Dacă însă vrei să reușim cu adevărat, nu există decât o singură soluție.

— Și care ar fi aceea, frumoasa mea? întreb eu.

— Chiar nu te-ai prins, Charlie? Cele două cargouri ale firmei Perriner - Maybury și Mary Perriner - au echipaje de la care nu am putea obține nimic, deoarece nu sunt americane. Băieții, în cea mai mare parte a lor, sunt mețiși, iar căpitaniii sunt marinari buni, dar lipsiți de conștiință. Nu ne putem aștepta la nimic bun din partea ăstora. Din punctul de vedere al autorităților olandeze, totul este în regulă. Olanda nu e încă în stare de război cu Germania, iar autoritățile de aici nu au de ce să se amestece în afacerile pe care Willis Perriner ar vrea să le facă cu nemții. Totuși, mai există un punct slab, din care noi am putea să câștigăm ceva și asta este chiar Buddy Perriner, care încă nu a dat ordinul ca navele să ridice ancora și să se îndrepte spre Ems. Atâta timp cât el nu va cere acest lucru, vasele vor rămâne legate la țarm.

— De acord, Ardena. Și, mai departe?

Ardena îmi surâde.

— Ei bine, Charlie, povestea asta a început cu o răpire și trebuie să se sfârșească tot cu o răpire. Ce-ai zice dacă noi l-am răpi pe Buddy, înainte ca el să apuce să ordone ca navele să plece?

CAPITOLUL 12

COMBINAȚIA

Când aud asta, rămân cu gura căscată și încep să mă uit altfel la tipă. Pare-se că nu-i doar o impresie trecătoare faptul că ar putea avea ceva dotare la colivie!

După câteva clipe, îmi recapăt glasul și zic:

— Cred că este cel mai bine dacă vom proceda așa. Singura noastră șansă de a obține banii va fi aceea de a-l răpi noi pe Buddy, dar unde o să-l ascundem, în momentul în care vom pune mâna pe el? Frumoasa mea, nu uita că aici nu e Chicago!

— O știu prea bine, răspunde ea, și cred că va trebui să găsim o combinație.

— O altă chestie, reiau eu. Presupunând că vom reuși, Gloydas și banda lui vor fi ca turbați și am putea s-o pățim urât de tot din partea lor.

— Poate, dar asta nu ne va împiedica să fi pierdut cele două milioane de dolari, răspunde ea, și de asta trebuie să măsurăm de zece ori înainte de a tăia o dată.

Mai reflectează încă un minut, după care reia:

— Le vom spune unde l-am ascuns pe Buddy doar dacă ne dau banii, dar toată treaba necesită o pregătire foarte minuțioasă. Pe deasupra, nu putem întreprinde nimic, până nu aflăm unde l-au ascuns ei pe Buddy. În orice caz, un lucru e sigur: el nu poate să fie prea departe de locul ăsta.

Îmi aruncă o privire lipsită de orice expresie și continuă:

— Măine va trebui să iau dejunul cu Gloydas și poate că îi vei juca marea scenă a pasiunii. Este atât de mândru de combinația lui, încât pot să jur că se va lăuda și va scăpa o groază de amănunte care ne pot fi nouă foarte utile. La ce hotel ești cazat?

— La „Vulturul de mare”, îi spun.

— Bine. Acum du-te acasă și nu ieși din cameră până nu primești vești de la mine. Nu trebuie să fii văzut pe străzile din fundătura asta nenorocită. Dacă mâine dimineată o să am un pic de noroc în privința lui Gloydas și el va dezvălui locul în care este ținut Buddy, după-amiază îți trimit vorbă în acest sens, deoarece va trebui să acționăm rapid. Când îl vom sălta pe băiat, să știi că va trebui să lucrăm repede de tot.

— O.K., Ardena. Ești o tipă încântătoare și cred că-mi dai voie să-ți spun că Lodz știa ce făcea, atunci când și-a acordat favorurile unei ființe ca tine, spun eu și mă ridic în picioare, gata de plecare.

Ardena mă țintuiește cu privirea și constată că ochii ei nu sunt albaștri, ci, mai curând, violeti. Cu o voce mângâietoare, îmi spune:

— Să nu mai vorbim de Lodz, Charlie. El nu mai reprezintă decât o filă trecută din cartea vieții mele.

După care adaugă, cu un aer prudent:

— Încep să cred că tu ești un individ mai deosebit decât el.

Zâmbesc cotoiește și spun:

— Iar eu cred că am văzut destule puicuțe care nu-ți ajung nici măcar până la glezne, îi replic, aruncându-i, în același timp, o privire arzătoare, după care mai spun:

— Și ți-aș mai spune că, atunci când te văd, inimioara mea bate un pic mai tare decât de obicei.

Surâde și pot să remarc cu ușurință că posedă o dantură excepțională.

— Să lăsăm deoparte, pentru moment, orice sentimentalism, pentru că avem de făcut o treabă grea, mai spune ea, îndreptându-se către masă, unde umple două pahare și îmi întinde unul dintre ele.

— Să bem în sănătatea noastră, Charlie. Sper să reușim și să nu uităm că putem face două lucruri: să renunțăm acum, cât mai avem timp, sau să reușim cu orice preț. Dacă vreunul dintre noi greșește cu ceva, suntem rași amândoi.

Își pune paharul gol pe masă și adaugă:

— Noi suntem caii de alergare. Dacă Gloydas se va îndoi cumva de ceva și ne va da pe mâna poliției olandeze, vom fi bogați imediat la pârnaie și o să zăcem pe-acolo până când or să-și amintească de noi și ne vor trimite expres pe adresa unei pușcării din Statele Unite.

— Am înțeles totul, păpușico, îi spun eu.

Ea îmi întinde mâna, pe care i-o strâng ușor.

— Atunci cred că totul va merge ca pe roate. Contez pe tine, Charlie. Noroc și ai grijă să nu-ți rupi gâtul!

Îi zâmbesc cu toată gura, răspunzându-i:

— O să am eu grijă de asta! după care îi fac cu ochiul și mă car la hotel unde mă culc imediat.

Asta a fost cu adevărat o zi reușită, nu vi se pare?

Când mă trezesc, constat că ceasul este deja douăsprezece și jumătate. Mă duc imediat la fereastră și mă uit afară. Este frumos, dar se pare că e cam frig, căci soarele abia strălucește.

Îmi aprind o țigară, mă reaşez pe pat și încep să mă gândesc la puicuța asta de Ardena, după care mă scol și fac un duș. Cobor apoi în sala de mese ca să iau ceva în gură și mă fixează un pic în fața unui pahărel de whisky. Procedez așa pentru că eu cred că astfel am cele mai puține șanse de a fi reperat în plină zi în acest orașel nenorocit de provincie. Încerc să-mi imaginez scena dejunului puicuței cu Gloydas și mă întreb până în ce punct îl va convinge ea pe acesta să mai sufle câte ceva. De altfel, sunt convins că tipul nu se va simți deloc prost când se va apuca să trăncănească în fața unei tipe care îl ascultă cu gura căscată. Și asta pentru că Gloydas își închipuie că treburile lui sunt mult prea bine aranjate, încât cineva să mai aibă tupeul de a încerca să-i bage bețe în roate. În al doilea rând, flăcăul e în limbă după puicuța asta - ceea ce, vă rog să mă credeți, nu mă încântă atât de tare, deoarece îmi dau seama că ea va trebui să miște nițel fundul, ca să afle tot ce vrem. Totuși, există șansa ca Gloydas să spună absolut tot ce știe, încercând astfel să-i dovedească fetei ce tip șarmant e el. Pot să jur că nu mai pun un strop de whisky în gură până la sfârșitul zilelor mele, dacă ea nu scoate totul din el.

După încă un minut de cugetare adâncă, urc în camera mea și mă apuc să scriu un raport lung privind toate treburile astea, pe care îl adresez directorului general de la Washington al F.B.I.-ului.

Raportul îl bag într-un plic închis ermetic, împreună cu legitimația mea de la F.B.I. Am pus și legitimația în plic pentru că, dacă sunt prins, nu doresc ca autoritățile olandeze să creeze un incident internațional, încercând să afle de ce un copoi federal s-a înfundat tocmai în prăpăditul ăsta de orașel.

Sigilez cu ceară plicul și îl pun, la rândul lui, într-un alt plic mai mare, adresat consulatului american din Olanda. Mai mâzgălesc și un bilețel, în care spun că, dacă în opt zile nu iau legătura cu centrul, plicul din interior va trebui trimis directorului F.B.I. Trebuie să adopt această măsură de precauțiune, deoarece, dacă nu voi putea să intru în contact cu consulul de azi într-o săptămână, asta va fi probabil din cauză că deja voi avea o mică grădiniță pe piept.

Când termin cu toate aceste pregătiri, cobor în hol și îi dau portarului scrisoarea, după care mă instalez într-un fotoliu, cu un pahar de whisky în mână. Trebuie să vă amintesc că dacă Ardena îmi va trimite aici un bilet, acesta va fi adresat lui Charlie Hoyt, iar cei de la hotel mă cunosc drept Willie Lodz.

La trei și jumătate, exact când încep să mă gândesc cât de greu se scurge timpul, văd pe stradă un puștan cu un plic în mână. Mă ridic, ies afară din hotel și mă proptesc direct în fața lui. Îl întreb candid dacă are ceva de transmis domnului Charlie Hoyt, la care el încuviințează și atunci eu îi spun că sunt persoana de care are el nevoie. Tânărul, plin de bunăvoință, îmi dă plicul, apoi dispare.

Urc în cameră și îl deschid. Conține în el o scrisoare de la Ardena, care sună cam așa:

Dragă Charlie,

Totul merge minunat; tocmai am luat un dejun excelent în tovărășia lui Gloydas. Dobitocul ăsta este într-atât de sigur că afacerea lui este pe cale de a se încheia și că nimic nu-l mai poate împiedica, încât nu am întâmpinat nicio dificultate în a-l face să vorbească. A spus atât de multe că nu mai știam cum să-l domolesc din râvna lui de a-mi împărtăși laudăroșeniile pe care le debita.

Dacă vrem să ieșim la capăt, trebuie ca neapărat să acționăm astă-seară. Gloydas mi-a spus că cele două cargouri trebuie să plece din port chiar în noaptea asta, la orele unu și jumătate, deoarece atunci fluxul este maxim la gurile Emsului. La ora aia, presupun că cei doi piloți vor fi deja la bordul vaselor, pentru a începe manevrele.

Un singur lucru îl deranjează pe Gloydas și anume alegerea celor doi cârmaci. Tipul mi-a mărturisit că o mulțime de piloți din localitate au refuzat să ducă vasele în porturile germane, deoarece le e teamă de eventualele raiduri ale aviației britanice. În plus de asta, trebuie ca cei doi tipi să nu fie prea curioși.

Aastă-seară va trebui să mă întâlnesc cu el la o cârciumioară de lângă port, care se numește Spruithuis. Gloydas este convins că acolo pot fi găsiți doi piloți discreți, pe care un teanc serios de bancnote îi va convinge să ducă navele acolo unde trebuie.

În orice caz, cei doi ar trebui să se găsească la bordul lui Maybury și al lui Mary Perriner exact la ora unu și jumătate, pentru ca cele două nave să

poată părăsi portul în maximum zece minute. Lucrul ăsta ne arată cu precizie limita de timp de care putem dispune. Acum am aflat și unde este ascuns Buddy Perriner. Dacă mergi pe drumul desfundat care trece prin fața clădirii firmei Gloydas-Nakorova-Haal, ajungi la niște terenuri mlăștinoase. Un kilometru mai departe se află o clădire, puțin retrasă față de șosea, în care este ținut Buddy. Am aflat că s-a cam plictisit, dar că se simte bine, în general.

La noapte, la o oră târzie, cei doi căpitani vor fi acolo, pentru a primi ordinele lui Buddy. În mod cert, Buddy le va cere să facă tot ce i-au zis lui bandiții și asta pentru că flăcăii îl șantajează, amenințându-l că o vor omorî pe Geraldine, iar el este terorizat de gândul ăsta.

Bandiții i-au promis că la Delfzyl îl vor lăsa liber, de unde va putea pleca în Anglia, ca s-o găsească pe soră-sa a cărei adresă i-o vor da când navele vor ridica ancora.

Dar toate astea sunt gogoși, menite să-l liniștească deoarece și el va fi luat la bord. Lucrul ăsta nu are nimic amuzant în el, dacă te gândești că lor nu le-ar conveni să lase în viață un martor care să știe toată tărășenia.

În fața noastră nu există decât o singură soluție și iată cum cred eu că e bine să procedăm. Tu va trebui să ajungi la casa aia între orele douăsprezece și douăsprezece și un sfert. Acolo se află doi tipi care-l păzesc pe Buddy, de care va trebui să scapi cât mai repede, după care urmează să te ocupi de puști. Dacă opune rezistență, amețește-l.

Cred că pe la miezul nopții voi scăpa și eu de Gloydas. Nu îmi închipui că aș putea fi liberă mai devreme, deoarece el vrea să se înțeleagă cu piloții aproape în ultimul moment, pentru ca aceștia să nu miroasă că afacerea are ceva necurat la mijloc.

Eu am făcut rost de o mașină de închiriat și cred că o să vă iau, pe tine și pe Buddy, la orele douăsprezece și jumătate. După ce îl vom avea în mâna noastră pe puști, restul va merge de la sine. Am găsit o căsuță cochetă, în apropierea docurilor, unde îl vom putea lăsa pe Buddy, după care nu vom avea altceva de făcut decât să-i telefonăm lui Gloydas - am aflat telefonul de la casa de lângă drum - pentru a-i spune că, dacă ne dă banii pe care ni-i datorează, îi zicem unde se află junele nostru și îl va putea prelua în timp util, pentru a prinde marea.

Dacă ei încearcă să ne tragă pe sfoară, în privința lovelelor, îl ducem repede pe Buddy la consulatul american și îi povestim consulului toată treaba, iar acesta va putea interzice plecarea vaselor din port. Treaba asta

ne-ar putea aduce o recompensă serioasă - doar plătește bătrânul Perriner, nu?

În orice caz, primul lucru pe care trebuie să îl faci tu este să nu ieși din hotel până la lăsarea nopții.

S-ar mai putea ca cei doi gardieni a lui Buddy să fie agresivi, dar cred că treaba asta nu te va impresiona prea mult. Dacă trebuie să îi cureți, fă-o fără nici-o reținere! Așa vor fi două lichele mai puțin pe lumea asta ticăloasă, dar dacă îi lichidezi, fă treaba cât de repede. Nu ezita să folosești orice mijloc, pentru că acum viteza primează în fața tuturor celorlalți factori.

Când voi veni eu cu mașina la tine, la ora douăsprezece și jumătate, tu trebuie să fi pus mâna pe Buddy. Fii prudent și nu te expune inutil. După ce vom da lovitura asta, putem trăi liniștiți o lungă bucată de vreme din ceea ce am câștigat astfel.

Pe curând și ai grijă de tine,

Ardena.

Am recitit scrisoarea de două sau trei ori, după care am rupt-o și am aruncat bucățile în foc. Mi-am aprins apoi o țigară și am început să reflectez profund asupra modului în care se desfășoară până în prezent combinația Ardena Vandell - Charlie Hoyt.

Nu-i nici o îndoială că puicuța asta are ceva la tărtăcuță, iar planul pe care îl propune ea nu are nicio hibă. În ceea ce mă privește, scenariul ei îmi convine de minune, deoarece în timpul în care îl voi ține pe Buddy în căsuța pe care i-a găsit-o ea, nu cred că îmi va fi prea greu să îi arăt cum se prezintă, de fapt, lucrurile.

Primul lucru pe care îl voi face va fi să mă debarasez de Ardena, după care îl voi lua pe sus pe Buddy și îl voi duce în cea mai mare viteză la biroul vice-consulului, care va opri navele la ieșirea din port.

Încep să râd de unul singur, imaginându-mi mutra pe care o va face Ardena când va afla că în locul unei combinații cu Charlie Hoyt, a lucrat și ea o singură dată în viață pentru văduve și orfani, în compania lui Lemmy Caution, distins membru al Biroului Federal de Investigații din Statele Unite.

Îmi torn un whisky și continui să mă gândesc. A existat întotdeauna un lucru care m-a încântat și anume acest obicei al tipilor din lumea interlopă

de a-și umfla unul altuia profiturile pe care le-au dobândit cu atâta trudă și riscuri. Iată un exemplu chiar în cazul nostru.

Nakorova, care lucra mână în mână cu banda Zeldar-Gloydas, i-a angajat pe Willie Lodz și pe Borg ca să îl răpească pe Buddy Perriner, dar nu le-a spus ce afacere bănoasă se ascunde în spatele răpirii. Și atunci când, spre satisfacția generală, cei trei îl saltă pe Buddy, el nu le dă un sfanț din ceea ce le promisese.

Borg și Willie Lodz vin la Paris - separat și fără să știe unul de altul - pentru a încerca să obțină de la Nakorova, Zeldar sau oricine altcineva, lovelele pe care le așteptau încă de la New York.

Puicuța lui Lodz, care pare a avea mai multă minte în cap decât prietenii ei - merge direct la Delfzyl, în căutarea banilor ei și ai lui Willie, dar dintr-o dată se hotărăște să îl lase cu buzele umflate pe amărâtul ei de Lodz și să-mi dea mie partea lui. Nu găsiți că muierușca asta este delicioasă în felul ei?

Nakorova își păcălea nevasta, pentru că el îi spusese că afacerea Perriner nu e decât o simplă răpire și astfel o convinge el pe Edvanne să se dea drept sora sa. Însă, când tipa descoperă dedesubturile întregii afaceri și îi spune să înceteze, el o amenință. Rezultatul palpabil al acestei căldășii sunt cei doi morți.

Iar acum eu, la rândul meu, va trebui să o păcălesc pe puicuța asta, la fel cum ar fi procedat și Charlie Hoyt cel adevărat. Totuși, nu se știe niciodată și poate că el nu ar fi procedat așa.

În orice caz, eu sunt convins că tipul care a zis că o crimă nu se poate plăti niciodată, a avut mare dreptate.

Dificultatea este însă că criminalii nu vor crede niciodată acest lucru.

După toate aceste gânduri profunde care m-au absorbit în întregime, mă întreb deodată dacă Juanella a scăpat cu bine, dacă a ajuns la Londra și l-a putut contacta pe Herrick de la Scotland Yard. În acest caz, aș vrea să știu dacă individul ăsta a găsit-o pe Geraldine, deoarece, dacă aici se întâmplă ceva nasol pentru bandă, puicuța asta va plăti toate oalele sparte, pentru că cei de acolo o vor curăța, cu siguranță.

Totuși, ceea ce mă enervează și mă face să mă tot gândesc la asta este ședința de astă-seară cu Buddy, când va trebui să-l fac să înțeleagă că, în orice caz, nu va mai apuca să o vadă în viață pe soră-sa, deoarece ea trebuia oricum lichidată, chiar dacă planul ar fi reușit.

Asta va fi o sarcină penibilă pentru mine, dar va trebui să o duc la bun sfârșit. Dacă el are măcar atâta minte, va înțelege că am dreptate și că ne va

lăsa să îl luăm, fără a face prea mult tărașoi.

Totuși nu îmi fac prea multe iluzii, pentru că întotdeauna am constatat că adevărul este singurul lucru pe care oamenii nu vor să îl creadă și vă dau și un exemplu:

Am plecat odată în concediu în Mexic, la Chihuahua. Tocmai făcusem cunoștință cu o tipă clasa-ntâi, din alea pe care le întâlnești cam rar pe lume. O damă pe care dacă o vedeai, deveneai imediat visător și sentimental. Oricum, o bucățică strașnică, ce te trimitea imediat cu gândul la paradisul lui Mahomed.

Puicuța asta prinsese oarece slăbiciune pentru mine, poate din cauza temperamentului meu poetic. În orice caz, aveam obiceiul de a ne mângâia cu tandrețe unul pe celălalt în fiecare seară, într-un colț al curții hotelului. Iar în momentele în care nu ne îmbrățișam, ne trimiteam unul altuia bezele dulci, după care îi povesteam tot felul de istorioare. Povești dintr-alea de care le plac damelor să asculte la radio. După fiecare snoavă, tipa îmi dădea câte un sărut, atât de puternic și pasionat, încât ar fi putut face să reculeze și un tanc de 100 de tone.

În fiecare seară când găseam că atmosfera dintre noi a devenit un pic cam prea fierbinte, mă uitam cu coada ochiului spre verandă și spuneam: „Iubițel, îl văd venind pe bărbatul tău!”. Și de fiecare dată, ea îmi zicea: „Lemmy, toreadorul meu iubit, du-te, pentru că inima mea te va urma întotdeauna!”, iar eu îmi luam liniștit tălpășița.

Într-o seară însă, în momentul în care eu, ca de obicei, mă întorc spre colțul verandei, pe cine credeți că am văzut îndreptându-se în plină viteză spre noi? Pe al ei domn și stăpân, în carne și oase. După modul în care scârțâia nisipul aleii, puteai să înțelegi că ceva îl roade rău pe flăcăul ăsta. Poate că auzise vorbindu-se despre vizitele mele sau poate că doar era urmat de un escadron de șerpi cu clopoței.

Evident, m-am simțit puțin nervos. Am sărit de gâtul tipei, am îmbrățișat-o plin de pasiune, după care i-am spus: „Carrisima, trebuie să o șterg, pentru că se apropie bărbatul tău și pare înfuriat!”.

Ce credeți că s-a întâmplat atunci?

Numai că o singură dată s-a întâmplat ca totul să fie adevărat, tipa a refuzat să mă creadă și mi-a zis: „Nu... întotdeauna îmi zici așa. Nu-i adevărat și nu te las să pleci!” Și până să apuc eu să mă descurc din brațele puicuței, Jules al ei era deja lângă mine și îmi acorda o demonstrație gratuită de aruncare a cuțitului, la care aș fi asistat cu cea mai mare plăcere,

dacă nu m-ar fi înțepat atât de tare. Iar dacă individul n-ar fi rămas, dintr-o dată, complet lipsit de muniție, m-aș fi transformat în felioare pentru tot restul existenței mele.

Acest lucru vă dovedește că trebuie să fiți extrem de prudenți în alegerea zilei și a orei la care spuneți un adevăr unei tipe, deoarece dacă acest lucru va fi în favoarea ei, nu vă va crede nici cât negru sub unghie. Iar dacă totuși, prin absurd, v-ar da crezare, în mod cert ceea ce i-ați spune nu-i va face nicio plăcere.

Până acum, în ciuda cercetărilor mele îndelungate, nu am putut găsi vreo damă, care să nu prefere o minciună mare și gogonată, urmată de o porție și mai mare de dulcegării, unui adevăr, oricare ar fi acesta.

Mă trezesc la unsprezece fără un sfert și mă apuc imediat de treabă. Verific starea Lugerului și îi examinez încărcătorul, după care îmi pun paltonul și îmi îndes bine pe ochi fetrul. După asta beau în sănătatea mea o dușcă bună de whisky și mă pregătesc să mă arunc afară, în ceața groasă.

Jos, în hol, stau un pic la taclale cu portarul și îi spun că fac o mică plimbare înainte de culcare. Tipul pare de treabă și vorbește destul de bine engleza, ceea ce mă ajută să învăț și eu câteva vorbe în olandeză. Îl întreb câteva denumiri, iar el îmi răspunde cu destul de multă bunăvoință.

Stau cu urechile ciulite la ceea ce îmi bălmăjește el în limba asta ciudată, pentru că mai târziu s-ar putea să am nevoie de ceea ce îmi spune, după care mă evaporez din zonă.

Mi-a mai rămas aproape o oră ca să-mi rezolv treburile și cobor spre port. Când ajung acolo, întreb unde se găsește taverna *Spruithuis*, deoarece aș vrea să fac o mică verificare. Vreau să mă asigur că puicuța asta de Ardena este acolo cu Gloydas, așa cum mi-a promis că va face.

În fața tavernei, de fapt o bombă ordinară, cum sunt în toate porturile din lume, zăbovesc câteva secunde, să văd dacă nu cumva mi-a luat cineva urma, apoi intru. Înăuntru, clientela obișnuită: marinari de toate vârstele și naționalitățile, brutali, agresivi și beți.

Mă apropiu de tejghea și cer un pahar de șnaps. În fundul sălii, este o ușă care dă într-o cameră, unde se văd câteva mese și lume așezată la ele. Îmi las paharul pe tejghea și mă uit puțin prin geamurile murdare ale ușii.

Acolo o văd pe Ardena, așezată la o masă lângă Gloydas. De cealaltă parte a mesei mai sunt doi flăcăi, îmbrăcați marinărește și încălțați cu cizme de cauciuc. Unul dintre ei poartă pe cap o căciuliță tricotată, ceea ce îmi aduce aminte de pirații de pe vremuri, cum erau înfățișați în filme.

Bănuiesc că ăștia sunt cei doi piloți recrutați de Gloydas pentru a duce la Ems cele două nave.

Rămân un pic în spatele ușii ca să-i privesc. Cei doi olandezi beau bere din niște halbe enorme, dar Gloydas și Ardena au în fața lor două cupe și o sticlă de șampanie. Dacă stai și te uiți mai atent la Gloydas, îți dai seama că a cam luat-o pe-o aripă. Este stacojiu la față și vorbește și râde aproape în permanență. Ardena are aerul că este jenată, iar cei doi olandezi se uită la el cu gura căscată.

Îmi dau seama perfect de starea de spirit în care este acum individul. Treaba este aproape gata făcută, iar victoria,- la doi pași. În plus, cu Ardena alături, mi se pare natural ca Gloydas să ia ceva mai mult pe gât.

Deodată îl văd că-și bagă mâna în buzunar, scoate ceva de acolo și îl întinde olandezilor peste masă. Unul din ei întinde și el mâna și primește de la Gloydas un teanc barosan de bancnote, după care își strâng mâinile toți trei, în timp ce Ardena este foarte ocupată să umple paharul lui Gloydas.

Cei doi marinari se ridică gata de plecare, iar eu îmi părăsesc postul de observație. Înainte de a dispărea mai arunc o privire în direcția Ardenei și a lui Gloydas, care au rămas singuri la masa lor. Tipul îmi face impresia că este beat criță. Fața lui arată ca o roșie murată și băiatul o mângâie pe Ardena cu grația unui urs pe care un circar încearcă să îl învețe să danseze.

Ies din bistrou, dar ceva mă neliniștește, totuși. De ce dracu pipița asta s-a apucat să îl îmbete pe imbecilul de Gloydas? Asta e în așa hal de beat că nu mai știe ce face.

Și atunci?

Convenisem cu dama ca, după ce punem laba pe junele Perriner, să îi telefonam lui Gloydas pentru a-i cere răscumpărarea în schimbul lui Buddy. Atunci, care este scopul Ardenei de îl aduce pe Gloydas într-un asemenea hal de beție, încât ăsta nu mai poate nici să țină receptorul în mână, dărmite să mai înțeleagă ce i se spune?

V-am spus mai înainte că, în toată această comedie, toți actorii nu încearcă decât un singur lucru: să se înșele unii pe alții. Iar la un moment anterior cât se poate de recent, Ardena a încercat să îl tragă pe sfoară pe Gloydas, iar eu pe ea.

Dar acum încep să mă întreb dacă nu cumva sunt pe cale de a fi păcălit chiar *eu* de către această damicelă. Asta ar fi chiar culmea!

În orice caz, nu mai am timp de pierdut. Trebuie, cu orice preț, să îl răpesc pe Buddy Perriner. Dac-am să pot, cum spune toată lumea!

CAPITOLUL 13

LA GRĂMADĂ

După un marș rapid, ajung și eu pe strada unde se află clădirea descrisă de Ardena. Am mare noroc, deoarece noaptea este foarte neagră și, fără adăpostul întunericului aș fi fost reperat de departe, casa fiind așezată pe un mic dâmb izolat.

Storurile sunt închise ermetic și de nicăieri nu iese vreun fir de lumină. O scară de lemn, cu câteva trepte, duce la ușa casei. Urc treptele tropăind zdravăn și tușind din toți rărunchii, pentru a-mi semnaliza în acest mod prezența, după care încep să dau cu pumnul în ușă. Peste câteva secunde, aud pașii cuiva care coboară niște trepte și se apropie de ușă.

— Cine-i acolo, întreabă o voce în olandeză.

— Poliția portului, răspund eu răgușit, încercând să-mi ascund astfel accentul deplorabil, deși am reținut corect cuvintele pe care mi le spusese portarul. Trec o secundă sau două, după care se aude zgomotul făcut de zăvoare. Mă dau un pas înapoi și, în aceeași clipă în care tipul deschide ușa, mă arunc înainte și îi trimit un pumn în plină față. Sunt convins că lovitura mea a fost atât de puternică, încât l-ar fi adormit, măcar o jumătate de oră, și pe un campion mondial de categorie grea.

Băiatul se duce de-a dura pe jos, dar încearcă să se ridice. Deoarece sunt foarte presat de timp, nu mă mai joc cu el, așa că scot repede Lugerul și îi trag drept în ceafă o lovitură zdravănă cu crosa. După ce îi aplic acest tratament tandru, flăcăul se prăbușește cu o bufnitură răsunătoare. Închid ușa de la intrare și ascult cu urechile ciulite. Nu se aude nimic și mă întreb pe unde s-o fi ascuns celălalt individ. Înaintează încet, dar nu apuc să fac mai mult de doi pași, când o rază de lumină sfâșie întunericul.

Chiar în fața mea se află o scară de lemn, care duce la primul etaj, iar în capul ei se află un tip. Are o pocnitoare în mâna dreaptă și o lanternă electrică în cealaltă. Bănuiesc, că l-a văzut întins pe jos pe amicului lui și atunci acționează rapid. Ochesc precis și trag un foc de pistol drept în lanternă, care se sparge în zeci de bucățele, după care mă aplec și îl culeg de pe podea pe individul meu, care probabil că acum se află în lumea viselor. Îl ridic cu greutate și îl țin ca pe un scut în fața mea. Tipul de pe scară trage la întâmplare două gloanțe în direcția mea, iar eu îl las pe adormit să cadă,

ceea ce produce o bufnitură puternică, răstimp în care eu mă apuc și scot un horcăit groaznic.

Trucul a prins. Tipul de sus este convins că m-a curățat și începe să coboare treptele. Când ajunge jos, se lasă liniștea preț de câteva secunde, timp în care flăcăul caută întrerupătorul pe dibuite.

În secunda în care lumina se aprinde în hol, mă arunc asupra lui și îl lovesc direct cu capul în plex, atât de tare, încât am impresia că țeasta mea trece efectiv prin stomacul lui. După asta îi mai aplic, ca amintire, și două lovituri de crosă în ceafă, deoarece nu îmi place să las lucrurile neterminate.

Mă întorc și mă uit la primul flăcău. Un glonț de-al prietenului său i-a străpuns pieptul și îmi zic încă o dată că am fost al dracului de deștept atunci când l-am ținut în fața mea drept scut.

Rup o bucată din cămașa tipului cu lanterna și i-o vâr în gură, drept căluș, după care îl leg fedeleș cu cureaua lui și cu cea a mortului.

Acum pot să urc și eu scara în liniște, nu-i așa? Deschid prima ușă pe care o văd și dau năvală în încăpere cu arma în mână. În fundul camerei, în fața unei mese, un gigolo stă și-și face pasiențe. E blond și are o mustăcioară ca a lui Clark Gable. Cu un surâs larg pe față, mă apropii de el și zic:

— Domnul Buddy Perriner, nu-i așa?

— Da, face el. Ce vreți de la mine?

Iau un scaun și mă proțapesc în fața tipului, apoi îi trag un mic discurs:

— Ascultă-mă fără să pui multe întrebări și nu comenta nimic din ceea ce auzi. Dacă vrei să scapi de aici, închide gura și desfundă-ți urechile. O să fiu foarte scurt și o să spun repede tot ce am de zis, pentru că nu avem timp de stat la taclale.

Îi arunc din nou un surâs, înainte de a continua:

— Mă numesc Caution și sunt agent al Biroului Federal de Investigații. Cred că îți dai și tu seama de ce mă aflu aici, dar o să-ți fac înainte un scurt rezumat al situației.

După ce îi povestesc totul cât se poate de repede, mă apuc și îi zic:

— Nu vreau să te mint, așa că n-o să-ți spun că sora ta e în siguranță, deoarece nu știu absolut nimic despre ea. Poate că-i e bine, poate că nu. În orice caz, eu am anunțat Scotland-Yardul în privința ei încă de acum cinci zile. Poate însă că ei nu au putut să o găsească și să o pună la adăpost - nu știu nimic în acest sens. Dar dacă cei de la Scotland Yard nu au pus încă

mâna pe ea, poți să fii sigur că, orice ai face nu ai s-o mai vezi în viață niciodată.

Mă aplec peste masă.

— Ascultă-mă, micuțule. Dacă banda asta a pus mâna pe Geraldine, ei nu vor face altceva decât să o lichideze, îmi pare rău că sunt silit să îți spun asta, dar trebuie să iei lucrurile așa cum sunt. Ai auzit vreodată de răpitori care să-și elibereze ostaticii după încasarea recompensei?

— Și atunci ce vrei să fac?

— La ora douăsprezece și jumătate, o femeie va veni aici cu o mașină, ca să ne ducă în altă parte. Chestia cea mai amuzantă din tot rahatul ăsta e că femeia este de fapt Ardena Vandell, puicuța de care tu te-ai amoretat acasă. De altfel, să știi că ea este amanta lui Lodz, care ți-a vârat-o special pe gât, ca să te atragă în capcană. Ea își închipuie acum că eu sunt Charlie Hoyt, un vechi prieten de-al lui Willie Lodz, și am convins-o să te săltăm de-aici înainte ca cei doi căpitani de vas să vină să primească ordinele tale. Conform planului, noi te vom răpi pentru a ne putea târgui cu Gloydas și, în schimbul tău, să ne primim și noi partea noastră din lovele - Ardena pe a ei, iar eu pe cea a lui Willie, pe care l-am lăsat la Paris, în grija polițailor francezi. Asta este ceea ce crede ea că vom face, numai că eu nu voi proceda așa. Când ne cărăm de aici, te voi duce direct la vice-consulul american din Delfzyl, unde vei fi pus sub protecție, iar consulul va putea împiedica apoi cargourile să părăsească portul. Ai înțeles?

— Da, răspunde el și se ridică, făcând câțiva pași prin cameră, repetând mereu:

— Ce imbecil am putut să fiu!

— Ei da, dar nu trebuie să disperi din cauza asta. Nu ești primul tip dus de nas de către o femeie. La rândul meu, te înțeleg, deoarece Ardena l-ar putea aduce în pragul nebuniei până și pe un sfânt.

— E adevărat, zice el, dar abia acum realizez cât de prost am putut să fiu, lăsându-mă păcălit de blondina asta.

Nu răspund nimic, îl privesc doar, după care îi spun:

— Toate astea sunt acum de domeniul trecutului, dar hai să ne grăbim să dispărem cât mai repede de aici, pentru că nu vreau să prind mușchi în această baracă nenorocită.

La auzul acestor vorbe, flăcăul meu își înfundă mâinile în buzunare și adoptă un aer încăpățânat.

— Nu sunt de acord cu treaba asta!

— Nu? Și de ce, mă rog?

Înaltă din umeri.

— De săptămâni de zile mi se spun tot felul de asemenea povești, iar acum apari dumneata și-mi spui că ești agent federal. Pentru ce te-aș crede? Nu ți-ai dat seama că nu mai am demult încredere în nimeni?

— Nu mai spune prostii, Buddy, îi replic eu. Nu e nevoie să te ostenești să te gândești la toate astea. Tot ce mi-ai înșirat până acum nu sunt, de fapt, decât o grămadă de tâmpenii. O să faci cum îți zic eu și acum o să ne luăm tâlpășița în cea mai mare viteză.

Scutură din cap.

— Nu plec deloc, se încăpățânează el.

— Iar nu? De ce?

Îmi aruncă un surâs trist. Uneori puștanul acesta are un aer chiar foarte simpatic și mă face să mă simt, cum s-ar spune, plin de compasiune pentru el.

— Tot ce s-a întâmplat este numai din vina mea, reia el. Taică-meu are inima frântă din cauza prostiilor pe care le-am făcut și nu merit să-l mai văd niciodată. Aș vrea să văd dacă, prin vreo întâmplare miraculoasă, cei din bandă se vor ține totuși de cuvânt și o vor elibera pe Geraldine, iar pe mine mă vor lăsa să o caut.

— Tântălău mic ce ești! Cum poți să-ți închipui așa ceva? Dacă îl lasă în viață pe vreunul dintre voi, acela se va apuca să trăncănească, iar treaba asta ar fi suficientă ca să provoace intrarea SUA în război!

— Ai dreptate, îmi răspunde el, după o sumară reflecție. Dar mă gândesc numai la Geraldine și n-aș putea să-mi iert vreodată că am putut rata o șansă de a o scăpa, oricât de mică ar fi aceasta, spune el și oftează din greu.

În fond, îl înțeleg și eu pe puștan. Băiatul are remușcări serioase.

— O.K., Buddz. Atunci eu mă duc, pentru că dacă cineva din bandă mă găsește aici, în mod cert va încerca să-mi găurească puțin pielea.

Înclină din cap în semn de aprobare și spune:

— Așa este. Dacă ești cu adevărat agent al F.B.I.-ului, trebuie să dispari cât mai repede. Eu voi rămâne aici și te rog să-i transmiți tatălui meu că, în orice caz, îl consider cel mai bun om de pe pământ.

— Bine, bătrâne, așa o să fac. La revedere atunci, mai spun și mă îndrept spre el, ca să-i strâng mâna.

În clipa când el îmi întinde brațul drept, i-l prind cu stânga și îi trimit în plină mutră un bobârnac, care probabil că se aude și din Japonia. Buddy nu

a mai avut apoi altceva de făcut decât să îndoiaie genunchii și să alunece încet pe podea. Totuși, vă rog să mă credeți că băiatul ăsta are un obraz rezistent la lovituri, pentru că simt că mă ustură palma.

Mă aplec și îl culeg de pe jos, îl arunc pe un umăr și mă îndrept spre ușă. Mai arunc o privire prin cameră și oftez ușurat. Poate că, în sfârșit, cu un dram de noroc, voi putea prelua eu inițiativa operațiilor și voi începe să-i tratez pe flăcăii din bandă într-un mod care nu le va mai da putința să se mai amuze.

Mă apropii de ușă, dar abia am făcut doi sau trei pași, că aceasta se deschide în fața mea, iar eu rămân încremenit, cu gura căscată. Atât de uimit sunt de ceea ce văd, încât Buddy îmi scapă de pe umăr și alunecă pe podea.

Toate astea se întâmplă deoarece în prag, la doi pași de mine, se află ultimul individ din lume pe care m-aș fi așteptat să-l văd aici și acum. Flăcăul pe care îl credeam vârat în celulele lui Erouard, Zeldar în carne și oase, stă în fața mea, rânjind lugubru.

Ține în mâna dreaptă un pistol Mauser de mare calibru, îndreptat chiar spre stomacul meu și o bucurie răutăcioasă i se citește pe mutră. În spate, cu câțiva pași mai în urmă, se văd doi haidamaci cu mutre de idioți.

— Bună seara, domnule Caution, face el către mine. Mă simt nemaipomenit de fericit să te revăd.

Nu știu dacă ați simțit vreodată un adevărat uragan în stomac, dar asta simt eu în clipa de față. Rămân pe loc și îl contemp lu pe acest pui de cățea, privindu-i nasul ascuțit și gura aia care acum zâmbește drăcește. Mi-aș da bucuroș două degete de la mâna dreaptă numai ca să fiu lăsat închis cu acest individ într-o cameră izolată, timp de o jumătate de ceas, fără arme sau arbitri.

Ce combinație nenorocită! Sunt prins aici exact ca un șoricel într-o capcană!

Mă întorc și îl salt pe Buddy pe un scaun. Îi astup puțin nările, ca să îl readuc la viață, iar el deschide ochii și bolborosește:

— Nu plec! Ți-am zis că nu mă mișc de-ac.

Asta pune capac la toate, iar eu izbucnesc în râs:

— Ce tot vorbești, idiotule! Uită-te puțin în jurul tău și vei vedea că ai dreptate, năărăule. Nimeni nu va mai putea pleca, iar acum suntem gata de mers la catafalc.

Zeldar guiță ceva în germană către cei doi malaci care rămăseseră afară în continuare, iar el intră în cameră, ridicând brațul drept în sus și urlând „Heil Hitler”. Zeldar înaltă și el brațul și le răspunde la fel.

Înfățișarea exterioară a acestui individ s-a schimbat totalmente acum. La Paris, tipul semăna cu un șobolan, dar aici ținuta lui s-a îndreptat și are aerul unei persoane importante.

Se apropie de mine și îmi confiscă Lugerul, pe care îl întinde unuia dintre gealați, căruia îi mai latră și un ordin:

— Duceți-l pe Perriner în camera de dincolo! Cei doi piloți trebuie să pice aici dintr-un moment în altul, iar el le va da instrucțiunile. După asta sunteți liberi.

Tipul își lipește călcâiele și răspunde:

— Am înțeles, Herr Kapitan!

Apoi Zeldar se întoarce spre Buddy:

— Herr Perriner, urmează să le dai instrucțiuni celor doi piloți, exact așa cum am stabilit mai înainte. Le vei spune, deci, că trebuie să acostăm la cheiul principal de pe malul german al Emsului. După aceea, ei vor coborî la țărm, împreună cu echipajele și vor fi preluați de un remorcher din Delfzyl, care îi va readuce aici. Dacă respecti tot ceea ce ți-am cerut să faci, în următoarele patruzeci și opt de ore vei fi în Anglia, alături de sora dumitale. Ai înțeles, deci, ce vreau să faci?

Buddy încuviințează dând din cap, iar cei doi indivizi îl apucă de mâini și îl scot afară din cameră.

Zeldar se apropie de mine, care tocmai mă așezasem pe un scaun.

— Mi-ar face mare plăcere să îți ciuruesc pielea, pentru că mi-ai provocat mari probleme, dar ai marele noroc că nu e prea recomandabil să faci așa ceva în Olanda! Îmi aruncă el cu ură, după care își aprinde o țigară și continuă:

— Am cele mai bune intenții în privința dumitale, amice. O să debarci o dată cu noi și vei vedea apoi că viața ta - atâta câtă ți-a mai rămas - va fi dulce și frumoasă într-unul din lagărele de concentrare din Germania. În Vaterland există o serie de tehnici admirabile de dresare a oamenilor.

Drept răspuns, trag o flegmă în direcția lui, la care el se scoală, vine lângă mine și-mi trânteste în plină figură un pumn atât de puternic, încât

sunt gata să cad cu scaun cu tot. Tipul ăsta are un mod propriu de a fi dur atât de calm, încât mă umple de respect.

— Te va încânta, fără îndoială, și vei fi puțin jenat să afli că succesul final al acțiunii noastre îți este datorat într-o bună măsură, dragă prietene. Și asta pentru că, inițial, nu aveam intenția să vin să dirijez personal faza finală a operațiunilor. Fără imbecilitatea ta de la Paris, aș fi fost acum în Elveția, unde alte afaceri reclamă prezența mea imediată.

Se așează la masă și scoate un pachet de țigări.

— Bănuiesc că ai găsit a fi foarte inteligent să o faci pe muierușca aia de Juanella să îmi dea telefon la o oră tâmpită, numai ca să mă duc să vorbesc cu ea. Nu ți-a trecut însă prin cap că aș putea considera încântător ca ea să discute cu mine dispariția Geraldinei Perriner. Dar cum eu sunt, de firea mea, mai curios decât alții, am acceptat să mă deranjez. Vroiam să știu ce poate să-mi zică, iar ea m-a informat despre intenția ei de a anunța poliția franceză.

Zeldar ridică din umeri și continuă:

— Evident, treaba nu îmi convenea deloc și mi-am dat seama că venise momentul să părăsesc Parisul. Ideea asta îmi venise în clipa când m-am gândit că ar fi bine să nu mai trec prin apartamentul meu. Totuși, pentru a-mi satisface curiozitatea, am rămas în fața blocului meu înainte de a mă duce la gară și astfel am văzut că ferestrele camerelor sunt luminate.

Se oprește și aruncă un râset ca un nechezat de cal.

— Sper că băieții de la Siguranță nu mă mai așteaptă și acum, spune el și râde cât poate de tare, după care scoate o sticlă de kummel și un păhărel și se servește copios.

— N-aș vrea să adaug aici unele observații neplăcute referitoare la degenerare, reia el cu un surâs sardonice pe figură, dar trebuie să-ți mărturisesc că voi, americanii, nu sunteți atât de tari, pe cât se spune. Mă refer, în special, la micii tăi amici din lumea interlopă, care au lucrat atât de bine pentru noi și care nu s-au ales nici măcar cu un cent la toată afacerea asta. Dolarii sunt mult prea prețioși acum pentru noi, germanii. Oricum, este însă foarte plăcut să păcălești pe toată lumea!

Își mai toarnă o gură de kummel și nechează din nou:

— Totuși, în ciuda acestui lucru, bandiții americani încă mai vin să îmi ofere serviciile lor și vor cu tot dinadinsul să mă mai ajute încă o dată!

Dacă m-aș putea mișca, mi-aș da singur un picior zdravăn într-o anumită parte a corpului, pentru că acum am înțeles la ce face Zeldar aluzie.

Împutita asta de Ardena m-a turnat!

— Toți ați fost niște imbecili, dar până la urmă, prostiile vor fi plătite doar de unul singur, mai apucă el să spună, după care își ridică paharul și toastează:

— Herr Caution, servitorul dumneavoastră, căpitanul Emil Mienschmidt, din cadrul Serviciilor de Informații ale Reich-ului, închină acum în cinstea frumoasei dumneavoastră prietene, domnișoara Ardena Vandell, o prețioasă aliată a Germaniei, spune el și dă pe gât paharul.

Cât despre mine, ce să mai spun? Îmi adresez un cuvânt cât se poate de urât, deoarece ar fi trebuit să-mi dau seama de la început că ticăloasa asta n-a avut în cap decât un singur lucru. Și anume, să mă tragă în piept!

CAPITOLUL 14

PE CINE AM PUS MÂNA!

Rămân nemișcat, cu capul în jos, privindu-mi pantofii și rumegând gânduri ascunse. Cred că nu vă va încânta ce o să vă zic, dar eu tot la dame mă gândesc în clipa de față. La toate genurile de dame pe care le-am întâlnit în viața mea.

Am cunoscut tipe de toate formele și de toate genurile. Bune sau rele. Slabe sau grase. Naive sau șmechere. Le-am văzut pe unele dintre ele plângând atunci când vroiau să obțină câte ceva, iar pe altele scoțând o pocnitoare din poșetă. Și le-am mai cunoscut și pe alea care-ți toarnă gogoși, atunci când încearcă să te convingă, dai și pe cele care își ating rapid de tot scopurile, mișcându-și fesele cu un aer foarte nevinovat.

Dar această Ardena nu se încadrează în nici unul dintre tipurile enumerate mai sus. Este cea mai nerușinata trișoare din câte am văzut vreodată și îmi provoacă la fel de multă greutate ca și mâncarea de broaște. Aș pune pariu cu oricine că, dacă tipa asta ar naufragia, undeva, pe o insuliță pustie și ar mai supraviețui alături de ea doar bunică-sa, i-ar smulge rapid babei dinții de aur din gură și ar încerca să-i plaseze primului rechin care ar da din coadă prin împrejurimi. Și vă mai jur că ar găsi ea o metodă de a-l înșela și pe rechin.

Zeldar încă se mai află aici și tocmai își toarnă un pahar de kummel.

— Ceea ce e cu adevărat admirabil, reia el brusc conversația, este modul în care Fraulein Vandell a reușit să se debaraseze de tine, Herr Caution! Tu, care te dădeai drept prieten al ei și coleg de breaslă, vestitul Charlie Hoyt în persoană, ce mai! Iar fetișcana noastră încă mai crede în această uriașă gogoasă pe care i-ai turnat-o tu!

Se oprește ca să mai lanseze un nou nechezat, după care reîncepe:

— Când am ajuns aseară la Delfzyl, prima oară m-am dus la *Spruithuis*, ca să-l găsesc pe Gloydas, așa cum convenisem cu el. Fraulein Ardena a rămas surprinsă să mă vadă, deoarece ea nu știa că Gloydas îmi telefonase încă de ieri la Zürich, pentru a mă anunța că cea mai bună prietenă a lui Willie Lodz a ajuns aici și reclamă cu insistență lovelele ei și pe cele ale amicului ei. Noroc însă cu Gloydas, care a avut ideea de a mă preveni despre lucrul ăsta, iar eu am avut inspirația să-mi dau seama că este de

preferat să vin eu însumi la fața locului, pentru a supraveghea plecarea navelor. Dacă nu aș fi fost nevoit să procedez așa, acum mă aflu la Zürich, unde o groază de alte afaceri reclamă cu insistență prezența mea.

La *Spruithuis* l-am găsit însă pe Gloydas, beat mort. Frumoasa de Ardena îl îmbătase și mult mai târziu am înțeles din ce motiv. Totuși, căpitanul Emil Mienschmidt, fără a ști nimic în prealabil, și-a luat toate măsurile de precauție. I-am luat în mașina lui Gloydas atât pe el, cât și pe puicuță și i-am dus la birourile firmei noastre, unde îi țin sub pază bună, în așteptarea momentului imbarcării lor pe unul dintre cargourile pe care se va afla și Buddy Perriner.

Atunci, prinsă la strâmtoare, frumoasa domnișoară mi-a propus să-mi dezvăluie planul unei operații care ar fi trebuit să contracareze toate proiectele mele și îmi cerea, în schimbul informațiilor sale, banii care i se cuveneau pentru organizarea răpirii lui Buddy.

Evident că am acceptat imediat această propunere și i-am dat cuvântul meu de ofițer că, de îndată ce vom ajunge la Ems, îi voi da toți banii, mai spune Zeldar și se ridică, apropiindu-se de mine.

— Nu râzi deloc de tot ce-ți povestesc, Herr Caution? Nu găsești nimic amuzant în toată această poveste? Pipița asta n-a șovăit nicio clipă să te vândă primului venit, în schimbul unei promisiuni care nu va fi onorată niciodată!

Iar pentru că eu nu găsesc nimic comic aici și nici nu mă prăpădesc de râs, Zeldar se apucă și îmi trimite un picior drept în stomac, care mă face să mă răstorn cu tot cu scaunul pe care mă aflu.

Mă ridic încet, după ce m-am zvârcolit un pic pe jos și mă reaşez pe scaunul meu, dar de această dată mă pun călare pe el. Mai târziu ar putea să-mi fie util să pot avea mâna aproape de spătarul acestuia, nu credeți?

Zeldar reia, foarte încântat de isprava lui:

— Și-atunci ea mi-a dezvăluit mie toată șmecheria cu combinația dintre voi doi. Eu am venit imediat aici cu oamenii mei și gândește-te, Herr Caution, cât de încântat am fost să îl văd aici - în locul celui care îmi închipuiam că este Charlie Hoyt - pe scumpul și vechiul meu amic, Lemmy Caution, agentul federal cu o reputație fantastică: un țintaș care nu ratează niciodată, mai apucă el să zică, după care izbucnește din nou în hohote de râs.

— Săraca Fraulein Ardena, reia el când se mai potolește. Va trebui să procedez cu ea ca și cu Serge și Edvanne. Știe prea multe lucruri și mi-ar

putea provoca necazuri mai târziu.

La auzul acestor cuvinte rămân stupefiat. Într-atât de tare, încât nu mă pot împiedica și-i zic:

— Deci, tu i-ai ucis pe cei doi Nakorova?

— Sigur că da, răspunde el surâzând. Nu ți-ai dat seama de asta nici până acum? Oricum, să știi că trebușoara asta a fost o capodoperă. Înțelege-mă bine, Herr Caution. Nu sunt un idiot de felul meu și am bănuțit de la începutul întregii povești, că este mai bine să te joci cu focul decât să o bagi în combinații dintr-astea pe Edvanne, deoarece oricând ea ar fi putut deveni un potențial pericol pentru noi, în caz că se prindea de realul scop al răpirii lui Buddy. Și toate astea numai din pricină ea este franțuzoaică și franțuzoaicele sunt foarte patriote. Îmi dădusem seama prea bine că, într-o zi sau alta, într-un moment de sinceritate, Serge îi va destăinui Edvannei în ce consta, de fapt, răscumpărarea lui Buddy Perriner și știam că atunci eu va trebui să trec la punerea în practică a unor măsuri mai dure pentru scoaterea din scenă a lui și a nevesti-si.

Surâde și abia atunci îmi dau seama câtă poftă am în mine să mă apuc și să-i scot individului ăstuia toți dinții din gură.

— La supeul de la „Cafeneaua Cazacilor” m-am gândit pentru prima dată că momentul pentru așa ceva se apropia, deoarece prezența ta în Paris putea da naștere unei crize grave. Remarcasem faptul că ai părăsit salonul aproape imediat după terminarea mesei și că, după numai câteva minute, Edvanne proceda în același mod. Mi-am dat seama atunci că Serge îi spusese nevesti-si totul, iar acum ea știa prea multe și îți va dezvălui toate dedesubturile afacerii. De fapt, moartea lui Rodney Wilks a tulburat-o enorm pe biata ființă.

Înclin din cap.

— Atunci, zic eu, ești la fel de vinovat și de moartea lui Wilks. I-ai pasat flaconașul lui Serge, mințindu-l că acesta conține un drog și, de fapt, în el se afla otravă, nu-i așa?

— Chiar așa, aprobă Zeldar. I-am spus că asta o să-l facă pe Wilks să se simtă destul de rău pentru a se ridica și a pleca imediat de la club. Serge a crezut tot ce i-am spus eu, dar realitatea este că era un imbecil de prima clasă!

Zeldar se reculege acum și-și compune o mutră cât se poate de serioasă, încât încep să cred că se gândește la Crucile de Fier pe care o să i le decerneze personal Adolf, după încheierea misiunii.

— Când Edvanne m-a părăsit, la puțin timp după dumneata, reia el, mi-am permis să plec în urmărirea ei. M-am ținut în spatele ei până în apropierea casei unde locuia, și, când a ieșit, am filat-o până la apartamentul lui Serge. Treaba asta îmi convenea de minune, căci eu aveam o dublură a cheii apartamentului acestuia.

Am intrat tiptil în urma ei în anticameră, de unde am putut auzi foarte bine conversația purtată între ea și Serge. În aparență, ea pleda pentru a-l convinge pe acesta să-ți povestească ție totul și am vaga impresie că Serge era pe cale să se lase convins.

Atunci m-am hotărât. Am ieșit ușor pe palier, am închis ușa în urma mea, după care am sunat. A venit să-mi deschidă Serge și m-a invitat înăuntru. Eu am început să-i vorbesc despre întâlnirea pe care urma să o avem noi doi cu tine în cursul dimineții acelei zile. El se așezase în apropierea focului, iar Edvanne era întinsă pe divan - la fel de adorabilă ca întotdeauna.

Am schimbat câteva cuvinte amicale cu ea, după care m-am dus la măsuta cu băuturi și am turnat câte-un pahărel pentru fiecare din noi. Aveam la mine otrava cu care fusese ucis Rodney Wilks și le-am turnat din flaconaș în pahare. Am propus apoi un toast și toți am dat paharele peste cap.

Spunând aceste cuvinte, ticălosul trage un oftat puternic și reia:

— Dulceața aia de Edvanne a murit pe loc, dar Serge a fost mai rezistent. A aruncat paharul și și-a scos pistolul. Eu nici nu știam că tâmpitul ăsta este înarmat, dar am avut noroc că n-a apucat să tragă. După asta, m-am amuzat pregătind o mică regizare, pentru a-l ajuta un pic pe prietenul meu, Lemmy Caution. Am întins-o grijuliu pe divan pe Edvanne și i-am plasat paharul la îndemână, ca și cum l-ar fi așezat ea, după ce băuse. Mi-am închipuit că o să te gândești că ea s-a otrăvit împreună cu Serge al ei, pentru a opri cumva comploturile împotriva dragii ei țărișoare. De altfel, eram sigur că n-ar fi ezitat să-l curețe pe Serge, dacă el nu ar fi acceptat să-ți spună tot. Dar, pe de altă parte, sunt convins că ea nu s-ar fi sinucis după aceea și de asta a trebuit să-i fac pe amândoi să dea în primire. Sunt un om prudent și bine informat, Herr Caution, îmi mai aruncă el și se întoarce spre mine cu un aer satisfăcut.

— Ai făcut tu de data asta carambol și ai câștigat, îi zic. Ți-aș spune și eu ție câte ceva, și anume că am mai văzut niște chestii cu care semeni perfect și care se târâie pe colțurile stâncilor și fug în clipa când apare soarele, deși,

dacă mă gândesc mai bine, cred că aprecierea asta ar aduce mai degrabă a compliment, îi spun și-mi trag sufletul un pic.

— M-ai dus și sunt încă în continuare, la mâna ta, și, numai pentru că ai o pocnitoare lângă tine, dar asta nu o să mă împiedice să-ți spun că individul care a inventat cuvântul „scârbos”, în mod cert se referea la persoana ta. Ești atât de dezgustător de privit, încât cred că și mutra celui mai nenorocit dintre asasini ar fi, în comparație cu a ta, la fel de frumoasă ca o felicitare de Paște. Ești atât de greșos, încât nu te-aș arunca nici la rechini, pentru că ar putea muri, bieții de ei, în chinuri și mi-ar fi tare milă de bietele ființe. Și ți-aș mai spune că...

Spunând astea, apuc brusc fundul scaunului și mă întorc înainte, spre Zeldar. Șansa este de partea mea, pentru că un picior al scaunului îi lovește brațul înarmat, chiar în clipa când îl înalță spre mine.

Îmi arunc un picior înainte, iar tocul meu îl atinge drept în tibie. Durerea îl face să se înroșească foarte puternic, iar eu profit între timp de prilej și îi trag un pumn atât de puternic, drept în mijlocul feței, încât simt cum îi sparg nasul și buzele. Continuu metodic aruncând scaunul care mă incomodează și, ca semn de bună-dispoziție, îi mângâi puțin stomacul cu genunchiul.

Treaba asta îl face să valseze spre un colț al camerei, unde cade pe jos iar în cădere, dă zdravăn cu capul de un suport metalic pentru bușteni. Nu mă las, ci îl apuc de guler și îl ridic, dându-i un pumn care cred că s-a auzit chiar și din Alaska, pentru că mie aproape mi-au crăpat falangele.

Merge în derivă prin cameră, iar eu îl urmăresc. Aud diverse zgomote pe-afară, dar sunt atât de furios pe porcul ăsta, că nu mă mai gândesc decât să-i aplic diverse tratamente pentru fericire, care, sigur îl fac să-și închipuie că mutra lui a devenit un teren de încercări pentru un tanc de o sută de tone.

În fața ușii, îl pocnesc din nou și apoi îl răsucesc către mine. Mă gândesc că ar fi bine să-l pun puțin pe foc, ca să-i mai încălzesc șuncile. În momentul în care mă întorc, ușa se deschide în spatele meu și cineva mă mângâie puțin la ceafă, atât de puternic încât mașina mea de încasat intră brusc în grevă. Camera se învârte cu mine, după care totul se întunecă și devine, treptat-treptat, negru.

Totuși, înainte de a aluneca cu totul în întuneric, simt că cineva încearcă să joace hora pe mine, confundându-mă, probabil, cu un covor. Ultimul lucru pe care mi-l mai amintesc este o lovitură în dreptul inimii.

Când deschid ochii, cu destulă caznă, de altfel, milioane de stele clipesc deasupra mea. Desigur că tipul care m-a doborât a folosit o rangă de fier. Capul mă doare îngrozitor, de parcă cineva s-a apucat să cânte la tam-tam în ceafa mea.

Încerc să-mi mișc mâinile, dar îmi este imposibil, pentru că băieții mi-au pus cătușe. Respir adânc, ca să verific dacă mai am coastele întregi și constat că plămânii încă îmi mai funcționează.

Îmi deschid cu mare grijă un ochi și mă uit în jur. Mă aflu într-o cabină de pe o navă care ar putea fi, cred eu, Maybury, și stau într-o poziție cam tâmpită: rezemat de unul dintre pereții acesteia. Undeva, sus, se aud niște zgomote care par a fi vaietele unei sirene de navă.

O lampă chioară aruncă o lumină zgârcită și remarc că hublourile sunt acoperite cu stofă neagră. La ora asta, probabil că nava a părăsit deja Delfzylul.

La celălalt capăt al cabinei îl văd pe tânărul Perriner, cu mâinile legate, ca și mine.

Îmi trec limba peste buze și simt că sunt sparte, iar gura mea are lipsă unul sau doi dinți - nu pot să-mi dau seama prea bine. Limba mi se pare că a devenit acum un fel de glaspapir foarte rugos, care vrea să zgârie tot ceea ce atinge.

În mod confidențial vă anunț că acum nu mă simt extraordinar de bine.

— Ei, Buddy, cum te simți? îl întreb eu.

— O.K., răspunde cu un surâs trist și atunci îmi dau seama că flăcăul ăsta are aerul de a fi, totuși, un tip de treabă.

— Am impresia că au cam umblat cu tine fără prea multă grijă, aruncă el. Îmi pare rău, Caution, e numai din vina mea.

— Haida-de! După tot ce s-a întâmplat, asta nu mai are niciun fel de importanță.

— Ești sigur? întrebă el.

— Și încă cum! Afacerea e încheiată. Am avut o întâlnire personală cu amicul Zeldar și m-a anunțat că ne-a pregătit o mică surpriză. Mi-a suflat ceva despre niște lagăre de concentrare, dar eu pot să jur că noi nu apucăm să ajungem până acolo. Tipul nu e extraordinar de amabil, să știi!

Îmi amintesc de halul în care l-am lăsat pe Zeldar și simt că mă apucă râsul.

— Dumnezeu! exclamă Buddy. Găsești ceva de râs. În toată treaba asta?

— Nu, răspund. Dar mă gândeam la ce i-am făcut eu lui, înainte ca ăia să apuce să pună mâna pe mine. Ar merita să vezi mutra individului. Prietena lui va face, în mod cert, o criză de nervi când o să dea ochii cu el.

— Evident, e ceva și asta, încuviințează Buddy, după care tace.

Cineva deschide ușa cabinei și intră unul dintre gagii lui Zeldar.

— Gentlemen, ne aruncă acesta, foarte politicos, Herr Kapitan vă invită să mergeți în salon. Sunt convins că vă veți bucura acum, auzind că vom părăsi Delfzylul. Vă rog să vă ridicați și să mă urmați. Vom traversa puntea și dacă încercați să vorbiți cu cineva sau faceți vreo mișcare voi trage fără niciun fel de avertisment. Sper că ne-am înțeles, da?

Ne ridicăm amândoi. Când ajung în picioare, mă clatin și cad. Încerc din nou, mult mai lent. Nu pot să procedez altfel, deoarece sunt o rană întreagă din cap până-n picioare.

Ieșim și străbatem puntea, cu zdrahonul în urma noastră. Ajuns afară constat că acest cargou este o navă solidă și că la bord se află puțină lume. Bănuiesc că această scurtă călătorie către Ems se poate face și cu un echipaj redus la o mână de oameni.

Noaptea este complet întunecată și afară nu e niciun pic de vânt. Mă întreb ce ne-a mai pregătit Zeldar, dar pot să vă spun de pe-acuma, din câte îl cunosc, că nu va fi deloc ceva agreabil.

CAPITOLUL 15

NU SE ȘTIE NICIODATĂ!

Nu este prea ușor să mergi pe punte cu mâinile legate, pentru că vaporul se leagănă ușor, iar picioarele mele sunt cam țepene.

Dintr-o dată, Buddy își pierde echilibrul și intră în mine. Tipul din spate îmi vâără repede în ceafă țeava pistolul său și îmi dă un brânci înainte. Exact în aceeași clipă, Buddy îi expediază o magistrală lovitură în tibia piciorului drept. Gagiul însă nu se lasă prea ușor doborât și îi arde o crosă de pistol în ceafă, care îl face pe puști să cadă grămadă, gemând puternic.

— Porcul ăsta poate rămâne aici. Asta o să-i servească drept avans pentru tot ceea ce va urma mai târziu, spune tipul, după care se îneacă într-o mare de înjurături grohăite în germană.

Mă împinge apoi în fața lui și străbatem toată lungimea punții, până ajungem la o scară, după care urmează un pasaj. Deschide o ușă și mă aruncă înăuntru.

Încăperea în care am intrat este, de fapt, o frumoasă cabină-salon, mică și intimă. Zeldar, Ardena și alți doi indivizi sunt așezați în jurul mesei, pe care se află mai multe sticle de șampanie, cele mai multe dintre ele goale. Toată lumea are un aer fericit și lipsit de griji. Ardena - scroafa dracului - pare foarte mulțumită de ea și fumează în liniște.

Zeldar rupe primul tăcerea și întreabă:

— Franz, unde este celălalt imbecil?

Franz se dezlănțuie și începe să horcăie în germană; explicându-i că l-a lăsat pe Buddy pe drum, ceea ce pare să-l amuze pe Zeldar.

— O să mai primească și altele, promite el.

După asta, îi cere unuia dintre cei doi indivizi să se ducă pe punte, ca să arunce o găleată de apă pe junele Perriner, după care să îl aducă aici. Tipul lipește militărește tocurile și dispare subit.

Zeldar umple apoi paharul Ardenei și îmi zâmbește cu toată gura, apoi toarnă pentru el și ceilalți.

Mă așez pe o banchetă plușată, fixată de peretele din spate al cabinei și mă mulțumesc să mă uit la ei.

Mi-este un pic milă de Ardena. Iată o puicuță care bea șampanie și care este deja în al nouălea cer, când sub fundul ei se pregătește să erupă un

vulcan care îi va rupe popoul în mii de bucățele. Mi se pare că și Zeldar se amuză și își joacă rolul în continuare, pentru ca surpriza finală să fie cât mai plăcută.

Zeldar își ridică acum paharul și închină:

— În sănătatea dumneavoastră, domnișoară Ardena. Și acum, vă voi arăta ceva care vă va face mare plăcere.

Zicând acestea, întinde mâna spre mine și râde:

— Îl cunoașteți pe gentlemanul acesta?

Scorpia de Ardena îi trimite un surâs dulce:

— Este Hoyt. Charlie Hoyt, un biet prost! spune ea și își ridică paharul, la rândul ei.

— În sănătatea ta, Charlie! Îmi pare rău că a trebuit să-ți trag țeapă, dar ce puteam să fac? În zilele noastre, o femeie se descurcă și ea cum poate!

Spunând acestea, izbucnește în hohote de râs, iar Zeldar se amestecă și el:

— Fraulein Ardena, nu știți chiar totul! Individul ăsta nu este deloc Charlie Hoyt!

Se ridică și se aplecă respectuos în fața mea:

— Permiteți-mi, Fraulein, să vi-l prezint pe Herr Lemmy Caution, un celebru agent al F.B.I.-ului american. Asta-i tipul care vă închipuiați că este Charlie Hoyt.

Ardena mă privește stupefiată. În viața mea n-am mai văzut o țipă care să rămână așa de prostită de ceea ce aude. Apoi izbucnește în hohote de râs. Efectiv, se cocoșează de atâta râs, iar cei doi tipi încep și ei să-i țină isonul. Parcă am fi strânși în cadrul unei mici reuniuni de familie și nu altceva!

Zeldar se ridică apoi și se apropie de mine, aruncându-mi în față conținutul paharului său.

— O.K., Zeldar, îi spun. Profită cât mai poți. Într-o zi cineva o să ți-o plătească și n-o să mai râzi atât de tare. Spune-mi, însă ce s-a întâmplat cu fermecătorul tău năsuc? Și de ce oare ochii tăi sunt atât de vineți? Dacă flăcări care te-au scos din labele mele intrau un pic mai târziu, ar fi apucat să simtă mirosul de ars, pentru că tocmai vroiam să îți încălzesc puțin curul pe foc!

După asta îi recit întreg repertoriul meu de nume de păsări selecționate, care l-ar fi scos din minți și pe un surd. La auzul acestora, se dă un pas înapoi și îmi expediază un pumn direct în nas, care mă face să văd cel mai

frumos foc de artificii din viața mea, după care se așează din nou la locul său..

Între timp, Ardena se ridică și se apropie de mine. Îmi închipui că nu este prea plăcut ceea ce vede. Nasul îmi sângerează din rășputeri, iar eu sunt atât de amețit că nici nu văd prea bine în fața ochilor. Tipesa stă câteva secunde și mă contemplă de aproape, sorbind din cupa de șampanie.

— Chiar când credeam că ești Charlie Hoyt nu prea îmi făcea cine știe ce plăcere mutra ta, dar mă gândeam că ești un tip ca toți alții, care încearcă să fure și el o ciozvărtă dintr-o pradă care nu era a lui.

Începe să râdă din nou ca o isterică, după care reia:

— Așadar, nu ești decât un împutit de copoi federal. Și pentru că tu încă nu ți-ai luat plata pentru tot ceea ce ai făcut până acum, îmi va face o deosebită plăcere să ți-o ofer eu chiar acum, dobitoc lipsit de creier! Iată un mic avans, frumosule! mai zice ea și îmi varsă în cap paharul cu șampanie.

Porcăria asta mă înțeapă pe față mai rău decât vitriolul, dar pot să îmi înmoi puțin limba în ea și vă garantez că șampania lor este de mâna-ntâi.

Ardena se întoarce la locul ei și-și reumple paharul, după care îi zice lui Zeldar:

— Cred că am fost puțin cam nebună! Dacă aș fi mers pe mâna tipului ăsta, așa cum convenisem, m-ar fi tras în piept, iar acum aș fi fost exact după gratii, spune ea și își golește paharul.

— Este foarte adevărat, Fraulein, încuviințează Zeldar. Aveți mare noroc, din punctul ăsta de vedere.

Apoi, cu o voce total schimbată, adaugă:

— Sper însă că norocul dumneavoastră va fi de durată!

Ardena îl privește uimită.

— Ce vreți să spuneți cu asta, mister Zeldar? Nu-mi place tonul pe care îmi vorbiți!

El înalță din umeri și reia:

— Scumpa și dulcea mea Ardena, am pregătit pentru dumneavoastră o mică surpriză și anume: nu veți mai primi niciun ban din partea ce vi se cuvenea la această afacere. Nici măcar un cent! Totuși, nu fiți dezamăgită, pentru că nu veți fi tratată prea rău în Germania. O persoană cu fizicul dumneavoastră a izbutit întotdeauna să supraviețuiască. Începutul vi se va părea probabil cam penibil, dar sunt sigur că veți izbuti să vă adaptați repede. Deci, umpleți-vă paharul și uitați că există lucruri atât de neplăcute, precum banii!

În ciuda scârbei pe care mi-o provoacă, nu pot să nu-mi fie puțin milă fața de micuța asta. Ardena rămâne împietrită, cu gura căscată, în timp ce Zeldar și ceilalți doi tipi rânjesc precum hienele care descoperă un cadavru bine putrezit.

Ardena se smulge din tăcerea în care se cufundase și întreabă cu o voce foarte joasă:

— Trebuie să înțeleg că nu vă veți mai ține promisiunea?

— Mi-este foarte teamă că așa va fi, confirmă Zeldar și rânjește din nou.

Se ridică apoi din locul său și umple paharul Ardenei, după care adaugă:

— Să știți însă că nutresc pentru dumneavoastră cea mai sinceră compasiune, ceea ce nu-i de colo. Și acum vă ofer ocazia de a mai bea câteva cupe din această excelentă șampanie franțuzească.

Puicuța devine dintr-o dată foarte roșie la față și urlă:

— Și atunci de ce...

— Calm, calm, micuța mea, șuieră Zeldar ca un șarpe.

— De ce să merg și eu cu voi pe acest vapor nenorocit? reușește să îngaime, în fine, Ardena.

— De ce vă faceți atâta sânge rău? murmură din nou Zeldar. Este perfect adevărat că pe noi ne amuză acest lucru. Reflectați un pic, totuși. Era indispensabil să vă luăm cu noi. Cum ați putut să vă închipuiți că puteam să vă lăsăm la Delfzyl? În mod cert, totul răsufla imediat. Și apoi, fără ajutorul dumneavoastră, n-am fi putut să-i găsim pe piloții cu care Gloydas s-a înțeles, înainte de a se îmbăta criță.

— Dumnezeule! exclamă Ardena. Vrei să spui că...

— Că trebuie să vă pregătiți pentru o lungă călătorie în Germania. Nu știți că marii noștri filozofi au spus întotdeauna că femeile sunt destinate plăcerilor războiului? În schimb, Caution și Perriner vor fi lichidați imediat după sosirea navelor la destinație.

Ardena îi aruncă un cuvânt scârbos și timp de o secundă am senzația că se va azvârli asupra lui. Brusc, ușa se deschide și înăuntru apare Buddy, împins pe la spate de către Frantz. Bietul băiat nu se află într-o stare prea fericită. Apa încă-i mai șiroiește din haine, iar pe frunte are un cucui care seamănă, la configurație, cu stânca Gibraltarului.

De îndată ce îl vede Ardena explodează și se aruncă asupra lui, dându-i o palmă strașnică, al cărei zgomot se aude ca o împușcătură.

— Porc murdar ce ești, urlă ea la el. Dacă tu nu aveai la New York decât ochi pentru chiloții mei, nu te-aș fi săltat niciodată și nici nu m-aș fi aflat

acum aici. Ticălosule! Dacă aş putea, ți-aş crăpa...

Este răgușită de furie. Buddy, care abia se ține pe picioare, vrea să-i răspundă ceva, dar tipa sare din nou la el și îl lovește în plină figură, atât de tare, încât bietul băiat se dezechilibrează și alunecă la podea.

Zeldar și ceilalți se îneacă de râs, văzând această scenă.

— Trebuia să îl păcălești, Ardena, îi zic eu. După tot ceea ce s-a întâmplat, n-ai primit decât ce meriți, de fapt.

— Tacă-ți gura, măi animalule, urlă ea chiar în nasul meu. Acum o să mă ocup și de tine.

Se întoarce și se trânteste apoi pe scaunul ei, prinzându-și capul între mâini. Am vaga impresie că tipesa asta a băut puțin cam multă șampanie, pentru că își mișcă necontrolat capul și scoate o serie de sunete nearticulate, asemănătoare probabil cu cele prin care oamenii primitivi comunicau între ei.

Vederea ei în această stare îmi întoarce stomacul pe dos și, în plus, vaporul are tangaj și ruluu și eu tocmai de astea am mare nevoie în momentul de față!

În clipa în care îmi zic în gând aceste lucruri, simt că o străfulgerare îmi luminează mintea și-mi mușcă buzele, ca să nu țip!

Mă lipesc de perete în momentul următor, când o mișcare puternică de ruluu răstoarnă două pahare de pe masă, cu toate că Maybury este o navă mare.

Nu-l scap nici o clipă din ochi pe Zeldar și aștept ca și el să își dea seama de ce am realizat eu. Dar tipul nu are aerul de a fi prins de truc și stă liniștit, cu paharul în mână și țigara între buze.

Individul de lângă el și-a terminat de băut paharul și se ridică, împleticindu-se. Se îndreaptă către hublou, ridică storul care era tras și aruncă o privire în exterior. Brusc, se întoarce cu fața către interiorul cabinei și deschide gura ca să vorbească, dar în același timp Ardena se pune pe urlat.

Tipesa și-a ridicat fusta deasupra genunchilor și ne arată un picior, care este remarcabil, pe bune. Îmi amintește de gamba Edvannei, pe care mi-a arătat-o când a încercat trucul cu firul de la ciorap.

— Priviți-mă, strigă ea. Uitați-vă la curul meu, care s-a deformat din cauza scaunelor voastre nenorocite!

În același timp, individul de la fereastră urlă și el, ca un disperat:

— Herr Kapitan! Herr Kapitan!... Suntem în larg! N-am ajuns la Ems!

Lui Zeldar ochii parcă dau să îi iasă din cap, într-atât s-au umflat. În clipa când încercă să se ridice de pe scaun, aud vocea Ardenei, care strigă:

— Nici-o mișcare, Zeldar! Dacă cineva face un gest, îi găuresc burta!

În timp ce spune vorbele astea, o văd pe typesă cum scoate un pistol miniatural tocmai dintr-o ascunzătoare practică în furou. În câteva secunde, ea s-a schimbat total: este rece și amenințătoare ca un aisberg. Îi ordonă ceva în germană lui Frantz, care pare să ezite, dar văzând că tipa își îndreaptă pocnitoarea spre pieptul lui, vine la mine și îmi scoate cătușele.

— Domnule Caution, vreți să fiți atât de amabil și să îi dezarmați pe băieții ăștia? mă întreabă ea.

— Mă simt entuziasmat de propunere, micuț. Poți conta pe mine, îi răspund și mă ridic, întinzându-mă puțin. Încheieturile mele pocnesc puternic când mă ridic, după care fac turul asistenței, luându-le tuturor jucăriile. Vreau să vă spun că sunt un pic cam brutal când ajung la Zeldar.

Cocoșelul scrâșnește din dinți și se răsucesce către Ardena, rânjind:

— O să-mi plătești scump asta...

— O, nu, Herr Kapitan, se apără ea. Când vom încheia conturile, dumneavoastră veți fi cel care va plăti.

Remarc în clipa asta că Ardena vorbește o engleză foarte corectă și mă simt complet buimăcit.

— Domnule Caution, surâde ea către mine, l-ați uitat pe săracul Buddy!

Mă duc la băiat, îl ridic și îl pun pe un scaun, după care îi dau să bea puțină șampanie. Încet-încet, aparența lui redevine umană.

În fine, pot să-mi fac și eu un mic favor. Mă îndrept către iubitul meu Frantz, care s-a dovedit atât de amabil cu mine și cu Buddy și îi dau un pumn care îl trimite în pași de vals până în celălalt capăt al cabinei.

Apoi mă rezem de perete, cu o pocnitoare în fiecare mână și aștept, în speranța că unul dintre acești ticăloși îmi va da ocazia de a mă folosi de ele. Ardena își înmoaie batista în șampanie și îi șterge lui Buddy fața cu ea. Treaba asta mă face să trag un suspin puternic, pentru că tare mi-aș dori ca micuța asta să îmi toarne puțină șampanie în spatele urechilor.

— Domnule Perriner, face ea, vă datorez mii de scuze. Dacă cu un sfert de oră în urmă, în momentul în care pătrundeți în cabină, v-am lovit atât de tare, am făcut acest lucru numai pentru a vă împiedica să mă recunoașteți, deoarece toți domnii de aici mă știau drept Ardena Vandell. De altfel, se pare că acea ființă este o blondă superbă, nu-i așa?

Rămân blocat, după care, înțelegând situația, încep să râd.

— Și atunci, la urma urmei, cine ești dumneata? Cum trebuie să mă adresez dumitale? Este foarte jenant să ai o amică al cărei nume nu îl cunoști, spun eu.

— Mă numesc Georgette, face ea și îmi surâde, după care se întoarce spre Buddy:

— Domnule Perriner, reprezintă aici interesele guvernului britanic. Pilotul de pe acest cargou, ca și cel de pe Mary Perriner, sunt și ei englezi ca și mine și fac parte din corpul Marinei Regale Britanice.

Acestea fiind spuse, se întoarce către Zeldar și îi aruncă un surâs fermecător, dar tipul pare complet prost de întorsătura pe care au luat-o lucrurile.

— Herr Kapitan Emil Mienschmidt, ești de-a dreptul stupid, la fel de stupid ca și Gloydas, spune Ardena. Dacă acest individ - așa cum a spus domnul Caution mai devreme - ar fi avut un dram de minte, ar fi remarcat că un mic vas de coastă, aflat sub pavilion britanic, s-a refugiat în portul Delfzyl în urmă cu două zile, din cauza timpului nefavorabil. Și, cu acest prilej, ar mai fi văzut că acest vas a ancorat la chei chiar lângă Maybury. În noaptea asta voi v-ați apucat să îl filați pe domnul Caution, lăsându-mi însă mie sarcina de a-i angaja pe cei doi piloți și de a le comunica ora la care trebuie să fie prezenți la bordul navelor. Cred că m-am achitat cât se poate de onorabil de această misiune. În același timp, am adus de la bordul navelor și echipajul britanic de pe micul cabotor, ceea ce a fost foarte simplu, dacă ținem cont de întunericul nopții. Acum cele două nave sunt în mâinile noastre. Și, o dată cu ele, și persoana dumitale, termină ea râzând.

Abia acum încep să înțeleg și eu purtarea ei atât de ciudată în prezența lui Gloydas și de ce îl tot săruta și îl lingusea. Ca să-i bage pe gât pe cei doi piloți aleși de ea.

Pentru a scăpa de Zeldar și de amicii săi, care se strânseseră cu toții la bordul navei, Ardena s-a servit ca de o momeală de flăcăul care își închipuia ea că este Charlie Hoyt.

N-am avut eu dreptate spunându-vă de prima dată de când am văzut-o pe damicela asta că are ceva cap?

— Acum ne îndreptăm spre Anglia, Herr Kapitan, reia ea, și suntem escortați de un torpilor britanic.

Aceste cuvinte îl fac pe Zeldar să părăsească starea de prostrație în care se adâncise și să urle:

— Acest vas este neutru; este un vapor american. Eu mă aflu acum pe un teritoriu neutru și, ca ofițer german, vă cer să fiu debarcat într-un port neutru.

Buddy se ridică de pe scaunul lui și se apropie de Zeldar.

— Știi prea bine, ticălosule, că nu-i nimic adevărat în ceea ce spui. Tatăl meu a vândut englezilor vapoarele cu toată încărcătura lor, iar actele au fost încheiate încă dinainte de a părăsi eu New York-ul. Te afli pe un vapor britanic și, ca să-ți mai tacă odată gura aia, ia și ceva de la mine!

Zicând asta, Buddy îi lipește acestei lepădături un pumn care, în mod cert, îi va închide gura pentru multă vreme. Zeldar nu apucă decât să scoată un geamăt neinteligibil și să cadă leșinat pe podea!

Le-am pus cătușe tuturor ticăloșilor ăstora și apoi i-am adunat în cabina în care stătusem inițial eu și Buddy.

Acum, junele Perriner este pe punte, să ia un pic de aer curat, iar eu susțin o foarte interesantă conversație cu domnișoara Georgette.

Când am revenit în cabină, ea tocmai se afla în fața oglinzii și își pudra nasul. Uitându-mă la ea, îmi reveni în minte o întrebare foarte importantă: unde naiba și-a ținut ea ascunsă pocnitoarea aia? Bănuiesc că fusese ținută în *celălalt* funduleț al ei!

Găsesc că este de-a dreptul stupefiant câte lucruri poate ascunde în funduleț o puicuță bine intenționată și precaută! Pardon, nu în funduleț, ci în zona superioară a piciorușelor!

— De la bun început, spun eu, aș vrea să primești toate felicitările mele, Georgette! Ai fost senzațională în numărul de forță pe care l-ai executat astă-seară! Aș vrea, totuși să aranjăm o mică chestiune care îmi stă mie cam de mult timp pe suflet. E vorba de amicul nostru comun, Zeldar. Cred că tipul mi se cuvine mie. Porcul ăsta este partea mea de pradă din toată această excursie. Vreau să-l duc în Statele Unite și să-l dau pe mâna Curții Federale, pentru 2265 de capete de acuzare și să îl electrocutez de atâtea ori, încât să consum tot curentul din toate centralele electrice!

La auzul acestor vorbe, Georgette scutură din cap:

— Nu-i nimic de făcut, Lemmy. Îl voi păstra eu pe Zeldar și voi avea mare grijă de el. Dă-mi o țigară, te rog!

Îi ofer tabachera mea și reiau:

— Iepurașule, iartă-mi încăpățânarea, dar eu am fost primul pe urmele lui - la Paris - și trebuie să fie ăl meu. În plus, eu am o acuzație împotriva lui pe care tu nu o poți invoca - aceea de asasinare a colegului meu, Rodney Wilks, pe care l-a otrăvit la Paris.

Georgette își scutură capul cu hotărâre.

— Noi eram pe urmele lui Zeldar încă dinainte ca el să meargă în America. Îi urmăream pe el, pe Nakorova și pe Willie Lodz de când puneau la cale această afacere, atunci când încă mai erau în Anglia. Din acest motiv am mers eu în Statele Unite ale Americii și am reușit să o fac să vorbească pe Ardena Vandell - amica lui Lodz - după ce îl răpiseră pe Buddy. Ea ghicise, mai mult sau mai puțin, ce se ascundea în spatele acestei răpiri și, sperînd-o un pic, am izbutit să o conving să mărturisească. Abia apoi am plecat la Paris, pe același vapor cu Geraldine Perriner, pe care o supravegheam discret încă de la New York. Eram convinsă că cei din bandă o atrag la Paris pentru a se folosi și acolo de ea.

— Cum? sar eu indignat de ce aud. Știai deci că vor să o răpească pe Geraldine și n-ai făcut nimic ca să-i împiedici? Ar trebui să vii la Washington, ca să mai iei niște lecții de la băieții de la F.B.I.!

— Chiar așa crezi tu, Lemmy? răspunde ea, aruncându-mi un zâmbet dulce. Dacă am lăsat-o pe Geraldine să părăsească Parisul și să meargă la Londra, am făcut acest lucru doar ca să pun mâna pe tipii care o așteptau la sosire - ultimii angajați din Anglia ai lui Zeldar și împotriva cărora nu aveam niciun motiv de arestare.

Acum însă, cei doi băieți se află la loc sigur, iar Geraldine este instalată confortabil într-un apartament din hotelul Savoy.

Respir adânc și încep să găsesc că toate astea mă rănesc în amorul propriu.

Georgette mai surâde o dată delicios și adaugă:

— Vezi bine, dragă Lemmy, că tu ar trebui să-ți mai completezi lecțiile de la F.B.I., venind să urmezi o serie de cursuri al Brigăzii Speciale!

La auzul vorbelor astea, mă mulțumesc să respir adânc.

— Ai câștigat pe toate fronturile, Georgette. Lasă-mă să-ți spun un lucru pe care tu încă nu îl știi și anume că te-am văzut într-o zi la Paris, pe când cotrobăiai în sala de baie a apartamentului Juanellei Rillwater. Ce căutai acolo, frumoasa mea?

— A, nimic deosebit. Încercam să mă documentez puțin în privința acestei cucoane, proaspăt picată în afacere, despre care nu știam chiar

nimic.

Lucrul ăsta are darul de a mă consola un pic, dar Georgette adăugă imediat:

— Eram chiar în cameră când te-am auzit pătrunzând în salon și atunci am intrat în camera de baie. Am deschis dulăpiorul de medicamente ca să te pot supraveghea cu ajutorul micii oglinzi fixate pe ușița lui și te-am văzut că te uiți la mine prin deschizătura ușii. În aceeași seară însă a trebuit să plec la Delfzyl și nu am mai apucat să aflu cine ești.

Eliberez încă un oftat puternic. Micuța asta m-a făcut mat pe toate planurile.

— În orice caz, iepurașule, arunc eu, în ceea ce îl privește pe Zeldar, trebuie să-ți iei gândul de la el, pentru că îl iau sub aripa mea.

— Imposibil, Lemmy, eu am aici prioritate.

— Da? răspund eu. Atunci spune-mi și mie ce îi veți face, pentru că nu se poate dovedi nimic împotriva lui. Oți fi știind voi ce ați vrea să îi aplicați, dar nu aveți nicio probă cu care să îl puteți înfunda. Oricum, vă știu prea bine pe voi, ceilalți. O să-l puneți la conservat până la sfârșitul războiului, după care o să-i dați drumul.

Georgette înalță din umeri indiferentă.

— Ascultă-mă un pic, mică vrăjitoare plină de farmec, reiau eu. Tipul ăsta este un rebut uman. El l-a ucis pe Rodney, dar n-a făcut-o cu mâna lui, deci nu se poate dovedi nimic. În privința lui Serge și a lui Edvanne, cu atât mai puțin s-ar putea dovedi ceva. El i-a curățat și mi-a zis-o cu gura lui, dar în fața juraților va nega totul, iar voi nu veți avea nicio dovadă contra lui. Toate crimele sunt bine aranjate, pentru că ticălosul ăsta are ceva creier în căpățână.

În plus de asta, mai suntem și noi. Ai văzut prea bine ce ne pregătea nouă și lui Buddy și n-ar fi ezitat nicio clipă ca să treacă la fapte, iepurașule. De aceea trebuie să le spui oamenilor tăi că Zeldar este prada mea. Doar eu pot să îl aranjez, pentru că la răpire cu scoaterea victimei în afara teritoriului Statelor Unite, procesul intră pe rol în cadrul Curții Federale de Justiție. Treaba asta poate să îl aducă pe flăcău direct pe scaunul electric sau, în cel mai fericit caz, va lua închisoare pe viață.

Ardena înalță din umeri din nou.

— Cum poți dovedi că el a organizat răpirea lui Buddy? mă întreabă ea. Serge și Edvanne sunt morți, Willie Lodz și Borg nu vor reveni în State, iar Ardena Vandell a șters-o deja în Mexic. Nu vei putea aduce nici-o dovadă

împotriva lui Zeldar. Nimeni nu va ciripi nimic, iar răpirea efectivă a fost executată de Ardena, Borg și Lodz. Nici tu nu vei putea dovedi mare lucru, Lemmy!

Mă ridic, pentru că toată treaba este încheiată.

— Ei bine, m-ai dus și de data asta, Georgette, și nu am decât să mă înclin în fața ta. Acum o să ies puțin pe-afară, să văd ce se mai întâmplă. Fii drăguță, te rog, și cât lipsesc, ai grijă de niște cafele.

Georgette încuviințează și iese din cabină, îndreptându-se către bucătărie, în timp ce eu urc pe punte. Vântul s-a mai potolit puțin, dar vaporul se clatină puternic și mă văd obligat să mă agăț de tot ce îmi vine la îndemână. Mă opresc un pic și admir peisajul.

Torpilorul din escortă se află la o mică distanță de Maybury și pot vedea chiar cum taie valurile în două. Este un vas fin, dar puternic și irezistibil, lucru care îmi amintește de Georgette...

Chiar în clipa în care mă pierdeam într-o astfel de reverie, Maybury face o mișcare bruscă, obligându-mă să mă agăț de balustradă. Mâna mea dreaptă întâlnește zalele unui lanț, care constat, uitându-mă mai atent, că suplinește absența unei porțiuni din balustradă, în zona unde se pune pasarela pentru pasageri. Lanțul este gros și se prinde cu un mic ivăr de schelăria metalică a balustradei.

Ridic puțin ivărul și îl împing, simțindu-l cum cedează. Atunci pun la loc lanțul, fără să se vadă ceva, dar nu las ivărul pus.

Aștept puțin, pentru a-i da răgaz Georgettei să părăsească bucătăria, după care mă duc și eu acolo și îi cer bucătarului un pachetel de sare.

Ajuns în josul scărilor, scot din buzunar o butelcuță de whisky pe care mi-a dat-o căpitanul, din care am băut deja jumătate și torn în ea conținutul pachetelului.

Urc din nou pe punte și apoi mă îndrept spre zona descoperită. Buddy este aici și vorbește cu un ofițer din marina britanică. Îi fac un semn discret și cobor pe puntea inferioară, unde vine și el, imediat.

— Buddy, îi spun eu, m-am gândit mult de tot la Zeldar. Într-adevăr, ăsta e un tip pe care eu nu îl iubesc deloc și nici nu e un băiat prea de treabă, după cum ai văzut și tu...

Junele Berriner îmi răspunde, arătându-mi părerea lui despre Zeldar. Exprimarea lui este clară, cuvintele sunt foarte expresive și alese cu mare grijă...

Convins de intervenția lui, îmi scot din buzunar butelcuța cu whisky.

— Totuși, spun eu împăciuitoare, nu ar fi omenește să nu-i dăm lui Zeldar o înghițitură de whisky, pentru că poate are și el nevoie de un tonic. Atenție, însă! Dacă vreo persoană răuvoitoare ar turna sare în băutură și flăcăul nostru ar bea din ea, fără să știe acest lucru, în mod cert i-ar veni să vomite. În acest caz, tu, ca un băiat bine educat, va trebui să-l scoți pe punte ca să respire un pic de aer curat. Acolo va trebui însă să fii foarte atent ca el să nu se aplece peste balustradă în zona asta - unde se află lanțul - deoarece acesta nu e bine fixat și tipul ar putea cădea în apă. Sper că ești conștient cât de supărător ar fi pentru noi să îl pierdem pe Zeldar pe drum, nu-i așa?

Buddy zice că da, că într-adevăr ar fi foarte supărător, după care aproape că îmi smulge sticla din mână.

Un petic de lună apare dintre nori, iar eu încep acum să mă simt mai mulțumit. Cu excepția nasului meu, care seamănă cu un cartof, a ochilor umflați și a coastelor care încă mă mai dor, nimic nu mai îmi amintește de tot ce s-a întâmplat până acum.

Un al doilea torpilor se apropie de noi și, un pic mai departe de vasul nostru, Mary Perriner saltă ușor pe coama valurilor. În sinea mea îmi spun cu sinceritate că cel mai bine este să stai pe pământ tare.

Cobor apoi în salon, unde Georgette s-a instalat deja stând în fata unei cafetiere și a unor cești. Am constatat cu surprindere că inima mea bate foarte tare de câte ori mă aflu în fața acestei puicuțe. Vreau să vă spun că tipa asta este tot ceea ce își poate dori un individ pretențios și chiar ceva în plus.

Adopt un aer disperat și-mi pregătesc figura unui individ care a rupt-o cu viața.

— Ce-i cu tine, Lemmy? mă întreabă ea.

— Oh, răspund eu, totul este în regulă, doar că eu sunt un om sfârșit, iar cariera mea este terminată. Eram considerat un ins în meseria mea - și în timp ce eu mă învârteam în cerc, tu ai condus de fapt întreaga afacere.

La auzul acestor vorbe, Georgette cade în plasa mea.

— Dar în absența ta, Lemmy, n-aș fi reușit să fac mare lucru. Dacă tu nu ai fi fost la Delfzyl, făcându-mă să cred că ești Charlie Hoyt, n-aș fi putut să-l păcălesc pe Zeldar și să câștig încrederea lui, iar oamenii mei nu ar fi

putut să urce pe vas și noi n-am mai fi fost acum în plină Mare a Nordului. Ai avut un rol important aici!

Scutur din cap, cu un aer lamentabil.

— Nu, nu, îi spun. Eu sunt terminat. La Washington, cel puțin, băieții îmi vânează de multă vreme locul și voi fi silit să demisionez.

Mă prefac că sunt atât de disperat, încât, dacă voi continua mult acest rol, voi începe chiar să plâng cu lacrimi adevărate. Mă ridic dintr-o dată și mă reazem cu fruntea de perete.

Impresionată, Georgette se ridică și vine lângă mine, punându-mi mâinile pe umeri, după care îmi zice:

— Nu înțeleg, Lemmy, de ce iei totul așa de tragic. Eu sunt convinsă că îți datorez foarte mult.

— Crezi cu adevărat ceea ce spui, Georgette?

— Desigur, îmi răspunde ea.

— Atunci, dacă totul e adevărat și tu consideri că îmi ești datoare, nu există decât un singur mod în care le-ai putea achita față de mine, mă înțelegi?

Este foarte aproape de mine și mă lipesc de ea, la rândul meu.

— De când te-am văzut pentru prima dată, m-am îndrăgostit de tine, Georgette. Sunt ca o jucărie în mâna ta, iar dovada este faptul că ți l-am cedat pe Zeldar.

Georgette este acum în brațele mele și îmi înlănțuie gâtul cu brațele. Gura ei o caută cu înfrigurare pe a mea, iar restul nu cred că vă mai interesează.

În plină efuziune a sentimentelor noastre, ușa se deschide și Buddy apare în pragul ei.

— S-a întâmplat ceva îngrozitor, ne anunță el. Zeldar a alunecat de la bord.

Georgette se uită stupefiată la amândoi.

— Cum s-a întâmplat? mai apucă ea să bâlbâie.

— A băut puțin whisky, mărturisește Buddy. Știi, mi s-a făcut milă de el și i-am dat ceva de băut și lui i-a venit rău. Atunci l-am scos puțin la aer, pe punte. Acolo s-a aplecat peste balustradă, într-un loc unde nu erau bare, ci numai lanț, care fusese prost fixat. Lanțul s-a desfăcut și el a căzut în mare.

— N-ai putut să faci nimic? întreabă Georgette. N-ai strigat “Om la apă”?

— Ba da, răspunde Buddy, dar mă durea gâtul și nu am putut să țip prea tare, așa că nimeni nu m-a auzit. Treaba asta e teribilă, dar poate că, la urma urmei, este mai bine că totul s-a terminat așa.

Înclin din cap.

— Poate că ai dreptate, Buddy, dar este un pic supărător. Sunt dezolat de ceea ce s-a întâmplat.

— Și eu la fel, spune el și se apleacă, pentru a nu i se vedea zâmbetul.

Georgette îi toarnă o cafea, pe care o bea în viteză, după care se cară afară.

— E mâna destinului, Georgette, spun eu. În momentul în care eu ți-am spus că ți-l fac cadou pe acel ticălos, el se prăbușea în mare și nimeni nu va mai fi tras la răspundere pentru tot ce a făcut el.

Georgette se uită la mine cu coada ochiului.

— Lemmy, nu ești deloc amestecat în toată povestea asta?

— Cum aș putea fi implicat? Doar am stat aici, cu tine de față.. Am un alibi impecabil, ursulețul meu!

— Da, Lemmy. Numai că lui Zeldar i s-a făcut rău numai după ce a băut whisky-ul de la Buddy...

Georgette face acum o pauză lungă, lungă și se uită la mine, iar eu încep să tușesc.

— ...și pe haina ta mai sunt încă urme de sare...

Ce-ați fi vrut să-i mai spun la toate astea?

Am prins-o strâns în brațe și i-am șoptit, cu gura la urechea ei:

— Hai, Geo-Geo, să fim rezonabili. Fii sinceră și recunoaște că nu se știe niciodată!

SFÂRȘIT

Cuprins

CAPITOLUL 1: TIPA

CAPITOLUL 2: ÎNCĂ UN PĂHĂRUȚ

CAPITOLUL 3: FOC DE ARTIFICII

CAPITOLUL 4: GRESAJ

CAPITOLUL 5: SERENADĂ ÎN TREI

CAPITOLUL 6: LA „CAFENEAUA CAZACILOR”

CAPITOLUL 7: ORHIDEE PENTRU EDVANNE

CAPITOLUL 8: INTRĂ ÎN SCENĂ DOMNUL BORG

CAPITOLUL 9: O ÎNTÂLNIRE AGREABILĂ

CAPITOLUL 10: O SĂ MEARGĂ!

CAPITOLUL 11: O TIPĂ DEZGHEȚATĂ

CAPITOLUL 12: COMBINAȚIA

CAPITOLUL 13: LA GRĂMADĂ

CAPITOLUL 14: PE CINE AM PUS MÂNA!

CAPITOLUL 15: NU SE ȘTIE NICIODATĂ!

Redactor: CONSTANTIN DUMITRU-PALCU: Tehnoredactor:
CONSTANȚA VULCĂNESCU

Tiparul executat sub comanda nr. 50 120 Regia Autonomă a
Imprimeriilor Imprimeria „CORESI” București
ROMÂNIA

^[1] s. f. - femeie ușuratică.

^[2] *Surté Nationale*.

Table of Contents

[CAPITOLUL 1 TIPA](#)

[CAPITOLUL 2 ÎNCĂ UN PĂHĂRUȚ](#)

[CAPITOLUL 3 FOC DE ARTIFICII](#)

[CAPITOLUL 4 GRESAJ](#)

[CAPITOLUL 5 SERENADĂ ÎN TREI](#)

[CAPITOLUL 6 LA „CAFENEAUA CAZACILOR”](#)

[CAPITOLUL 7 ORHIDEE PENTRU EDVANNE](#)

[CAPITOLUL 8 INTRĂ ÎN SCENĂ DOMNUL BORG](#)

[CAPITOLUL 9 O ÎNTÂLNIRE AGREABILĂ](#)

[CAPITOLUL 10 O SĂ MEARGĂ!](#)

[CAPITOLUL 11 O TIPĂ DEZGHEȚATĂ](#)

[CAPITOLUL 12 COMBINAȚIA](#)

[CAPITOLUL 13 LA GRĂMADĂ](#)

[CAPITOLUL 14 PE CINE AM PUS MÂNA!](#)

[CAPITOLUL 15 NU SE ȘTIE NICIODATĂ!](#)

